

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/28 • 11 Temmuz 2008 • 50 YKr

**iç dalaşması kızışan
burjuva gericiğine karşı
devrimci sınıf bayrağını
yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Düzen içi dalaşma ve devrimci sınıf çizgisi!	3
Liberal ve reformist solun rejim kriziyle sınavı	4-5
Fethulah'ın Abant Platformu Kürt sorunu gündemiyle toplandı.....	6
15. yılında Sivas katliamı ve PSAKD'nin tutumu.....	7
Egemenler arası çatışma ve Sivas katliamı.	8
Ergenekon operasyonunda sendika bürokratları da tutumlarını açıkladılar! .	9
"E-Kart-tersane omuz omuza!"	10
Ücret gaspına karşı mücadeleye taşeron-patron çetesi saldırısı.....	11
İşçi ve emekçi hareketinden.....	12-13
2008 metal grup TİS'leri yaklaşırken...	
TİS komiteleri kuralım, sözleşme sürecinde etkin bir rol oynayalım!14-15	
İstanbul'da belediye TİS'leri.....	16
Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlsevel ile TİS üzerine konuştuk... ..	17
Krizin faturası sermayeye... ..	18
"Şah! Rok!": Mat için ne yapmalı?	
Yüksel Akkaya	19
Uluslararası işçi hareketinin yeniden yapılanması: Ne yapmalı?	
Nasıl yapmalı? / 2 Volkan Yaraşır. .	20-21
Emperyalizmin G8 Zirvesi sirki!	22
G8 Zirvesi Japonya'da toplandı.....	23
İrkçi siyonistlerden savaş kıskırtıcılığı!	24
Dünyadan kısa kısa... ..	25
Bir kez daha iktidar çekişmesi üzerine M. Can Yüce	26
Mücadele postası	27

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/28 ● 11 Temmuz 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Ülke gündemine oturan Ergenekon operasyonu düzen güçleri arasında süren çatışmanın yeni bir evresine işaret etmektedir.

Çatışan taraflardan herbiri aynı derecede ABD işbirlikçisi, sermaye uşağı, emekçi düşmanıdır. Faşist askeri darbelerin ardından işçi ve emekçilere yönelik saldırıların önünü düzleyen ordu güçleri, AKP karşıtlığı üzerinden "laiklik elden gidiyor", "şeriat düzeni geliyor" çığırtkanlığı yapmaktadır. Ancak islami gericiğin palazlanmasında, tarikatların artmasında, imam hatiplerin mantar gibi bitmesinde ordunun özel bir rolü olduğu unutulmamalıdır.

Üstelik daha dün 2 Temmuz'da Sivas'ta 33 ilerici aydının diri diri yakılmasında ordu komutanlarının gerici yobazlara göz yumması akıllardan çıkarılmamalıdır. Yine Marmara depremi sırasında kolluk güçlerini ilk olarak enkaz altında kalan "vatandaş"a yardıma değil mülkü yağmalanmasın diye sermayenin kapısına bekçi diye gönderen de ordudur.

NATO'nun emrinde Afganistan'a asker gönderen, bölge halklarının felaketinden nemalanmaya çalışan da ordudur.

Anlaşılabileceği üzere ordu "laikliğin teminatı" değil burjuva cumhuriyetin bekçisi, koruyucusu ve kollayıcısıdır. İşbirlikçi burjuvazinin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapmaktan, ABD'de planlanan darbelerle sermaye adına ülke yönetimine el koymaktan, bölge halklarının kanını akıtmaktan, Kürt halkını imha ve inkardan çekinmemektedir.

İçindeki çeteleri ve kontrgerillayı temizlemek iddiasıyla karşı hamle yapan AKP'nin ise "demokrasi havariliği" boş bir aldatmacıdır. Zira baştan aşağıya her yanı çürüten ve çeteleşen devlet gerçeği, devletin halklara karşı bir kontra örgütlenme olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir. Susurluk'tan Şemdinli'ye açığa çıkan devlet gerçeği bunun kanıtıdır.

En temel hak ve özgürlüklerin önündeki en büyük engel ordusuyla, polisyle, hükümetiyle, yargısıyla, medyasıyla burjuva cumhuriyetin kendisidir. İşçi ve emekçilerin en temel hakları sözkonusu olduğunda bir bütün olarak toplumsal muhalefetin önüne dikilen sermaye devleti bugün için çatışıyor görünmektedir. Ancak düzenlerini tehdit eden en ufak bir toplumsal

muhalefet karşısında etle tırnak gibi birbirlerine sahip çıkacaklarından hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Onların sefil varlıklarını sürdürebilmelerinin yegane koşulu sömürü düzenlerinin devam etmesindedir. Düzenin temellerini derinden sarsacak, hatta altüst edecek herhangi bir kalkışma veya gelişme karşısında düzenin safında kayıtsız şartsız bütünleşeceklerdir.

Tüm bunlar kör gözlerin dahi görebileceği kadar açık ve netken "demokrasi" adına darbecilere karşı AKP'yi, islami gericiğe karşı ise darbecilerin safında "laikliği" savunmak düzene yedeklenmek anlamına gelmektedir.

Düzen güçlerinin süregiden it dalaşını bozabilecek yegane güç işçi ve emekçiler cephesinden yükseltilecek devrimci sınıf mücadelesidir. Halihazırda yükselmekte olan kimi grev ve direnişler henüz bu oyunu bozabilecek düzeyde değildir. Zira bunun için hem düzenin, hem de çatışan burjuva kliklerin etkin bir teşhiri gerekmektedir. Düzen içi çatışmada her iki tarafta fazlasıyla yıpranmış olmasına rağmen bu yıpranmayı derinleştirmesi, düzen güçleri arasındaki çatışmadan toplumsal bir devrimi güçlendirecek temelde yararlanması gereken devrimci güçlerin tablosu ne yazık ki bu süreci karşılamaya yetmemektedir.

Ordu ya da AKP farketmez, her iki tarafta burjuva gericiğin teminatıdır. Bu haliyle işçi ve emekçilerin hedef alması gereken temel unsur burjuva düzen gerçeğidir. Burjuva gericiğinin panzehiri ise devrimci sınıf mücadelesidir.

"Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mebanlara (bentler) bozarken, aynı zamanda yeni bir yazama koşuyorlardı. Yani işçileştiriyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-gücü) idi. Nesneleri dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-gücü) aynı zamanda işçileşmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx'ın emek-gücü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz biliyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: 'Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığında yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alıyorsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.' (Karl Marx)

Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek istemiyorlardı, ama onları uysallaştırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bu gereklilik ilk elden 'çalışmanın' mutablaşması anlamına gelmiştir."

Kitapçı ve bayiiilerde...

Fiyat: 10 YTL (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

Düzen içi dalaşma ve devrimci sınıf çizgisi!

“Çatışan tarafların güçleri, olanakları, dayanakları, bugünün koşullarında düzen içinde ve düzen hesabına birbirleri ölçüsünde tuttıkları vazgeçilmez yer, çatışmanın bu sınırlar içinde kolayca ve nispeten kısa bir zaman diliminde sona ermesini alabildiğine güçleştirmektedir. Bu bir rejim krizidir ve halihazırda kendi sınırları içinde çözümünü kolay gözükmemektedir...”

Ekim'in rejim krizindeki yeni safhayı ele alan Mart 2008 tarihli kapsamlı başyazısından (*Rejim Krizinde Yeni Safha...*, sayı: 251) aldığımız bu değerlendirme çatışmanın izlemekte olduğumuz yeni evresi ışığında daha bir anlam kazanmaktadır. Olaylar halen bu çizgide seyretmekte, çatışan tarafların karşılıklı güç ve olanakları, birbirlerine üstünlük sağlamalarını güçleştirmekte, bu ise bir yandan çatışma sürecini uzatırken öte yandan da şiddetini artırmakta, sonuçta bu çatışmanın ürünü rejim bunalımını derinleştirmektedir.

Çatışmanın halihazırdaki somut seyri, çatışan tarafların bu kapışmanın kendi sınırları içinde bir sonuca ulaşamayacakları bilinci ile hareket ettiklerini, tutum ve hamlelerini buna göre ayarladıklarını, tayin edici bir güç olarak ABD desteğine oynadıklarını göstermektedir. Dinci parti için yeterince açık olan bu davranış çizgisi gerçekte ordu cephesi için de aynı ölçüde geçerlidir. Generallerin eski etkili generallere “çizik atan” son operasyon karşısındaki dikkate değer sessizlikleri, bundan da öteye, kapalı kirliliğe görüşmelerde kendilerine önden bildirildiği kesin olan son operasyona verdikleri örtülü onay, bunu doğrulamaktadır.

Çatışmanın yeni safhasının kendine özgü anlamı

Türban düzenlenmesinin Anayasa Mahkemesi tarafından 2'ye karşı 9 gibi net bir çoğunlukla iptal edilmesi ve kapatma davasına ilişkin kaygıları da artıran bu kararın anında başta Genelkurmay Başkanı olmak üzere generaller tarafından alkışlanması, hükümetteki dinci partinin bir karşı hamlesini kendiliğinden davet etmekte idi. Dinci partinin halen böyle bir karşı hamle için yeterli gücü ve avantajları fazlasıyla vardı (Bu gücün kaynaklarının derli toplu bir sunumu konusunda *Ekim*'in anılan değerlendirmesine bakılabilir...). Öyle anlaşılıyor ki tüm sorun bunun anlamlı bir zamanlama ile gündeme getirilmesi idi.

Biri kuvvet, öteki ordu komutanlığı yapmış iki eski önemli orgeneralin tutuklanması ve derhal “terör davası” suçlusu olarak F tipine gönderilmeleriyle sonuçlanan son 1 Temmuz operasyonu bu karşı hamlenin etkili bir ifadesi oldu ve dinci partinin halihazırdaki gücünü ve olanaklarını bir kez daha gözler önüne serdi. Ergenekon operasyonunun 6. dalgası olarak sunulan bu karşı hamlenin zamanlaması da ayrıca anlamlı idi. Ayları bulan bir hazırlığın ürünü yeni operasyon tam da Yargıtay Başsavcısı'nın kapatma davasına ilişkin sözlü iddianamesini sunacağı güne denk getirildi ve böylece kapatma davasına karşı yeni bir meydan okuma sergilenmiş oldu. Hatırlanacağı gibi benzer bir anlamlı zamanlama, kapatma davasının açılışının hemen ardından yapılmıştı.

Yine de, dinci partinin halihazırdaki gücünü ve olanaklarını görmek fakat bunları gereğinden fazla da abartmamak gerekir. Onun siyasal sahnede sarsıntı yaratan karşı hamleleri halen kendisine dış bileyen asıl güç odağı olarak ordunun kendisine değil, fakat odağında onun bulunduğu cephenin bir kanadına yöneliktir. “Ulusalıcılar” olarak nitelenen ve çok değişik eğilimden güçlerden oluşan bu özel koalisyonun en belirgin özelliği, Kürt sorunu ve Kıbrıs sorunu konusunda azgın bir gerici şovenist tutum içinde olmaları ve bu tutum üzerinden ABD-AB politikalarına muhalefet etmeleridir. Dinci parti, saflarında yıpranmış kontrgerilla artıklarının da bulunduğu bu kesimi hedef

olarak, böylece hem ABD desteğini pekiştirmekte ve hem de kendileri de ABD desteğine muhtaç generalleri açmaza almış olmaktadır. Bu onun kendi cephesinden hayli hesaplı ve akıllıca bir taktikle hareket ettiğini göstermektedir. Karşı tarafı en zayıf yanından vurmakla kalmamakta, bu vuruşuyla çatışmanın akıbetini tayin etme konumu ve kudretine sahip güçlerin desteğini pekiştirmeyi hedeflemektedir.

Olayların seyri ve bugün gelinen aşama, çatışmanın belli bir tarafın üstünlüğü ile sonuçlanabilmesinin ABD desteğine bağlı olduğunu göstermektedir. Dinci cephenin başını çeken AKP başından itibaren bunun bilinci içinde davrandı ve tüm temel konularda ABD politikalarına tam uyum sağlayarak bu desteği aldı. Bu desteği halen korumaktadır ve gücünün asıl kaynağını da ABD desteği ile birlikte bu oluşturmaktadır. Kamuoyuna Türkiye'nin yakın tarihindeki tüm kirliliğin asıl odağı olan kontrgerillanın tasfiyesi olarak yutturulmaya çalışılan, gerçekte ise Kürt sorunu ve Kıbrıs sorunundaki ABD muhaliflerini hedef alan Ergenekon operasyonu, bu desteği ayrıca pekiştirecektir. Yeni operasyonun Kıbrıs konusunda emperyalist çözüme yönelik önemli görüşmelerin yaşandığı bir evrede gündeme gelmesi bu açıdan ayrıca anlamlıdır. Buradan bakıldığında son operasyon toplam mantığı ve sonuçları yönünden bir Amerikan operasyonu olarak da ele alınabilir. ABD, kapatılma kısırcısındaki AKP'yi rejim bünyesindeki muhaliflerinin üzerine sürmeyi önemli bir fırsat olarak değerlendirmiş olabilir.

Türkiye'deki ve bölgedeki emperyalist çıkarların sadık bekçisi olduğunu yakın tarihimizin tüm olayları ile kanıtlamış bulunan NATO'cu düzen ordusuna gelince, emperyalist çıkar ve politikalara uyum ve hizmette onun dinci partiden aşağı kalır yanı yoktur. Fakat düzen içi dalaşmanın etkin bir tarafı olarak en büyük handikapı, Kürt sorunu ve Kıbrıs sorunu gibi geleneksel “milli” sorunlardır. Bu konularda emperyalist dayatmalara uyum sağlamakta zorlanması, yaşanan çatışmada ABD'nin desteğini almasını zora sokmakta, bu konularda uyuma hazır dinci partiye ise tersinden önemli bir avantaj sağlamaktadır.

Ordunun artık en üst düzeyde görevlerde bulunmuş emekli generalleri de hedef alan bir aşamaya ulaşmış bulunan Ergenekon operasyonu karşısındaki tutumu bu çerçevede özel bir öneme ve anlama sahiptir. Söz konusu generaller “ulusalçı” kanada dahildirler ve bu kanat anılan “milli” sorunlar üzerinden çığırkanlık boyutlarında bir şovenist-militarist saldırgan söylemle hareket etmekte kalmamakta, izlediği bu çizginin öncü vurucu gücü olarak da sürekli biçimde orduyu göstermektedir. Bu, bu konularda zaten açmazda olan orduyu emperyalist efendiler karşısında kendi gerçek konumunun çok ötesinde bir şaibe altında bırakmaktadır. Çok sayıda eski generalin “ulusalıcılar” safında bulunması ve bunların kamuoyu önünde aynı söylemlere sözcülük etmeleri, bugün ordunun tepesini tutan amarıkancı generaller için ayrıca önemli bir handikap oluşturmaktadır.

Son operasyon ve bu operasyon karşısındaki anlamlı sessizlik, bu açıdan orduyu rahatlatmış ve orta vadede konumunu güçlendirmiştir. Amerikancı ordu kendi açısından “ulusalçı” safradan kurtulmuş, onun söylem ve hedefleriyle arasına belirgin bir çizgi çekmiş, böylece emperyalist efendilerle ilişkilerde daha rahat bir konum kazanmıştır. Eski generallerle destekli “ulusalçı” kanat düzen ordusu için hem bir handikap ve hem de anılan özel “milli” sorunlar üzerinden basınç kaynağı idi. Şimdi terör çetesi ve darbecilik suçlamaları üzerinden bertaraf edilmesi, orduyu hem emperyalist efendiler karşısında bir şaibeden ve hem de ordu saflarını etkileyen bir basınç kaynağından kurtarmıştır.

Sessiz kalmanın da ötesinde işin aslında son operasyonlara verilen örtülü destek, şu an ordunun tepesini tutan amerikancı ekibin bunun bilinci ve hesabıyla hareket ettiğini göstermektedir. Ordunun kendi yönünde bu akıllıca bir taktiktir ve bugünkü

görüntünün aksine orta vadede ona dinci cephe karşısında önemli bir manevra kabiliyeti ve emperyalist merkezlerle ilişkide üstünlük kazandıracaktır.

Burjuva gericiğinin iç dalaşmasına karşı devrimci sınıf çizgisi

Siyasal sürecin seyri içindeki her ciddi bunalım, solda gerçek konum ve kimliklerin daha net bir biçimde ortaya çıkmasına vesile oluşturur. Toplamında 28 Şubat'tan bu yana bir rejim bunalımı olarak yaşanan çatışma süreci boyunca ve özel olarak da onun her bir özel safhası vesilesiyle, reformist akımlar şahsında bu somut olarak görülebilmektedir.

Komünistler reformist solun bağımsız bir siyasal çizgi ve programdan yoksun olduğunu, tüm söylemlerine rağmen düzen zemininde ve düzen içi çatlaklarda politika yapmaktan öteye gidemediğini birçok vesileyle vurgulaya geldiler. '60'lı yıllarla birlikte yeni bir düzeyde kendini bulan geleneksel sol hareketin temel programatik temaları, siyasal demokrasi ve milli bağımsızlık idi. '70'li yıllarda devrim hedefine dayalı bir programın iki temel ögesini oluşturan bu sorunlardan her biri, 12 Eylül'ün yarattığı tasfiyecilik yıkımının ardından düzen icazetine kapılanmış reformist akımların kimliğini belirleyen ana tema haline geldi. Kimileri için bu siyasal demokrasi, öteki birileri içinse milli bağımsızlık idi.

Devrimi terketmek, düzen icazetine kapılanmak, bağımsız bir politik çizgi izlemek olanağını da yitirmek demektir. Zira devrim ve iktidar perspektifinin yitirildiği bir durumda bağımsız bir politik çizgi izlemek olanağı kalmaz. Geriye düzen çatlaklarında politika yapmak, benimsenen ana politik temaya göre şu veya bu düzen gücünün dümen suyunda hareket etmek kalıyordu.

28 Şubat'ın belirgin hale getirdiği düzen içi çatlaklar, reformist solun yeni tablosuna da yeni açıklıklar getirdi. Siyasal demokrasiyi ağırlıklı bir kimlik olarak benimseyenler, AB sürecinin de beslediği burjuva liberal umutlarla, sözde demokrasi mücadelesi uğruna emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin yedeğinde hareket eder hale geldiler. Bunun tipik temsilcileri liberal Kürt hareketi ile birlikte ÖDP oldu. Milli bağımsızlık kaygısını öne alanlar ise, 28 Şubat'la birlikte bunu “gericiliğe karşı laiklik savunusu” söylemi ile de birleştirerek, emperyalist küreselleşmenin yıkıcı etkilerinden rahatsız burjuva kesimler ile düzen ordusunun yedeğinde politika yapar geldiler. Düzen ordusunun Kürt sorunu ve Kıbrıs sorunu gibi geleneksel “milli davalar”da emperyalizm ile yaşadığı uyumsuzluklar, böylelerine ulusal bağımsızlık savunusu, sınırlarını aşmış dinsel gericiliğe karşı terbiye operasyonu ise laikliğin ve çağdaş değerlerin savunusu olarak görünebildi. Zamanla kaçınılmaz bir biçimde belirgin bir sosyal-şoven nitelik kazanan bu burjuva kuyrukçu çizginin tipik temsilcisi ise majestelerinin komünist partisi olarak TKP oldu.

Son gelişmeler bu ulusal liberal çizgi ile demokrat liberal çizginin bir kez daha açıkça görünmesine vesile oldu. Çatışmanın şiddeti içinde düzen kurumlarının sürmekte olan yıpranmasının, sözde ulusalçı düzen ordusuna ilişkin ham hayallerin önemli bir darbe almasının, amerikancı kontrgerillanın gizlenmesine ve aklanmasına dönüşen “Ergenekon operasyonu”nun AKP'nin sahte demokrat maskesini düşürmesinin yanısıra, son operasyonun hayırlı sonuçlarından biri de bu olmuştur.

Tüm kesimleriyle burjuva gericiğini ve tüm kurumlarıyla burjuva devletini hedef alan ve bunu kurulu düzenin emperyalist dayanaklarına karşı mücadeleyle birleştiren çizgi, bugünün Türkiye'sinde devrimciliğin olmazsa olmaz koşuludur. Bu stratejik koşul olmaksızın ideolojik-politik bağımsızlık korunamaz ve herhangi bir devrimci taktik izleme olanağı da kalmaz.

Liberal ve reformist solun rejim kriziyle sınava

Düzen içi çatışmada tozun dumana karıştığı bir evreden geçiyoruz. Çatışmanın kızışması, uzun bir süredir çatışan kutuplar arasındaki gerilimle belirlenen siyasal alanı da doğrudan belirliyor. Siyasal iddia taşıyan güçler, bu gerilim altında tutumunu ortaya koymak, çatışmada sözünü söylemek ihtiyacı duyuyor. Zira şu ya da bu düzeyde ciddiyeti olan her siyasal akımın sözünü söylemesi bir zorunluluk haline geliyor. Çünkü tutum ortaya koyamamak siyasal iddialarını tartışmalı hale getiriyor. Fakat, halihazırda sorun söz söylemekte ve tutum almakta değil, çatışan güçlerden bağımsız davranabilmek planında yaşanıyor.

Düzen siyasetinin sağında ve solunda konumlanmış siyasal güçler payına zaten böyle bir sorun yok. Zira bu güçler için doğal olanı var olan kutuplardan birinin yanında saf tutmak. Bunlar içerisinde düzenin selameti uğruna kutuplar arasında orta bir yol bulmak isteyenler de var elbette. Bu tutumun sahipleri, düzenin efendileri adına, en azından onların ideolojik-politik platformları adına hareket ediyorlar. Her bakımdan çatışan güçlerin ya da onların efendilerinin eteklerinde duruyorlar. Daha çok, emekçilerin zihinlerinde bıraktıkları izlerden dolayı önem taşıyorlar. Bu yanı sıra da genel olarak düzene karşı yürütülen ideolojik-politik mücadelenin konusudurlar.

Asıl tartışma konusu edilmesi gereken ise, sol bir iddia taşıyan ve genel sol muhalefetin parçası sayılan güçlerin tutumlarıdır. Bu güçlerden bir bölümü şu ya da bu düzeyde mevcut kutuplardan birine meylenmektedirler. İktidar ufkundan yoksunluk, küçük-burjuva demokratik kimlik ve bazıları için burjuva sosyalizm anlayışının doğal sonucu olarak mevcut kutuplardan yana meyleden bu güçler, böylece bir kez daha devrimci sol değerlerden uzaklıklarını teyit etmekte, düzenin sınırlarını aşacak bir irade ve anlayışa sahip olmadıklarını göstermiş bulunmaktadırlar. Sol harekete ait olarak görüldükleri için tutumları üzerinde durmanın gerekli olduğu bu güçlere daha yakından bakalım.

TKP: İlericilik adına "ulusalcılar"la aynı safta!

Bu dönemdeki tutumuyla TKP, yalpalayanlar içerisinde ayrı bir yerde durmaktaydı. Zira diğerleri daha çok, demokrasi mücadelesi adına dinci akımlardan yana meylenirken, TKP tersine laiklik ve bağımsızlık adına dinci akıma karşı mücadele bayrağını yükseltip pratikte "ulusalcı" cephenin arasına adını yazdırmış oldu.

Öyle ki, TKP bu dönemde "Ülkemizin ve cumhuriyetin sahihsiz olmadığını gösterelim!" şiarını öne çıkardı ve bu doğrultuda bir dizi eylem örgütledi. Bu eylemlerden birisi Sivas katliamıyla ilişkilendirilerek 6 Temmuz günü İstanbul'da gerçekleştirildi. Bu eylemin çağrıcısı olarak öne çıkarılan "Yurtsever Cephe"nin bildirisinde şunlar söylenmekteydi:

"Gericilik ülkemizi teslim alıyor, Türkiye'nin işlerine müdahale ediyor, Türkiye'yi kendi mandası sayıyor. Kaynaklarımızın hemen hemen hepsi yabancılara peşkeş çekilmiş bulunuyor. Adım adım ülkemizin ve cumhuriyetin değerleri Sorosçular tarafından teslim alınıyor."

TKP adına yapılan eylem çağrısında ise şunlar ifade edilmektedir:

"Bu operasyonun Türkiye'de demokrasiyi korumak, darbe tehlikesini savuşturmak için yapıldığına ilişkin açıklamalar tamamen yalandır. AKP darbe söylentileri yayarak, darbe tehlikesine işaret ederek kendi darbesini gerçekleştirmektedir. 6 Temmuz Pazar günü (...) 'AKP'ye karşı' buluşup yürüyüşe geçiliyor. Ülkesine sahip çıkanlar bu yürüyüşe de katılmalıdır. 12 Eylül uzantısı, ABD maşası AKP'ye dur deme zamanı gelmiştir! AKP'yi durduracak olan ne çeteler ne de cuntadır. Ülkemizin geleceği halkımızın harekete geçmesine bağlıdır."

Her ne kadar bu sözler içerisinde darbe ve cuntaya karşıtlık adına edilmiş birkaç söz varsa da, açıktır ki TKP ana mesele olarak AKP'yi görmektedir. Çünkü söz konusu olan Cumhuriyet'tir. Aydemir Güler söz konusu eylemde bu tutumu şu ifadelerle açıklamaktadır:

"Türkiye Cumhuriyeti, halkımızın tepesine çökertilmektedir. Sorun, yaşanan sert kavgaya halkın müdahil olmamasındandır. Sorunun birinci muhatabı henüz devreye girmiş değildir. Çözüm de buradadır. Türkiye Komünist Partisi bu kavgada taraftır. Türkiye Komünist Partisi, ileriye, eşitliğe, özgürlüğe, adalete, barışa ulaşabilmek için daha önceki ilerlemelerin korunması gerektiğini bilmektedir ve bu ilerlemelerin yok edilmesine karşı konum almaktadır."

Aydemir Güler konuşmasının başka bir yerinde ise bu tutumun içeriğini tarihsel bir çerçevede şöyle ortaya koymaktadır:

"Türkiye'nin ileriye gitmesi gerekmektedir. İleriye gitmek için daha önceki ilerlemenin üstünde yükselmeniz gerekir. AKP'nin temsil ettiği cephe ise Türkiye'yi geriye götürmektedir. Bu cephe cumhuriyeti, bağımsızlığı, dinin siyasetten dışlanması kuralını reddetmekte, bu tarihsel ilerlemenin altını süratle oymaktadır. Bu bir karşı-devrimdir. Bağımsızlık ve çağdaşlaşma iddiasını sürdüren Türkiye'nin ortadan kalkması demektir."

Bu ifadelerle özlü biçimde ortaya konulduğu üzere, TKP tarihsel bir ilerleme olarak gördüğü Cumhuriyeti savunmak için, bu tarihsel ilerlemeyi geriye götürmekle itham ettiği AKP'ye karşı mücadeleyi temel mesele

haline getirmektedir.

Cumhuriyetin kuruluşunun tarihsel bir ilerleme olduğuna kuşku yoktur. Fakat, herşeyiyle bir burjuva cumhuriyeti olan bu cumhuriyet gelinen yerde artık tarihsel ilerlemenin önünde bir engel haline gelmiştir. Tarihsel ilerlemenin bugünkü aşamasında, işçi-emekçi cumhuriyetine, yani sosyalizme doğru aşamadığı için çürümüş ve kokuşmuştur. Zaten dinci gerici akım da bu çürümenin ürünüdür. İşçi ve emekçilerin burjuva cumhuriyetini ileriye doğru açacak tarihsel eyleminin önünü almak için kullanılmaktadır. Fakat TKP marksizmin tarihsel gelişmeye ilişkin bakışını çarpık bir mekanik yorumla deforme ederek gerici politik hesaplarına dayanak yapmaktadır.

Dolayısıyla bugünkü çatışma laiklik ve dincilik ikilemi üzerinden sürdürülmeye çalışılsa da, devrimciler için söz konusu olan, kurulu burjuva cumhuriyetini yıkacak devrimi örgütlemek, devrimin görevlerine sarılmaktır. Bu çerçevede, düzen içi nüfuz mücadelesini saklamak için kullanılan yalan perdesini yıkmaktır. Fakat, ufku burjuva sosyalizmini aşamayan TKP, çürümüş burjuva cumhuriyetin bataklığında yetişen sineklere karşı mücadele etme görüntüsü altında, bataklığın kendisini savunma gafletine düşmektedir. Bunu komünistlik taslayarak yaptığı ölçüde ise, devrim, sosyalizm mücadelesine karşı yapılmış en büyük ihanetlerden birine imza atmaktadır.

TKP bu tutumuyla en sıradan bir burjuva sol parti olduğunu bir kez daha teyit etmiş olmaktadır.

ÖDP: Demokrasi adına dinci akımla aynı safta

TKP'nin açık bir siyasal tutumla dinci akımın karşısında laiklik savunusuyla boy gösterdiği siyasal tabloda, tam karşıda ÖDP bulunmaktadır. ÖDP bu süreçte, Ergenekon operasyonuna açık destek vermekte ve bu operasyonun demokratikleşme adına büyük bir adım olduğunu dile getirmektedir. Genel Başkan Ufuk Uras bu konuda yüksek perdeden şunları söylemektedir:

"Bu ülke Dingo'nun ahırını değil, herkes haddini bilmeli. Çeteler, bu cesareti, küstahlığı nereden alıyor? Yaşanan süreçten kim rahatsız oluyorsa suçüstü yakalanmıştır. Mutlaka doğru veya dolaylı bağlantıları vardır. Demokrasiyi savunmaktan kimse rahatsızlık duymamalı. Başımıza ne geldiyse istibdatçı arayışlardan geldi."

Uras, Ergenekon operasyonuna verdiği destek ve bu operasyona demokratikleşme yönünde yüklediği anlamların yanı sıra, operasyonun emeklilerle sınırlanmayıp hala da görevleri başında olanlara doğru genişletilmesi gerektiğini belirtmektedir.

Bu tutum düzen sınırlarına ve parlamenter avanaklığa teslim olmuş bir siyasi ufkun gelebileceği en ileri noktayı ifade etmektedir. Düzen güçleri arasında yürüyen bir çatışmanın ürünü olan ve bir yanı sıra eski kontr-gerilla artıklarını temizleyerek düzeni ve kontr-gerilla aygıtını, yanı sıra AKP gibi işçi-emekçileri ve devrimcilere karşı faşist zorbalığın aleti olan bir partiyi aklayan bir anlayıştır. Çünkü dinci partinin iktidar üzerine yürüttüğü mücadeleyle kontr-gerilla aygıtının temizlenebileceği düşüncesine dayanmaktadır. Bu anlayış rafine bir liberal sol anlayış olarak, işçi-emekçilerin zihinlerini boş hayallerle doldurmaya ve esas olarak dinci-gerici akımın yelkenlerini doldurmasına hizmet etmektedir.

EMEP: Emekçi halkı birleştirmek adına parlamenterizm ve demokratizm batağında!

Açıktan düzen kutuplarından birine meyleden TKP ve ÖDP'den farklı olarak EMEP, mevcut kutuplardan her birinin de gerici bir öz taşıdığını, bu kutuplar arasında yürüyen mücadelenin iktidar uğruna verilen bir mücadele olduğunu belirtmekte, bunun dışındaki liberal sol anlayışa karşı çıkmakta ve halkı iktidar kavgası veren güçler karşısında birleşmeye çağırılmaktadır. EMEP'in görüşlerini açıklayan Levent Tüzel şöyle konuşmaktadır:

"Mesele şudur; Bu bozuk düzen değişmeli ve emekçiler, halk kendi geleceklerini ellerine almalı, kendi kurtuluşları ve iktidarları için mücadele etmelidir. Bizim derdimiz yönetici mevkilere gelerek rejim krizine derman olmak değil emekçi iktidarı önündeki engelleri temizlemek için çalışmaktır. O nedenle kimi sol partilerin kullandığı 'AKP karşısında sol seçenek', 'gevşek, geniş sol koalisyon' gibi halkçı bir program içermeyen ya da 'AKP'yi istemiyoruz' vb. gibi bozuk ve değişmesi gereken sermaye düzenini göz ardı eden sloganlar halkın birleşme zeminlerini çarpıtmaktadır."

EMEP cephesinden Tüzel'in yanı sıra konuşan ve yazanlar da, çatışmanın demokrasiyle, laiklikle bir ilgisinin olmadığını döne döne belirtmektedirler. Bu yanı sıra da TKP ve ÖDP'nin yanında bir adım ileride durmaktadırlar. Fakat, EMEP'in sınırları da burada başlamaktadır. EMEP'in ufku reformizmi aşmadığı için, emekçilere kurulu düzen temelleri üzerinde alternatif olarak "gerçek demokrasi", "gerçek bağımsızlık" türünden içeriği doldurulamayan hedefler gösterilmektedir. Bunun için Levent Tüzel'in ilgili konuşmasında siyasal duruma ilişkin nispeten olumlu sayılabilecek değerlendirmeden çıkardığı sonuç, "burjuvazinin çıkarları için iktidara gelen hükümetlere karşı halkın bölünmüşlüğüne gidermeliyiz" biçiminde olmaktadır. Devamında daha net ifadelerle EMEP'in parlamenterist-liberal konumunu şöyle ortaya koymaktadır:

"Sol benzeri adlarla bir birliğe ihtiyaç yoktur. Şu ya da bu unvan değil ihtiyaç emek ve demokrasi talepleriyle bir araya gelmek, bir blok oluşturmak ve halk güçlerinin bu çatı altında birleşmesi için çalışmaktır. Burada mevkilere gelmek için hesaplar yoktur, çatışan iktidar güçleri karşısında halk için alternatif oluşturacak bir siyasi birliktelik ve mücadele vardır. Hepsinden önemlisi sermaye düzeninin derdine

derman olmak ve istikrar görevi değil bağımsız ve demokratik bir Türkiye'yi yeniden kurmaktır."

Halkı birleştirmek adına yeni bir liberal sol seçim bloğu öneren EMEP, bunun için "Bağımsız ve demokratik bir Türkiye" hedefiyle, sol adından bile uzak durmayı öğütüyor. Böylelikle, halka alternatif göstermek adına gerçekte parlamenter yolu gösteriyor. Kurulu düzeni aşamayan liberal bir platform öne sürüyor. Bu yanı sıra da işçi-emekçilere yeni bir şey sunmuyor.

Liberal ve reformist bataklık değil devrimci çözüm!

Burjuva reformist ve liberal kanatlarıyla burada andığımız sol güçler, bir kez daha düzen sınırlarını aşamayan politik platformlarıyla ya işçi-emekçileri boş hayallerle oyalamakta ya da düzen içi mücadelenin ana kutuplarından birine mahkum etmektedirler.

Bu reformist ve liberal sol akımların düzenin bataklığında gerçek bir çıkışsızlık önermek dışında başka bir anlama gelmeyen platformları karşısında, devrimci tutum şöyle özetlenebilir:

"Kuşku yok ki, işçi ve emekçilerin bu düzen içi çatışmada taraflardan herhangi biriyle en küçük bir çıkar ortaklığı yoktur. İşçi-emekçilerin çıkarı, bu kavganın taraflarının bütününe alaşağı etmekten geçmektedir. Çünkü ezilmekten ve kölece yaşamaktan kurtulmalarının yegane yolu budur. Aksi halde, burjuva güçlerin kavgalarının faturası sonuç ne olursa olsun, işçi emekçilere ödetilecektir. Bunun için işçi-emekçilerin

kurtuluşunun yolu devrimde ve sosyalizmedir. Devrim bayrağını yükselterek emperyalist efendileriyle, uşaklarıyla, generalleriyle ve her türden pisliğiyle bu düzeni yıkmaktır." (Rejim krizi derinleşiyor, Kızıl Bayrak, sayı:28)

Bu temel devrimci stratejiye bağlı olarak elbette bugün, işçi ve emekçi hareketini düzene karşı devrimci bir rotaya sokmak üzere gündelik bir çalışmayla uygulanacak devrimci taktikler vardır. Devrim ve sosyalizm eksenine sıkı sıkıya bağlı biçimde uygulanacak bu devrimci taktiklerin genel çerçevesi komünistler tarafından daha önce, devrimci tutumun genel ilkeleriyle birlikte özlü biçimde ifade edilmiştir. Ekim'in buna ilişkin sorunları ele alan Mart 2008 tarihli başyazısının (Rejim Krizinde Yeni Safha..., Sayı: 251) yeniden incelenmesini önererek sözümüzü noktalyoruz.

Egemenlerin keyfi baskı ve terörünün adı 301. madde...

Tüm anti-demokratik yasalar iptal edilsin!

Sermaye sınıfı egemenliğini korumak için kontra yöntemler dışında sözde demokrasinin göstergesi olan meclisinden çıkardığı birçok faşist yasayı kullanmaktadır. Söz, eylem ve örgütlenme özgürlüğünün olmadığı ülkede 301. madde ve ondan önceki yasalar bu amaçla kullanılmış, başta devrimciler olmak üzere ilerici aydınlara ve demokratlara bu vesileyle birçok dava açılmıştır.

Son zamanlarda bu madde kapsamına giren "suçlara" baktığımızda, yasanın sadece devrimci güçlere, ilerici aydınlara değil düzene muhalif her sese ya da hak arama girişimine yönelik uygulandığını görüyoruz. Örneğin, 2008 yılında geçen yıllardan görüşülmesine devam edilen 527 tane 301 davası bulunuyor. 2003'ten bu yana ise 301. maddeden 745 kişi mahkum oldu.

Bilindiği gibi 301. madde, TCK'nın "Türklüğü aşağılamak" "suç"unu düzenliyor. Kapsamı öyle geniş ki, davalar açıldıkça neyin "suç" olduğunu anlıyoruz. Öyle ki, geçtiğimiz aylarda Tunceli'de sigara yasağı hakkında konuşurken "savcılar görevini yapmıyor" diyen 73 yaşındaki Hasan Erdoğan adlı bir emekçi hakkında bile 301'den soruşturma açıldı. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda iş müfettişi olarak görev yapan Niyazi Uslay ise, iş kazası ile ilgili bir olayın patronlar lehine hasıraltı edilmesi olayının üzerine gittiği için sürgün edildi. Sonrasında, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile devletin askeri kuvvetlerini "alenen tahkir ve tezyif etmek" suçundan TCK'nın 301. maddesinden yargılandı.

Bu ve benzeri örnekleri çoğaltmak mümkün. Örneğin; İzmir'de 8 ay önce polis kurşunuyla öldürülen Baran Tursun'un ailesi hakkında Türk Ceza Kanunu'nun 301. maddesinden iki ayrı dava açıldı. Baba Mehmet Tursun, eşi Berrin Tursun ve kızı Şelale Tursun, yargıya güvenlerinin olmadığı yönünde açıklamalar yapmıştı. Aile hakkında TCK'nın 301. maddesi uyarınca, "yargı görevini yapanı etkileme, tehdit, hakaret, Türkiye Cumhuriyeti hükümetini, yargı organlarını, askeri ve emniyet teşkilatını alenen aşağılama" suçlarından dava açıldı.

Yine geçtiğimiz ay İzmir Güzeltepe Mahallesi'nde karakolda işkenceye uğrayan 3 genç için yapılan protesto eylemine katılanlar ve karakolda işkence olduğunu ifade eden gençler hakkında 301. maddeden dava açıldı.

Yine Çiğli'de Kalmaksan adlı fabrikada hakkını arayan sınıf bilinçli bir işçiye saldıran patron, hırsını alamayıp işçi hakkında, "fabrikada TSK'nın sınır ötesi operasyonları" hakkında konuştuğu gerekçesiyle savcılığı devreye soktu ve işçi hakkında 301. maddeden dava açıldı.

301. madde egemenlerin keyfi uygulamalarını daha rahat yapabilmeleri için bulunmaz bir kılıf! Sömürü ve soygun düzenlerini sorunsuz sürdürmek için egemenler 301. gibi maddelere, bunların içerdiği yasaklara her zaman ihtiyaç duymuşlardır, duyacaklardır.

Bu tür yasalar ancak işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesiyle yırtılıp atılabilir. Bu konuda yakın tarihimizde anlamlı örnekler bulunmaktadır. Örneğin DGM direnişleri ile sınıfın örgütlenmesinin ve mücadelesinin "devlet güvenliği" gerekçesiyle yasaklanmaya çalışılması engellenmiştir. Örnekler çoğaltılabilir. Önemli olan bu bilinçle, işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların temel demokratik hak ve özgürlüklerini elde etmek için birleşmesi ve mücadeleyi yükseltmesidir. Mücadele sadece 301. maddeyi değil, bununla birlikte tüm faşist ve anti demokratik yasaların kaldırılmasını hedeflemelidir.

Tüm faşist yasalar iptal edilsin!

Sınırsız söz, basın, toplantı, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!

Fethulah'ın Abant Platformu Kürt sorunu gündemiyle toplandı...

Burjuvazinin hiçbir kanadı Kürt sorununu çözemez!

Kürt sorunu yaklaşık 25 yıldır siyasal gündemin ilk sıralarında yer alıyor. Bunun yeni bir örneği Abant'taki toplantı oldu.

'98'den beri Fethulah Gülen cemaati "İslam ve laiklik", "Din-devlet ilişkileri", "Demokratik hukuk devleti", "Çoğulculuk ve küreselleşme", "Savaş ve demokrasi" gibi başlıklarla Abant toplantıları düzenliyor. Abant toplantılarının sonuncusu ise Kürt sorunu gündemiyle yapıldı.

ABD'nin Ortadoğu planlarında önemli bir yer tutan Kürt sorunu aynı zamanda sermaye iktidarının dönemsel politikasında da giderek öne çıkıyor. 17.'si düzenlenen Abant toplantılarının AKP hükümeti için önemli bir lojistik destek sunduğu biliniyor. Son toplantının başlığı, "Kürt sorunu: Barışı ve geleceği birlikte aramak". Bu başlık, ABD ve sömürgeci sermaye devletinin yeni dönem Kürt politikası ile birlikte düşünüldüğünde, platformun ne kadar önemli görevler üstlendiği ortaya çıkar. Hatırlanacağı üzere, bu toplantının "Kürt sorunu"nu tartışmak üzere 27-29 Mart tarihlerinde Diyarbakır'da yapılacağı açıklanmış, ancak program ertelenmiş ve 4-6 Temmuz tarihlerinde Abant'ta düzenlenmesine karar verilmişti.

Toplantının düzenleme kurulunda yazar Ali Bulaç, yazar Prof. Dr. Mümtazer Türköne, emekli Hakim Albay Dr. Ümit Kardaş, araştırmacı-yazar Altan Tan ve Abant Platformu Genel Sekreteri Salih Yaylacı yer aldı. Toplantı, Prof. Dr. Mete Tunçay'ın açılış konuşmasıyla başladı. Etkinlikte konuşmacı olarak yer alan kimi isimler ise şunlar: Prof. Dr. Eser Karakaş, Mehmet Altan, Mustafa Karaalioğlu, Ahmet Altan, Haşim Haşimi, Abdülmelik Fırat, Sedat Yurttaş, Kemal Sayar, Naci Bostancı, Ümit Fırat, Levent Köker, Soli Özel, Ayhan Aktar, Cengiz Çandar, Mustafa Akyol, Cevat Öndeş, Ali Nihat Özcan, Ali Fuat Bucak, Fuat Keyman.

İlk günkü oturumlarda Kürtler'in siyasi duruşu tartışmalara damgasını vurdu. Eski Kürt milletvekili Sedat Yurttaş, Kürtler'in Cumhuriyet'in kuruluşunda önemli rol oynadığını belirtti ve "Kürtler, Lozan ile birlikte yeni bir yere kondu" görüşünü savundu. Yurttaş, "Kürtler'in bilincinde aynı zamanda Dersim'de öldürülenler, Şeyh Sait isyanında öldürülenler de var" dedi. Kürtler'in kendi dillerinde dua etmesine bile müsaade edilmediğini belirterek, "Bu toplantıya bazı isimlerin de çağrılması gerekiyordu. Görüyorum ki bazı isimler burada eksik" sözleriyle sitem etti.

Ümit Fırat, Cumhuriyet tarihinde Takrir-i Sükun Kanunu ve 1925'te açılan diktatörlük döneminin Kürt sorununu çözümsüz bıraktığını vurguladı. Eski MİT müsteşarı Cevat Öndeş, AKP'ye tavsiyelerde bulunarak, yaşanan sıkıntılardan dersler çıkarılması gerektiğini söyledi. AKP milletvekili Zeynep Dağı samimiyetten, Cengiz Çandar ise Genelkurmay'a somut çözüm önerileri sunmaktan bahsetti. Eşi AKP milletvekili olan Mümtaz'er Türköne, demokratikleşmenin altını çizerek yerel yönetimlere özerklik istedi. Kürt sorununun çözümü için yeni bir Anayasa talebini dile getiren Altan Tan ise, "Vatandaşlık tanımı yapılmamalı, din teminat altına

alınmalı, Kürtçe anadilde eğitimin önü açılmalı, özel kanallarda Kürtçe süre sınırı kaldırılmalı ve değiştirilen mekânların, yerlerin isimleri eski haline döndürülmelidir" dedi. Tan Kürt sorununda "din" in yerinin altını çizerek, AKP ve Fethullah Gülen tarikatının Kürt sorunundaki temel davranış çizgisini vurgulamayı ihmal etmedi.

Toplantı sonuç değerlendirme metninde, "Her türlü şiddetin ve şiddet içeren yöntemlerin mutlak olarak reddedilmesini, Kürt sorununun çözümü için vazgeçilmez bir ön şart addediyoruz" ifadesi dikkat çekti. Elbette mahkum edilen şiddet, Kürt halkına yönelik dizginsiz devlet terörü değil, Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesiydi.

Oysa öncelikle tespit edilmesi gereken şudur ki, Kürt halkına yönelik kirli savaşı tırmandıran, 85 yıldır inkar ve asimilasyon politikalarını kendisine rehber edinmiş sömürgeci sermaye devletidir. Kaldı ki, Kürt halkının ulusal ve demokratik taleplerini elde etmek için her türlü mücadele araç ve yöntemini kullanması haklı ve meşrudur. Abant Platformu katılımcılarının üzerini örttüğü temel gerçeklerden biri budur.

Abant Platformu'na göre ise, çatışmaların kaynağı PKK'dir ve silahlı eylemlere önkoşulsuz son vermelidir! PKK'nin silahlı eylemlerine son verme çağrısının somut olarak "devletin silahlı güçleri size saldırdığında kendinizi savunmayın" çağrısı anlamına geldiği ise görmezden gelinmektedir.

Açıktır ki, savaşın kaynağı varlığını koruduğu sürece, PKK silahlı eylemlerine son verse de "kalıcı barış" sağlanamaz. Zira savaşın kaynağı kapitalist sistemdir, bu sistemin koruyucusu ve kollayıcısı Türk sermaye devletidir. Kalıcı barışın sağlanmasını gerçekten isteyenlerin, sorunun kaynağının kurutulması için mücadele etmesi, Türk devletinin Kürtlere ve milli azınlıklara uyguladığı ulusal baskı ve zulme karşı durması gerekir. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı da dahil kendi kaderini tayin etme hakkını savunması gerekir. Bu tutumun Fetullahçı Abant Platformu'na fersah fersah uzak olduğu açıktır.

Abant Platformu, "barış ve diyalog" adı altında tüm parlak söylemlerine rağmen Kürt halkının ulusal demokratik talepleri uğruna yürüttüğü mücadeleden vazgeçmesi gerektiğini savunmaktadır. Dahası, sömürgeci sermaye devletinin Kürt politikasını uygulamasına zemin hazırlamaktadır. Söz konusu "barış" çağrısının hükümete bir yükümlülük getirmeyişi ve sadece Kürtlere koşul sürmesi de bunu anlatmaktadır.

Abant Platformu katılımcılarına, Kürt köyleri yakılıp yıkılırken, boşaltılırken, ateşkes uygulayanlara saldırılırken, Kürt halkı dizginsiz bir devlet terörünün hedefi iken neden en küçük bir tepki göstermedikleri sorulmalıdır. İmha, inkar ve asimilasyon politikalarını savunma noktasında çatışma içinde olduğu ordu eksenli burjuva kamptan hiç de aşağı olamayan AKP'nin "düşünce kuruluşu" misyonunu üstlenen Abant Platformu'nun bu sorulara verebileceği olumlu bir yanıt olamaz.

Açıktır ki, Abant'ta barış olarak sunulan, Kürt halkını koşulsuz olarak teslim olmaya çağırmaktan başka bir şey değildir. Abant'taki globalizm ideolojisinin savunucuları, her türlü şiddete karşı çıktıklarını söyleyerek, aslında Türk milliyetçiliğine ve sömürgeci şiddete dolaylı da olsa destek vermiş olduklarını saklamaya çalışıyorlar.

Abant Platformu katılımcıları, toplantı boyunca Kürt sorununa "imha" politikası dışında bir çözüm arayışında olduğu izlenimi vermeye özen gösterdiler. Onların Kürt sorununun çözümü için ise vazgeçilmez bir ön şartı var: Kürt sorununu Kürt halkı olmadan çözmek! Kürtler'den, sessizce beklemeleri ve kendilerine verilen kısıntılarla idare etmeleri isteniyor. Kürt halkı sessizce beklediği sürece demokrat kesilenler, onlar konuşmaya başlayınca devletin şiddetini meşru görmekteyler! Eğer Kürtler kendilerine sunulanlarla yetinmeye niyetli değillerse ve hele de beklentilerini militan bir kitle hareketiyle ortaya koyarlarsa, liberallerin gözünde bu bir "terör"dür ve en sert önlemlerle bastırılmayı hak etmiştir!

Kuşkusuz ki, bugün Abant'ta da ifadesini bulan Kürt halkına dayatılan teslimiyetin baş mimarı ABD'dir. Bugün gelinen yerde Kürt sorununa ilişkin olarak başta Genelkurmay ve TÜSİAD olmak üzere egemen güç odakları arasındaki farklılıklar büyük ölçüde ABD'nin yaklaşımı temelinde giderilmiştir. Açıktır ki, sözkonusu kirli Kürt planı, ne kadar başarılı olacağından bağımsız olarak, içinde aynı zamanda Türkiye'deki düzen güçleri arasındaki gerilim ve çatışmayı hiç değilse kritik bir dönem için hafifletmeyi içeren bir yön de taşımaktadır.

Şu gerçeğin altı özellikle çizilmelidir. ABD açısından Türkiye'de sahneye konan Kürt planı, esasen ABD'nin Ortadoğu için tasarladığı "Amerikan barışı" senaryosunun bir parçasıdır. Doğal olarak, emperyalist hiyerarşi içinde tuttıkları yer ve işbirlikçi karakterleri düşünülürse, Türkiye'de yönetici güç odakları arasında bu soruna ilişkin bir uzlaşmayı da ifade etmektedir.

Bu, Kuzeyli Kürtleri bir "kirli barış" anlaşması ile teslim alma çabasıdır. ABD'nin Türkiye'de uygulamaya çalıştığı bu "kirli barış", aynı zamanda başarısı ölçüsünde Irak için de önemlidir. Zira Kuzey Kürdistan'da Kürt hareketi etkisizleştirilebilirse ABD'nin Irak'ta eli güçlenecektir ki, bu durum başta mazlum Kürt halkı olmak üzere tüm bölge halklarının aleyhine olacaktır.

Kürt halkı yıllardır ulusal demokratik istemleri için haklı ve meşru bir mücadele vermektedir. Bugün burjuvazinin kıyasıya bir çatışma içinde olan her iki kesiminin ise Kürt halkına çözüm adına verebileceği bir şey yoktur.

Kirli savaşın sona ermesinin tek yolu, Kürt halkının gerçek ve samimi tek müttefiki olan devrimci işçi sınıfının ayağa kalkması ve Kürt emekçilerine elini uzatmasıdır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesine omuz veremediği koşullarda kendi kurtuluşunun yolunu da açamayacaktır.

15. yılında Sivas katliamı ve PSAKD'nin tutumu...

Katilleriyle işbirliği yapanlar katliamların hesabını soramazlar!

33 ilericinin katledildiği, onlarca kişinin yaralandığı Sivas katliamının üzerinden 15 yıl geçti. Bu yılki protesto eylemleri, önceki yıllara nazaran daha kitlesel, coşkulu ve öfkeli gerçekleşti. Kuşkusuz bunda devrimci ve ilerici güçlerin eylemlere etkin katılımı kadar, Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) ile Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri'nin (PSAKD) "Madımak'ın müze olması" talebiyle yürüttüğü kampanya etkili oldu.

2 Temmuz'un öncesinde başlayan kampanya geniş Alevi emekçilerinde yankı bulmuş, bu talep sahiplenilmiş, aydınlar tarafından imza kampanyaları düzenlenmiş, geniş kesimlerin dikkati yeniden Sivas Katliamı'na çekilmiştir. Sürecin sonunda bu talep ekseninde gerçekleştirilen Sivas eylemine, önceki yıllara nazaran daha geniş bir katılım sağlanmıştır.

Müze talebi ve gerisindeki anlayış

ABF ve PSAKD bu yıl Madımak et lokantasının müzeye çevrilmesi talebiyle yoğun bir çalışma yürüttü. İki otel görevlisi olmak üzere 35 kişinin diri diri yakıldığı bu vahşi katliamın üzerinin örtülmesini engellemek, toplumun belleğinden silinmemesini sağlamak açısından Madımak'ın et lokantısı olmaktan çıkartılması elbette bir anlam taşımaktadır. Ancak 2 Temmuz'a gerçek anlamda sahip çıkmak, katliamın hesabını sormak "Madımak'ın müze yapılması" talebine sığdırılmaz. Zira kanlı katliamın gerçek faillerini hedefe çakmayan, sermaye devletini ve katillerini teşhir etmeyen, emekçi kitleleri hesap sormaya çağırmayan bir "utanç müzesi", sadece PSAKD'nin deyimleriyle "acıyı dindirir", "yüreklere su serper." Özünde katliamın gerçek faili olan sermaye devletine karşı tepki ve öfkeyi yatıştırır.

Ayrıca, et lokantasının müze yapılmasının, Deniz Baykal'ın çağrılmasıyla, Ertuğrul Günay gibi soysuzların ikna edilmesiyle ya da lokanta binasının satın alınmasıyla sağlanamayacağı açıktır. Madımak'ın "utanç müzesi" yapılabilmesi dahi ciddi bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Madımak'ın müze yapılması talebinin yanısıra 2 Temmuz eylem ve etkinliklerinin örgütlenmesi sürecinde öne çıkan diğer şiar ise "demokrasi ve laiklik" söylemidir. Bu talebin kendisi de gerçek failin sermaye devleti olduğunun üzerinin örtülmesi ve faillere karşı mücadelenin değil, uzlaşmanın öne çıkartılması anlamına gelmektedir. Zira laiklik talebinin kendisi başından sonuna kadar katliamı örgütleyen ve kışkırtan faşist devletin varlığının görmezden gelinmesi, katliamın sorumlusu olarak ise

sermayenin maşası olarak kullanılan gericilerin hedef tahtasına çakılması anlamına gelmektedir.

Dinci gericiliğin devlet eliyle yıllardır kullanıldığı ve kurumsallaştırıldığı bilinmesine rağmen "laiklik" talebinin devletin sınıfsal konumundan bağımsız olarak öne çıkarılması hiçbir anlam ifade etmemektedir. Laiklik ancak, gerçek bir "inanç ve vicdan özgürlüğü!" talebiyle birlikte din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması, Diyanetin dağıtılması, imam hatiplerin kapatılması, devletin tüm dinsel kurumlara her türlü yardımının son verilmesi, gericilik yuvası tarikatların ve cemaatlerin dağıtılması, her türden mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi vb. taleplerle birlikte ileri sürüldüğünde demokratik bir içerik kazanabilir.

Alevi kurumları CHP'siz miting örgütlemiyor!

On yıllardır Aleviler'in büyük bir kesimi laikliği kendi inançlarını yaşama, baskı ve zulümden kurtulma yolunda bir umut olarak görmüşler, bundan dolayı da özellikle devlet partisi konumundaki

CHP'ye yakın durmayı tercih etmişlerdir. Bu yakınlık farklı dönemlerde zayıflasa da bugüne kadar varlığını sürdürmüştür. Devletin Alevilere yönelik gerçekleştirdiği katliamlarının arkasında CHP kökeninden gelen partilerin olması dönem dönem bu etkiyi zayıflatırsa da bu yakınlık sürmüştür. Bunda devletin sistematik çabası ve CHP gibi burjuva düzen partilerinin etkinliği kadar Alevi örgütlenmelerinin bu duruma çanak tutan sınıfsal konumları rol oynamıştır. Düzen

sınıfsal ve mezhepsel ayrıcalıklar talep eden Alevi orta sınıflar, bundan dolayı burjuva sol partilerin kuyruğundan ayrılmamıştır.

Son süreçte 2 Temmuz'un örgütlenmesinde de bu durum kendisini göstermektedir. PSAKD başta olmak üzere eylemin örgütleyicisi diğer kurumlar katliamdan sorumlu olan CHP ile birlikte eylem ve etkinlikleri örgütleme çabası sergilemişlerdir. Burada karşılıklı birbirini güçlendiren açık bir hesap vardır. CHP için Alevi emekçilerin tepkisini burjuva düzen sınırlarına çekmek, kendisine kitle tabanı

sağlamak ve böylece önümüzdeki dönem gerçekleşecek yerel seçimlere hazırlık yapmak önceliklidir. PSAKD gibi kurumlar ise Alevi orta sınıfların da temsil edildiği CHP ile bağlarını

güçlendirmeye çalışmaktadır.

Bu durum Alevi emekçilerde bilinç bulanıklığı yaratmakta, onlar, CHP şahsında düzene yedeklemektedir.

Son 2 Temmuz'da da Alevi örgütlerinin başını çekenler tarafından çok açık bir tutum ortaya konulmuş ve CHP'siz bir miting örgütlenmeyeceği ifade edilmiştir. Ankara'da bu "sorun" tartışılmamış, İstanbul'da ise CHP ile devrimci ve ilerici güçler aynı kefeye konulmuştur.

Devrimci güçlerin baskıcı ve tepkisi karşısında CHP'siz, aynı zamanda "devrimcilersiz" bir miting örgütlemek istenmiştir.

Ancak açık bir gerçek var ki, daha somut olarak İstanbul'da görüldüğü üzere, 2 Temmuz'u gerçek bir hesaplaşmaya çeviren, egemenlerden hesap soran ve eylemlere ciddi bir katılım sağlayan devrimci güçler olmuştur.

"Devlet bilinci"yle hesaplaşmak!

Bugün Alevi kurumların başını tutanlar, katliamın gerçek sahiplerini, onlara karşı duruşu unutmuş durumdadır. Çorum'dan, Maraş'tan, Sivas'tan dersler çıkarmayanlar, burjuva faşist partilerin kuyruğuna takılmakta, kendi katilleriyle işbirliği yapmaktadır. Bunun gerisinde çok açık bir sınıf tutumu yatmaktadır. Bu gerici tutuma karşı yapılması gereken Alevi emekçilerde gerçek bir sınıf bilincinin ve tutumunun açığa çıkarılmasını sağlamak olmalıdır.

Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri'nin üst örgütlenmesi ABF'nin başkanı olan, aynı zamanda şu anki mevcut zihniyetin sözcülüğünü yapan Ali Balkız'ın katliamın ardından söylediği şu sözleri, katilleriyle işbirliği yapanlara bir kez daha hatırlatmakta fayda var:

"Sivas'ta bizi asıl yakan şey; ne şenliklerin burada yapılmasıydı ne de Aziz Nesin. Gerçek neden devlet bilincimizin bulanması, zaafa uğramasıydı. Bir an için olsun devletin sınıfsal özünü gözardı ederseniz, onun bir sömürü, talan ve soygun aracı olduğu gerçeğini görmezden gelerseniz, hakim sınıfın hakimiyetini sürdürme aygıtı olduğu gerçeğini bir yana bırakırsanız, onun; ordu, polis, mahkeme, milis, tank, top, benzin, üniforma'dan mürekkep bir organizasyon olduğunu unutursanız, (bir an için bile olsa) işte böyle yanarsınız. Sivas'ta bizi asıl yakan şey budur, bu gaflettir. Şehitlerimizin anısına bu gerçeği görelim."

2 Temmuz '93 | Sivas

2 Temmuz 2008 | İstanbul

Egemenler arası çatışma ve Sivas katliamı

Kontralaşmış burjuva devletin vahşi icraatlarından biri olan Sivas katliamı, 15. yıldönümünde onbinlerin katılımıyla lanetlendi. İstanbul, Sivas, Ankara başta olmak üzere birçok kentte düzenlenen kitlesel anmalarda sermaye devletin kanlı yüzü bir kez daha teşhir edildi. Eylemlerde, diğer katliamlarla birlikte Sivas katliamının da hesabının örgütlü işçi sınıfı ve emekçiler tarafından sorulacağı bir kez daha haykırıldı.

Bu yıl Amerikancı rejimin krizinin giderek derinleştiği günlere denk düşen Sivas katliamının yıldönümü, egemenler arası gerici çatışmanın malzemesine dönüştürülmek isteniyor. Hem dinci gerici hem milliyetçi gerici Alevi emekçileri egemenler arası çatışmanın tarafı haline getirmek için demagoji yapıyor. Taraflar, vahşi katliamın sorumluluğunu birbirlerine atarak Alevi emekçileri peşlerine takma hesabı içindeler.

Milliyetçi gerici yıllardır katliamın sorumluluğunu, cellat rolünü üstlenen dinci gericiye yarak devleti aklama çabası içindeler. Alevi burjuvazisinin de desteğini alan bu sol kılıklı gericiler, şariatçı güruhların devlete rağmen katliam yaptığını öne sürerek, Alevi emekçileri sermaye devlete yedeklemeye çalışıyorlar. Dolayısıyla, gerici politika ile emekçileri aldatmaya çalışan SHP, CHP, DSP gibi düzen partileri ile kuyrukçularının Sivas katliamını protesto etmeleri, özü itibarıyla ikiyüzlü bir mizansenden öte anlam taşımıyor.

Bu arada egemenler arası çatışmanın derinleşmesiyle gündeme gelen "Ergenekon operasyonu", Sivas katliamını "gazanız mübarek olsun" vecizesiyle kutlayan dinci gericilerin de bu konuda söz söyleme cüreti bulmasına vesile olmuştur.

Düne kadar vahşi katliamın arkasında duracak ölçüde pervasız, tetikçileri ise cezaevinde ziyaret ederek destek verecek kadar net tutum içinde olan

dinci gericilik, takiyeci geleneğine uyarak farklı telden çalmaya başlamış görünüyor. Ortaçağ zihniyetinin temsilcisi olan bu güçler, gelinen yerde "Sivas olayı"nın "derin devlet" in işi olduğunu, dolayısıyla Aleviler'in katilleri yanlış adreste aradığını vaazdebiliyor.

Görüldüğü üzere milliyetçi gericilerle dinci gericilerin söylemleri birbirini tamamlıyor. Yani her iki taraf da gerçeğin bir boyutunu dile getirerek bütünü görünmesini engellemeye çalışıyor. Buna karşın parçalar birleştirildiğinde tablo tamamlanıyor: Kontra burjuva devletin planı olan Sivas katliamının tetikçiliğini dinci gericilik üstlenmiştir. Demek oluyor ki, dinci gerici güruhlar kontralaşmış devletin tetikçisidir.

Bu olgu şaşırtıcı olmadığı gibi yeni de değildir. "Kanlı Pazarlar" dan da biliyoruz ki, dinci gericilik her zaman emperyalizme ve kapitalizme karşı yükselen mücadelenin karşısında olmuştur. İşbirlikçi burjuvazinin bir kesimini temsil eden bir siyasal akımın farklı tutum içinde olması zaten mümkün değildir.

Egemenler arası çatışmanın seyrinin dinci gerici güçleri "derin devlet" karşıtı tutum almaya ittiği görüntüsü de aldatıcıdır. Zira burjuva devletin kontralaşması şu veya bu sermaye kesiminin özel tercihi olmayıp, kriz içinde debelenen kapitalist düzenin bekası içindir. Bu olgu, siyasi eğilimi ne olursa olsun her türden burjuva gericiliğini kontra devlete bağımlı hale getirmektedir.

Başta Alevi kökenli işçi ve emekçiler olmak üzere tüm öncü işçi ve emekçiler bu gerici manevralar konusunda uyanık olmalı, her soruna "sınıfa karşı sınıf" penceresinden bakabilmelidirler. Komünist ve devrimci güçler de, düzen güçlerinin aldatıcı manevralarını teşhir ederek, işçi sınıfı ve emekçileri burjuva gericiliğinin yedeğine düşmeme konusunda döne döne uyarmalıdır.

Sarıgazi: "2 Temmuz'u unutmadık, unutturmayacağız!"

2 Temmuz Sivas katliamı Sarıgazi'de gerçekleşen bir eylemle protesto edildi. 3 Temmuz akşamı saat 20:00'de Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanan kitle sloganlar eşliğinde yürüyüşe başladı. En önde taşınan "2 Temmuz'u unutmadık, unutturmayacağız!" pankartının arkasında bileşenler kendi pankartlarını açtılar.

Yaklaşık 800 kişinin katıldığı eylem boyunca sık sık "2 Temmuz'u unutma, unutturma!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Sivas'ın ışığı sönmeyecek!", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta, çözüm faşizme karşı savaşta!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları coşkulu bir şekilde haykırıldı.

Bir saat süren yürüyüşün ardından ana caddeye çıkılarak Nazım Hikmet Parkı'na gelindi.

Saygı duruşunun ardından DHP, DTP, Aka-Der,

Odak, Mücadele Birliği, Partizan ve ESP tarafından hazırlanan ortak basın metni okundu. Sivas katliamının hangi amaçla gerçekleştiği vurgulanarak, yaşananların devletin sistematik katliam politikasının bir ürünü olduğu belirtildi. Devletin Alevi-Sünni, laik-şariatçı, Kürt-Türk gibi ayrımlarla emekçileri bölerek esas çelişkiyi, emek sermaye çelişkisini perdelemek istediği ifade edildi.

Açıklama "Katil devlet hesap verecek!", Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarıyla son buldu.

Daha sonra Aka-Der'in hazırladığı tiyatro gösterimi izlendi. Grup İsyan Ateşi'nin söylediği türkü ve marşlarla eylem sona erdi.

BDSP eyleme "Çorum, Maraş, Sivas... Katliamların hesabını soracağız!" pankartıyla katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Şakirpaşa'da 2 Temmuz etkinliği

Sivas katliamının 15. yıl dönümünde Şakirpaşa İşçi Kültür Evi tarafından 6 Temmuz akşamı yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlik Şakirpaşa İKE tarafından hazırlanan, sermaye devletin katliamcı kimliğini gözler önüne seren sinevizyon gösterimiyle başladı. '38 Dersim, Maraş ve Çorum katliamlarına, 12 Eylül'e, Gazi ve zindan direnişlerine yer veren ve son olarak 2 Temmuz Sivas katliamını anlatan sinevizyon emekçiler tarafından ilgiyle izlendi.

Açılış konuşmasından sonra Sivas'ta katledilenler şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından söz alan Şakirpaşa İKE temsilcisi, sermaye devletin katliamcı kişiliğini teşhir etti. Devletin amacının insanları korkutmak, yıldırma ve teslim almak olduğunu söyledi. Tüm saldırılara rağmen insanların kurtuluşu mücadelesinin durdurulamayacağını vurgulayarak, örgütlü mücadele çağrısıyla konuşmasını bitirdi.

Etkinlik konuşmasından sonra şiir dinletisi gerçekleştirildi. Ardından Şakirpaşa İKE'den bir arkadaşımız bir dinleti sundu. Mahallenin emekçilerinden Aşık Efgani de seçmiş olduğu türkülerini bizlerle paylaştı. Son olarak bir işçi arkadaşımız söylediği türküyü etkinliğimize destek verdi.

Etkinlik mücadele çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

ÇAM-DER'de 2 Temmuz anması

ÇAM-DER'de Sivas katliamında yitirdiklerimizi anmak ve katliamı lanetlemek amacı ile bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Bir ay boyunca sistematik bir faaliyet yürütüldü. Afişlerle mahallenin bütün sokaklarına çağrılar ulaştırıldı. Bildiri ve etkinlik çağrıları tüm mahalleye kapı kapı dolaşarak dağıtıldı. Kahvehanelere gidilerek anma etkinliğine katılma çağrısı yapıldı.

Etkinlik saat 19:30'da açılış konuşması ile başladı, saygı duruşu ile sürdü. Ardından Sivas katliamının asıl nedeni anlatılarak, katliamlara karşı örgütlü mücadele çağrısı yapıldı.

Konuşmayı katliamda yaşamını yitirenlerin hayatlarının anlatıldığı bir sinevizyon gösterimi izledi. Daha sonra dernekteki arkadaşlarımızın hazırladığı "Bir gider bin geliriz" adlı şiir-dramatize oyun sergilendi. Etkinlik dernek bünyesinde hazırlanan müzik grubunun ezgileriyle sona erdi.

Anmanın ardından katılımcılarla sohbet edilerek etkinliğin değerlendirilmesi yapıldı. Etkinliğe 70 işçi ve emekçi katıldı.

ÇAM-DER çalışanları

Ergenekon operasyonunda sendika bürokratları da tutumlarını açıkladılar!

Ergenekon operasyonu kapsamındaki son gözaltı dalgasının yaşandığı ilk günlerde suskun kalan konfederasyon ve sendikalar da gündemdeki bu gelişmelerle ilgili tutumlarını açıkladılar. Önce Türk Metal çetesinin reisi Mustafa Özbek'in bu konudaki görüşleri bir televizyon kanalındaki (Avrasya TV) söyleşi üzerinden kamuoyuna yansımıştı. Sonrasında Türk-İş, Tek Gıda-İş ve Tes-İş yazılı açıklamalar yaptı. Son olarak ise DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin görüşleri kamuoyuna yansıdı.

Faşist Türk Metal çetesinin reisi Mustafa Özbek açıklamalarında tam da kendinden bekleneceği üzere Ergenekon operasyonuna cepheden karşı çıkıyor ve kontrgerilla artıklarına övgüler düzüyor. Ve peşinden de "bizi yıldırıamazlar", "bizi bu yoldan döndüremezler" diyerek "Cumhuriyet'in yılmaz bekçiliği"ne soyunuyor. Şu satırlar Mustafa Özbek'in ağzından:

"Türkiye'deki siyasi irade emperyalizmin emrinde, emperyalizmin kulu ve emperyalizmin özel kalem müdürlüğünü yapıyor. Şimdi insanlar tutuklanıyor. Düşünebiliyor musunuz? Biri kuvvet komutanlığı yapmış iki tane orgeneral, iki tane paşa tutuklanıyor. Ticaret odası başkanı tutuklanıyor. Önemli bir gazetenin Ankara Temsilcisi, bir başka önemli gazetemin yayın koordinatörü tutuklanıyor.

"Bu toplum eğer susturulmak isteniyorsa, susmayacağız. Konuşacağız, konuşacağız, konuşacağız. Laik, demokratik Cumhuriyeti Atatürk'ü bu gerici zihniyete ezdirmeyeceğiz. Bunu bir kere altını çizerek söyleyelim: Ne yaparlarsa yapsınlar, hangimizi içeri alırlarsa alsınlar, bizi yıldırıamazlar. Biz Atatürk'ün gençliğiyiz. Atatürk Cumhuriyetinin hastasıyız, laik demokratik Cumhuriyetin yılmaz savunucuyuz ve bekçileriyiz. Altını çizerek söylüyorum; ne pahasına olursa olsun bizi bu yoldan döndüremezler..."

Türk-İş ve Tek Gıda-İş rejimi kurtarma telaşında...

Türk-İş, Tek Gıda-İş ve Tes-İş'in açıklamalarında ise gidişattan duyulan "kaygı", "hukuka saygı" vurgusu ön plana çıkıyor.

"Sorunların demokrasi içinde çözüleceğine inanan TÜRK-İŞ, demokratik rejime yönelik her türlü girişimin karşısındadır ve bu tür girişimlerin şiddetle cezalandırılmasından yanadır. Ancak, Ergenekon adı altında yürütülen hukuk sürecinin, aradan çok uzun bir zaman geçmesine rağmen hala iddianamesinin açıklanmaması, ilgililerin yargı önüne çıkarılmaması olması ve son operasyonda da olduğu gibi kamuoyunun yakından tanıdığı gazetecilerin, emekli askerlerin, iş adamlarının nedeni belirtilmeksizin apar topar göz altına alınması kaygı vericidir.

Türk-İş, çoğulcu ve katılımcı demokrasiyi, laik düzeni ve hukukun üstünlüğünü savunan ve bu temel ilkeleri varlık sebebi olarak gören bir kuruluş olarak hukukun tüm kişi ve kuruluşlar için bir güvence olduğuna inanmaktadır. Beklentimiz, söz konusu operasyonla ilgili iddianamenin ivedilikle açıklanması, ilgililerin yargı önüne çıkarılması, suçlarının kanıtlanması halinde de ağır biçimde cezalandırılmasıdır." (Türk-İş açıklamasından...)

"Ancak bir o kadar önemli bir başka husus da; yönetme gücünü elinde tutanların, toplumun, demokratik ve anayasal düzene, hukuka, temel hak ve özgürlüklerin çiğnenmediği bir düzene olan güven duygusunu zedelememeye özen göstermeleridir. Demokrasinin azınlığın çoğunluğa ya da çoğunluğun

azınlığa tahakkümü değil, her görüşün, her kişinin özgürce kendini ifade edebildiği bir düzen olduğu ve toplumsal barışın da ancak demokratik hoşgörü ve olgunlukla gerçekleşebileceği asla hatırdan çıkarılmamalıdır." (Tek Gıda-İş açıklamasından)

Türk-İş ve Tek Gıda-İş'in yaşanan gerici çatışmada yer alan taraflardan herhangi birine açıkça destek sunmaması, faşist Türk Metal'in yaklaşımı ile karşılaştırıldığında kuşkusuz ki belli bir anlam taşımaktadır. Zira neticede işçi ve emekçileri çatışan gerici taraflardan birine destek olmaya açık bir biçimde çağırmamaktalar.

Fakat bunun nedeni hiç de işçi sınıfının bağımsız çıkarlarına dayalı politika izleme kaygısı taşımaları değildir. Tam tersine Türk-İş ve Tek Gıda-İş yöneticileri yaşanan sürece sermayenin genel çıkarları açısından bakmaktadırlar. Onları kaygılandırıcı şey, AKP'nin kapatılması ya da darbeci artıklarının gözaltına alınması vb. değil, bu yaşananlar nedeniyle sermaye iktidarının bir rejim kriziyle yüzyüze kalmasıdır. Düzen kurumlarının hızla yıpranması, inandırıcılıklarını yitirmekte olmasıdır. Hem AKP tarafı, hem de laik cenah "yargı"yı bir mücadele silahı olarak tepe tepe kullanırken, "hukukun üstünlüğü"nü, "yargı bağımsızlığı"nın derdine düşmek, "devletin ve ulusun birlik ve bütünlüğü"nü savunmak konfederasyon ve sendika yöneticilerine kalmıştır. Patronların önde gelen örgütü TÜSİAD'ın geçtiğimiz haftalarda düzenlediği Yüksek İstişare Toplantısı'nda da benzer kaygı ve temennilerin dile getirildiğini, "hukuka saygı" ve "yargı bağımsızlığı" nutuklarının atıldığını "böyle giderse duvara toslayacağız" denildiğini biliyoruz. Bu da Türk-İş yönetiminin gerçekte kimin "kaygı"larını paylaştığını anlamamıza yardım ediyor.

Ne generallerin başını çektiği "ulusalci" kesim, ne de karşı tarafta mevzilenmiş bulunan dinci gericilik, bu kıran kırana mücadeleyi işçi ve emekçilerin hak ve çıkarları uğruna yürütmemekteler. Bu gerici dalaşın şu ya da bu tarafın galibiyetiyle bitmesi işçi sınıfına bir şey kazandırmayacak. Çünkü her iki taraf da işçi ve emekçilere karşı aynı sermaye politikalarını, aynı sömürü ve yıkım uygulamalarını savunmakta. En nihayetinde bu siyasal kriz bir süre daha devam edecek ve sonrasında emperyalist güç odaklarının istekleri, sermayenin çıkarları doğrultusunda kısmi ve geçici de olsa bir çözüme kavuşacak. Siyasal kriz ister bir tarafın üstün gelmesiyle, isterse de bir denge sağlanarak çözümlensin, sonuçta asıl fatura bu ülkede yaşayan işçi ve emekçilere, bölge halklarına kesilecek.

Sınıfın çıkarları soruna tam da bu noktadan bakmayı gerektirmektedir. Sendika ve konfederasyonların yapması gereken itibar yitiren düzen kurumlarına ağıtlar yakmak, toplumsal barış için çağrılar çıkartmak değil, faturanın işçi ve emekçilere ödetilmesini engellemek için çaba göstermektir. Sınıfı bu konuda uyarmak, örgütlü mücadeleyi yükseltmek için seferber olmaktadır. Demokratik hak ve özgürlükleri genişletmenin ve korumanın yolu da gerici çatışmalarda ifaiyeciler rolüne soyunmaktan değil örgütlü sınıf savaşımını yükseltmekten geçmektedir.

DİSK'in açıklaması...

Geçen yıl tezgahlanan Cumhuriyet mitingleri sırasında DİSK yönetimi ikircikli bir tutum sergilemişti. Şeriat tehlikesine karşı olmak adına ve esas olarak CHP'nin basıncıyla Cumhuriyet mitinglerine utangaç

bir destek vermişti. Kuşkusuz bu işçi sınıfının darbe heveslisi generallerin politikalarına alet edilmesi anlamı taşımaktaydı. Son açıklama, DİSK'in bu konuda sözünü ettiğimiz Cumhuriyet mitingleri dönemine göre çok daha ileri ve sağlıklı bir yerde durduğunu göstermektedir.

DİSK'in açıklaması, "12 Eylül'cülerden, Susurluk'çulardan, 1 Mayıs 77, Kahramanmaraş, Çorum ve Sivas Katliamcılarında Hesap Sorulsun" şeklindeki başlığıyla dahi diğer sendika ve konfederasyonlardan epeyce farklı bir yerde durmaktadır. Daha bildirinin başlarında hükümetin bu operasyonu kendi muhaliflerini tasfiye etmek için yürüttüğüne vurgu yapılmaktadır. Hükümetin Ergenekon operasyonunu üzerinden yürüttüğü "darbeciliğe karşı demokrasi mücadelesi" yalanı teşhir edilerek şunlar söylenmektedir: "Darbeciliğe karşı demokrasi mücadelesi verdiğini söyleyenler 12 Eylül'cülerle ve Susurluk'la hesaplaşmadan, 1 Mayıs 77, Çorum, K.Maraş ve Sivas katliamlarının, Genel Başkanımız Kemal Türkler cinayeti benzeri siyasi cinayetlerin gerçek sorumlularını açığa çıkarıp yargılamadan kimseyi bu yalanlarına inandıramazlar!"

Bildirinin sonunda ise hükümeti hukukun siyasallaştırılmaması, bir iktidar aracı olarak kullanılmaması çağırısı yapılıyor. Erdoğan'ın "bütün kararlıkları açığa çıkaracağım" sözünü tutmaya katilam ve siyasi cinayetleri aydınlatmaya çağırıyor.

Hiç şüphe yok ki, 12 Eylül cuntacılarından, sözü edilen katliam ve siyasi cinayetlerin sorumlularından hesap sorulması işçi sınıfının talepleri arasındadır. Fakat darbelerin de, katliam ve cinayetlerin de asıl sorumlusu zaten sermaye devletinin bizzat kendisidir. Böyle olunca da hesap sorma işini, zaten sanık durumunda olan sermaye devletinden beklemenin somut bir karşılığı bulunmamaktadır. Tabii hesap sormak denilince, seçilen kimi kurbanlar üzerinden yapılan göstermelik yargılamaları ve verilen cezaları kastetmiyorsak...

Elbette ki sermaye iktidarı koşullarında da darbecilerden, katliamcılardan belli anlamlarda hesap sorulabilir. İktidardaki sermaye sınıfı pek istemeyerek de olsa bu tür suçları cezalandırma yoluna gidebilir. Örneğin Yunanistan'da ve başka ülkelerde darbecilerin yargılanması gibi... Fakat bu kadarı için bile ülkede işçi sınıfının etkin bir güç olarak politika sahnesine çıkmış olması, örgütlü mücadelesinin gücüyle kendi çıkarlarını savunabilmesi gerekmektedir. İşçi sınıfının politik bir güç haline gelmediği, hatta etkin bir sendikal örgütlenmeden dahi yoksun olduğu koşullarda, işçi sınıfına ve emekçilere karşı işlenmiş suçların hesabının sorulmayacağı da ortadadır. DİSK'in açıklamasında eksik olan şey tam da budur.

Genel planda bakıldığında düzen içi gerici boğazlaşmanın işçi ve emekçiler üzerinde ciddi bir kamplaştırıcı, bölücü etkisinden şu an için söz etmek mümkün görünmemektedir. İşçi ve emekçileri manüpile etmeye dönük girişimlerin karşılık bulma şansı da zayıftır. Fakat bu her zaman böyle olacağı anlamına da gelmez. İşçi ve emekçilerin burjuva gericiliğin şu ya da bu kampının kuyruğuna takılmaması konusunda tek gerçek güvence, bağımsız devrimci bir sınıf hareketi yaratma yolundaki adımların hızlandırılması, ekonomik ve demokratik haklar mücadelesinin yükseltilmesidir. Kendi talepleriyle mücadele sahnesine atılmayan, kendi taleplerini militan bir mücadeleyle sermayeye dayatmayan sınıf hareketi, düzen içi çatışmanın bir tarafına yedeklenmeye mahkumdur.

Tersaneler cehenneminden E-Kart grevine dayanışma eli...**“E-Kart-tersane omuz omuza!”**

Tuzla tersaneler cehenneminde kölece çalışma koşullarına karşı direniş ruhunu kuşanan tersane işçileri bölgede süren grev ve direnişlerle de dayanışmayı yükseltiyorlar.

5 Temmuz günü Kocatepe Tersanesi önündeki direnişleriyle ücret gaspına karşı mücadelelerini başarıyla sonuçlandıran ve tersane patronlarına diz çöktüren işçiler, tersaneler havzasında yaktıkları direniş ateşini Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde grevlerini sürdüren E-Kart işçilerine taşıdılar.

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyesi işçiler, Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi'nin 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 38. yıldönümünde sendika hakkı talebiyle başlattığı E-Kart greviyle sınıf dayanışması gösterdiler. E-Kart greviyle dayanışmak amacıyla gerçekleştirilen ziyarette “kavganız kavgamızdır!” dediler.

6 Temmuz günü saat 18.30'da Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Eczacıbaşı ortaklığındaki Elektronik Kart Sistemleri A.Ş.'ye düzenlenen ziyarette işçi sınıfının örgütlü ve birleşik mücadelesine olan ihtiyaç ön plana çıktı.

Grev yerine 200 metre uzaklıktan “Yaşasın sınıf dayanışması! E-Kart işçisi yalnız değildir! / Tersane İşçileri Birliği Derneği” pankartı ve beyaz baretleriyle yürüyen işçiler, “E-Kart işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “E-Kart-tersane omuz omuza!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını attılar.

E-Kart işçileri, tersane işçilerinin Organize Sanayi içinde gerçekleştirdikleri coşkulu yürüyüşü alkışlarla karşıladılar. Dernek adına konuşan Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu, başladığı günden itibaren dikkatle takip ettikleri E-Kart grevine destek vermenin kendileri için bir görev olduğunu belirtti. “Cehennem” olarak nitelendirdikleri Tuzla tersaneler havzasında sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine, ücret gasplarına karşı verilen militan mücadeleyi örnekleyerek, E-Kart işçilerinin sendikal örgütlenme mücadelesinde karşı karşıya kaldıkları baskıları kendilerinin de yaşadığını belirtti.

Grev gözcüsü E-Kart işçisi Şakir Yılmaz ise E-Kart'taki sendikal örgütlenme mücadelesinin gelişim sürecini anlattı. “İşçinin işçiden başka dostu yok!” diyerek tersane işçilerinin E-Kart greviyle dayanışmasının önemine vurgu yaptı. Sermayenin böl, parçala, yönet taktiğine karşı dayanışmanın artan önemine dikkat çekti. Tersane işçilerine anlamlı ziyaretlerinden dolayı teşekkür etti.

Grev alanındaki ziyaretçi defterine TİB-DER adına yazılan dayanışma mesajında ise şu ifadeler yer verildi:

“Tersane işçilerinden E-Kart grevcilerine; Sermayenin işçi ve emekçilere sosyal yıkım saldırılarını dayattığı böyle bir süreçte düzenin bekçileri örgütlülüklerle de saldırmaktadır. Bu saldırıyı büyük bir moral üstünlükle, kararlılık ve iradeyle göğüsleme cüreti gösteren E-Kart işçilerini selamlıyoruz. Kararlılık ve cüret büyük bir dayanışma ağını örgütlediği gibi zaferi de kaçınılmaz kılacaktır. Bizler TİB-DER üyeleri olarak E-Kart grevini kendi grevimiz olarak görüyor, grevin başarısı için elimizden geleni yapacağımızı ilan ediyoruz.”

Desan, Yıldırım, Gemak, Tuzla Gemi, Çiçek, Şahin Çelik, Sedef, Dearsan, Tersan, Kocatepe ve Yardımcı Tersaneleri'nden grevle dayanışma gösteren tersane

işçileri E-Kart grevcileriyle direniş süreci üzerine sohbet ettiler. Tersanelerde kölelik koşullarını ve bu koşullara karşı yürüttükleri dışı dış mücadeleyi aktardılar.

Grev çadırı altında gerçekleştirilen sohbetlerde bir başka vurgu ise E-Kart grevci işçilerinin tersane işçileriyle dayanışmayı yükselteceklerine dair verdikleri söz oldu.

Tersane işçileri “Bu işyerinde grev vardır” pankartı önünde bir hatıra fotoğrafı çektirdiler ve üzerinde TİB-DER ve E-Kart yazan baretleri grev gözcüsüne verdiler “E-Kart-tersane omuz omuza!”

sloganıyla ziyaret sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP'den E-Kart greviyle dayanışma!

BDSP, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 38. yıldönümünde sendika hakkı talebiyle başlayan E-Kart grevini 5 Temmuz günü ziyaret etti. Organize Sanayi içindeki grev yerine gelen BDSPP'liler pankart ve dövizler açarak sloganlarla grev yerine yürüdüler.

“Yaşasın sınıf dayanışması! E-Kart işçisi yalnız değildir / BDSPP” pankartının açıldığı ziyarette grev gözcüsü işçiler BDSPP'lileri alkış ve sloganlarla karşıladılar.

“E-Kart işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “E-Kart işçisi direnişin simgesi!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarının karşılıklı olarak atıldığı ziyarette grevci işçiler ve BDSPP adına birer konuşma yapıldı.

İlk olarak sözü alan Basın-İş İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer E-Kart işyerinin 2 yıllık zorlu örgütlenme sürecini aktardı. Greve çıkmalarındaki asıl nedenin işverenin sendikayı tanımaması olduğunun altını çizdi. “İşveren grevin 3 gün süreceğini söylüyordu. Grevimizin 20. gününde daha dik durumdayız!” dedi.

Ardından BDSPP adına yapılan konuşmada ise süren grev ve direnişlerle dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. Kocatepe Tersanesi'nde ücret gaspına karşı gerçekleştirilen direnişte sağlanan kazanıma değinildi. DESA işçilerinin, belediye işçilerinin, tersane işçilerinin verdikleri mücadele selamlanırken, 20. gününü dolduran E-Kart greviyle dayanışmanın süreceği ifade edildi.

Grev ziyareti hep beraber atılan sloganlar ve grev gözcüsü işçilerle yapılan sohbetlerle devam etti. BDSPP'liler grev alanından slogan ve alkışlarla uğurlandılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

5 Temmuz 2008 | Gebze

Ücret gaspına karşı mücadeleye taşeron-patron çetesi saldırısı...

Kölelik zincirlerini tersane işçilerinin birliği kıracak!

Tuzla tersaneler havzasında bir yandan iş cinayetleri devam ediyor, diğer yandan havzada kural dışı çalışma koşullarının bir sonucu olarak ücret gaspları sıkça yaşanıyor. Tersane işçilerinin örgütsüzlüğünden güç alan tersane patronları ve taşeronlar işçilere kölelik dayatıyorlar.

Tuzla'da yoğun hak gasplarına karşı dışarıya taşeron mücadeleyi ören Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER), Kocatepe Tersanesi bünyesinde faaliyet gösteren Olympos isimli taşeron firmada çalışan ve Mayıs-Haziran ayına ait ücretlerini alamayan işçilerle birlikte 3 Temmuz günü tersane önünde direnişe başladı.

4 Temmuz sabahı taşeronların ve Kocatepe Tersanesi sahibi Ali Kocatepe'nin oğlunun saldırısına maruz kalan dernek yöneticileri ve direnişteki tersane işçileri sopalarla saldıran güruha karşı direndiler. Taşeronların ve tersane patronunun saldırısında kolluk güçleri de hazır kıta bulunarak tersane işçilerine copla müdahale ettiler.

4 Temmuz günü yaşanan saldırıya direniş sloganlarıyla yanıt veren Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyesi tersane işçileri, 5 Temmuz günü gerçekleştirdikleri eylemle ücret gaspı mücadelesine yönelik baskılara boyun eğmediklerini gösterdiler.

5 Temmuz'da Saat 07.30'da İcmeler Tren İstasyonu'nda toplanarak sloganlarla Kocatepe Tersanesi önüne kadar yürüyüş gerçekleştiren işçiler yürüyüş boyunca, "Yaşasın tersane işçileri birliği!", "Direne direne kazanacağız!", "Ücret haktır gaspedilemez!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Çetelerden hesabı işçiler soracak!", "Sigorta haktır gaspedilemez!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attılar.

"Gemileri yaktık geri dönüş yok / Tersane İşçileri Birliği Derneği" pankartını açan tersane işçileri 9 Mayıs günü GİSAŞ Tersanesi'nde çalıştığı sırada yüksekte düşerek yaralanan ve 53 gün yaşam savaşı veren Kemal Turan isimli tersane işçisinin iş cinayetine kurban gitmesini de protesto ettiler.

Tersane önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı **Veysel Demir** de destek verdi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da tersane işçilerinin mücadelesine destek vermek için yürüyüşe katıldı.

Tersane önünde gerçekleştirilen basın açıklamasını TİB-DER Yönetim Kurulu üyesi **Cahit Atalay** okudu. Açıklamada Tuzla tersanelerinde "radikal değişimler" in olmadığı, iş cinayetleri, dizginsiz taşeronluk, sigortasızlık, sefalet ücretleri ve ücret gasplarının yoğun bir biçimde devam ettiği söylendi. Yaşamını yitiren tersane işçisi **Kemal Turan**'ın tersanelerde yaşanan 99. ölüm olduğu belirtildi.

Atalay'nın açıklaması şu sözlerle son buldu: "Patronların bu saldırganlığı hak arama mücadelesine karşı yapılmış saldırıların uçlaşmış biçimidir. 'Ücret hakkını' isteyen 'yaşam hakkını' savunan her işçi bu linçe varan saldırıların hedefindedir. Burada boğulmak istenen tersane işçisinin direniş azmidir. Ancak ilk ve son olmayan bu saldırılar mücadelemize bir adım bile geri adım

attıramamıştır. Bugün olduğu gibi yarın da ağır çalışma ve sömürü koşullarına karşı mücadelemiz tüm hızıyla sürecektir. Bu cehennemde en ufak bir hakkın bile dışarıya taşeron mücadele içerisinde kazanılacağını biliyoruz. Bu nedenle kararlı yürüyüşümüz, dışarıya taşeron mücadelemiz ölümüne sürecektir."

Basın açıklamasının ardından Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı **Veysel Demir** söz aldı. Demir, direnen tersane işçilerinin tersane patronlarının ve taşeronların her geçen gün saldırılarlarıyla karşı karşıya kaldıklarını söyledi. Kocatepe Tersanesi'nde yaşananın da bu saldırıların bir parçası olduğunu söyleyen Demir, saldırıyı kınadıklarını ve Genel-İş 3 No'lu Bölge olarak tersane işçilerinin mücadelesinin yanında olduklarını ifade etti.

Açıklamada son olarak TİB-DER Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** söz alarak şunları söyledi: "Tersane patronu Ali Kocatepe ile bir haftalık görüşmemizin tıkanması üzerine burada direnişe geçtik. Tersane patronları ve onların maşaları bizlere daha önce de olduğu gibi bir kez daha saldırdılar. Ancak karşılarında başeğmeyen bir tutumu gördüklerinde şimdi de ortada yoklar."

Sigortasız, kayıt dışı işçi çalıştırmaya ve ücret gasplarına dikkat çeken TİB-DER Başkanı daha büyük eylemlere hazırlandıklarını vurguladı. Tersane patronlarını da hazırlık yapmaya davet etti.

Tersane işçileri basın açıklamasının ardından ücret alacakları için tersane önünde bekleyişe geçtiler. Tersane önünde direnişlerine devam eden işçilerin ücret alacakları için kolluk güçleri "seferber" oldular,

4 Temmuz 2008 | Kocatepe Tersanesi önü

tersane patronlarıyla ücret alacakları için görüşme yapma girişiminde bulundular.

İlerleyen saatlerde tersane avukatı, armatör ve TİB-DER'in gerçekleştirdiği ortak görüşmede 6000 YTL tutarındaki ücret alacağı tersane işçilerine verildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TİB-DER: "Direne direne kazanıyoruz!"

Kocatepe Tersanesi OLYMPOS taşeronunda çalışan 7 işçinin ücret alacakları için, tersane patronu ve taşeronla yapılan görüşmelerden sonuç alamadık. Bunun üzerine 4 Temmuz günü tersane kapısı önünde direnişe geçeceğimizi duyurduk.

4 Temmuz sabahı tersane kapısı önünde direnişe geçtik. Direnişin başlamasından yarım saat sonra tersane patronu Ali Kocatepe, Mavisu taşeronu "Kürşat" ve yalakaları önce dernek başkanına saldırdı. Saldırıya işçilerin de karşılık vermesiyle olay çatışmaya dönüştü. Polisler de saldırıya katılarak dernek üyelerine ve alacaklı işçilere saldırdı. Bu saldırganlık gün boyunca birkaç defa tekrar etti. Ancak saldırganlık işçilerin boyun eğmeyen tutumuyla püskürtüldü. Patron kendi gücünü geri çekmeden oradan ayrılmadık. Alandan ayrılırken yolu kesip yürüyüş yaparak derneğe kadar geldik.

Direnişin 2. gününe İcmeler İstasyonu'ndan "Gemileri yaktık, geri dönüş yok!" pankartımızı açıp Kocatepe Tersanesi'ne kadar yürüyerek başladık ve tersane önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Birgün önce "Hepinizi keseceğim" diye tehditler savuran Mavisu taşeronu "Kürşat" ortalıkta gözükmeyen, tersane patronu Ali Kocatepe provokatif söylemlerini devam ettirdi. Patronun tutumuna "Çetelerden hesabı işçiler soracak!" sloganıyla karşılık verdik. Eylemin ilk saatlerinde yaptığımız görüşmede ücretlerin taşeron firma tarafından ödenmesi gerektiğini söyleyen patron, ana firmanın ödeme yapmayacağını söyledi. Biz de her gün eylemi büyüterek sürdüreceğimizi ifade ettik.

Bir süre sonra tersane avukatı gelerek dernek başkanıyla görüşme talep etti. Tersane yönetim odasında yapılan görüşmede yasal mevzuat tartışması yapıldı. Dernek başkanımız ana işverene, alt işverenle sorumluluklarının ortaklığını hatırlattı. Tersane patronu Ali Kocatepe odaya girerek provokatif söylemlerini sürdürünce görüşmeleri kestirmeyi bildirdik. Bunun üzerine Ali Kocatepe, bu sorun çözülmezse OLYMPOS taşeronunun çalıştığı gemideki işçilerin hepsinin işine son verileceğini belirtti. Bunun üzerine "bu kez işten atılan işçilerle kapı önünde direnişe geçeriz" sözü söylendi ve odadan çıkıldı.

Direnişteki ısrar, kararlı ve tok duruş patronları dize getirdi. Yapılan görüşme sonucunda taşeronun varlığı koşullarında ücretleri ödemeyi kabul ettiler. Bu direniş bir kez daha direnen işçilerin patronları nasıl dize getirdiğini ve haklarını söke söke aldığını göstermiş oldu.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

İşçi ve emekçi hareketinden...

SES yemek hakkına sahip çıktı!

SES, Sağlık Bakanlığı tarafından üniversiteler ile diğer kamu kuruluşlarına bağlı yataklı tedavi hizmeti veren kurumlarda görev yapan personele verilen ücretsiz yemeğin, 11 Mart '08 tarihli ve 2736 sayılı yazı ile ücretli hale getirilmesini ve son dönemde yapılan zamları 9 Temmuz günü, Haseki, Taksim ve Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastaneleri önünde yaptığı basın açıklamaları ile protesto etti.

Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde saat 12.30'da bir araya gelen SES Aksaray Şubesi üyeleri, "SES Aksaray Şubesi" pankartı açtılar. "Yemek hakkımızı gasp ettirmeyeceğiz!", "Hedeflenen değil, gerçekleşen enflasyona göre maaş zammı istiyoruz!", "Zamlar geri çekilsin!", "Ücretli yemek genelgesi iptal edilsin!", "Sadaka değil, insanca maaş, grev, TİS istiyoruz!" dövizleri açtılar.

SES Aksaray Şube Yöneticisi Hüseyin Fidanboy, yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Bu genelge ile üniversite hastanelerinde başlayan ücretli yemek uygulaması yavaş yavaş Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastanelerde de yürürlüğü konmaya başlamıştır. İşyerlerimizi, 'sağlıkta dönüşüm' programıyla işletmelere dönüştüren, hastaneleri satılığa çıkararak AKP iktidarı şimdi de anayasanın 5. maddesini ve kendi yönetmeliklerini hiçe sayarak yemek hakkımıza göz dikmiştir. Bugün örgütlü olduğumuz tüm işyerlerinde yemek boykotu ve imza kampanyaları ile AKP iktidarına karşı 'işimize, işyerimize, aşımıza' sahip çıkıyoruz. Maliye Bakanlığı'nın yönetmeliğe aykırı genel yasası geri çekilinceye kadar, demokratik ve hukuksal mücadelemizi sürdüreceğimizi bir kez daha belirtmek istiyoruz."

Eylemde "Ücretsiz yemek hakkımız gaspedilemez!" ve "Unakıtan elini cebimizden çek!" sloganları atıldı.

SES Şişli Şubesi ise Taksim İlyaydım Hastanesi önünde saat 12.30'da açıklama yaptı. "Görmediğiniz emeğimize göz diktiniz!", "Ücretsiz yemek çalışanın hakkıdır!", "Yemek hakkımız engellenemez!", "Maliye bakanı elini cebimizden çek!" dövizlerinin açıldığı eylemde basın metnini Ferdane Çakır okudu. Her geçen gün yaşamın daha da zorlaştığını, yoksulluğun ve açlığın daha fazla kapılarını çaldığını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Üniversite işçisi direniyor!

İstanbul Üniversitesi'ne bağlı Çapa, Cerrahpaşa ve Haseki Hastaneleri'nde çalışan ve bir süre önce Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube'de örgütlenen temizlik işçilerine kölelik sözleşmesi dayatılıyor. Çapa ve Cerrahpaşa Tıp Fakülteleri'nde çalışan 60 işçinin atılmasının ardından Çapa'da çalışan 320 işçiye çalışma koşullarını kabul etmemeleri halinde işten

çıkarılacakları söylendi.

Çalıştıkları taşeron firmanın el değiştirmesiyle birlikte önlerine "55 yaş üstü olan işçilerin işten çıkartılması", "ilkokul mezunu olan işçilerin çalıştırılmaması" gibi sözleşme maddeleri konan işçiler 2 Temmuz sabahı baskı ve işten atmalara karşı iş bıraktılar. Saat 12.00'de Monoblok önünde toplanan işçiler, dağıtılan yeni sözleşmeyi imzalamayacaklarını ve haklarına birlikte sahip çıkacaklarını ifade ettiler. İşçiler adına açıklama yapan Belediye-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Süleyman Polat, işçilerin, 2007 yılında Belediye-İş'e üye olduklarını, sendikal örgütlenmenin kazanıldığını, rektörlük ve firma yetkililerinin sendikayı tanımalarını istedi. Çapa, Cerrahpaşa ve Haseki hastanelerinde çalışan yaklaşık 750 sendika üyesinin aynı gerekçeye maruz kaldığını söyledi.

7 Temmuz günü ise Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde aynı firma, temizlik işçileriyle "ya çalışırsınız ya da gidersiniz" tehditlerini savurduğu toplantı gerçekleştirdi.

350 temizlik işçisiyle saat 12.00'de amfi'de toplantı yapan Çağ Ltd.Şti firması yetkilisi toplantı boyunca tehditler savurdu. Dayatılan kölelik sözleşmesini işçiler alkışlarla protesto ederek tok bir şekilde yanıt verdiler.

Toplantı sonrası amfide işçilerle toplantı yapmak isteyen sendikacılara izin verilmedi. Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş ve 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm işçileri toplayarak Temel Tıp Bilimleri binası önünde bir konuşma yaptı.

Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş şunları söyledi: "Burada uygulanan kölelik düzeninin devam ettirilmek istenmesidir. Örgütlü yapıyı dağıtmak istiyorlar. Onun için Çapa'da 285 kişinin sözleşmeyi imzaladığı, Cerrahpaşa'da sözleşmelerin imzalandığı şeklinde asılsız iddialar öne sürerek işçilerin kafasını karıştırmaya çalışıyorlar. İmzalayan az sayıda arkadaşların bazıları da sözleşmeyi yırtıp attılar."

Açıklama boyunca "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" ve "Direne direne kazanacağız!"

sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çağ Temizlik işçileri rektörlüğe yürüdü!

Çapa, Cerrahpaşa ve Haseki Hastaneleri'nde çalışan Belediye İş Sendikası üyesi temizlik işçileri 9

Temmuz günü de İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

Su Ürünleri Fakültesi önünde saat 12.15'te bir araya gelen temizlik işçileri ve sendika yöneticileri "Bilim yuvalarında kölece çalışma koşullarına hayır!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" pankartı ve "Atılan işçiler geri alınsın!", "Direne direne

kazanacağız!", "Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" dövizleriyle İÜ Beyazıt Kampüsü ana giriş kapısına kadar sloganlarla yürüdüler.

Yürüyüş boyunca "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Direne direne kazanacağız!", "Rektör

şasıma sabrımızı taşıma!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı. Kadın işçilerinin yoğunlukla katıldığı eylemde, işçiler canlı ve coşkulu sloganlar attılar.

İlk olarak Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, eyleme destek veren kurum ve kişilere teşekkür eden kısa bir konuşma yaptı. Daha sonra Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş konu ile basın açıklamasını okudu. Altaş, üniversite rektörlüğünün kurduğu ve pis kokularının geldiği kölelik düzenini yıkana kadar mücadelelerinin devam edeceğini söyledi.

Yapılan açıklamadan sonra Hasan Gülüm, 17 Temmuz'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne grev kararı asılacağını söyledi ve herkesi eyleme destek vermeye çağırdı. Eyleme Genel-İş Sendikası'ndan İsmail Özhamarat, Mehmet Karagöz, Nebile Irmak Çetin ve Genel-İş'e bağlı sendika çalışanları ve üniversite öğrencileri destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DESA'da kıyım sürüyor!

Düzce'de kurulu olan DESA Deri'de, yaşanan sendikalaşma faaliyeti üzerine pek çok işçi işten atılmış, atılan işçiler direnişe geçmişti. Sefaköy'de fabrikalar yolu üzerinde kurulu olan DESA Deri fabrikasında da bir işçi yine sendikalaşma faaliyeti nedeniyle işten atıldı. Atılan işçi fabrikanın önünde direnişe başladı. Direniş, çevrede bulunan fabrikalarda çalışan işçilerin destek ziyaretleri ile sürüyor.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, direnişi selamlayan ve talepleri içeren ozalitleri fabrikalar yolu üzerine astık. DESA patronu, işçilerin direniş ile bağını koparmak ve dağıttığımız materyallerimizin işçilere ulaşmasını engellemek için fabrikanın giriş-çıkış kapılarını değiştirdi. Cuma namazına giden işçileri tam bir abluka altına almaya çalışarak, KİP imzalı bildirimimizin ve Emekçinin Gündemi

9 Temmuz 2008 | Taksim İlyaydım

9 Temmuz 2008 | Beyazıt

gazetesinin işçilere ulaşmasını engellemeye çalıştı. İşçilere öğle tatilinde ulaşmak için gittiğimizde ise yol TIR ile kapatarak dağıtım engellenmeye çalışıldı. Bu engellemelere rağmen dağıtımımız gerçekleşti.

Direnen işçi ile dayanışma faaliyetimizi sürdüreceğiz.

Küçükçekmece İşçi Platformu

DİSK'ten OLEYİS ziyareti

Kocaeli Üniversitesi'ne bağlı lokanta ve kantinlerde 31 Aralık 2007 tarihinde greve çıkan DİSK'e bağlı OLEYİS üyesi üniversite işçileri üniversite yönetimi ve kolluk güçlerinin tüm hukuk dışı uygulamalarına karşı bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Grevci işçilere 3 Temmuz günü DİSK yöneticileri destek ziyaretinde bulundular. Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı ve DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, OLEYİS Genel Sekreteri M. Emin Ünal, DİSK / Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir, Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Hami Baltacı, KESK Kocaeli Şubeler Platformu, ÖDP, Halkevleri, HKP, EMEP'in destek verdiği ziyarette Tuzla Arçelik fabrikası önünde sendika hakkı için direnen Nakliyat-İş üyesi Arçelik işçileri de yer aldılar.

Hastane önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında "Yaşasın Kocaeli Üniversitesi grevimiz! / DİSK Oleyis", "Örgütsüz işçi köle işçidir, örgütlü işçi yenilmez!", "DİSK / Oleyis üyesi Kocaeli Üniversitesi Grevci İşçileri", "Yaşasın Kocaeli Üniversitesi grevimiz!" pankartları açıldı. Açıklamada konuşan DİSK yöneticisi Ali Rıza Küçükosmanoğlu üniversite yönetimini toplu sözleşme masasına davet etti. Üniversite yönetiminin grevi kırma çabalarına değinerek, greve dönük engellemelere DİSK olarak sessiz kalmayacaklarını belirtti.

KESK'ten açıklama...

Haziran ayı enflasyon oranlarının açıklanmasından ardından KESK konu ile ilgili açıklama yaptı. Enflasyon oranının gerçekçi olmadığı, emekçilerin kaybının gün geçtikçe arttığı vurgulandı.

Açıklamada şunlar söylendi: "Sadece elektriğe yapılan %22'lik zam bile maaşlarımıza yapılan zam ile reel kaybımız arasındaki farkı gözler önüne sermektedir. Kaldı ki, petrol fiyatlarında yaşanan artış bahane edilerek iğneden ipliğe tüm temel ihtiyaç maddelerine neredeyse her gün zam yapılmaktadır. Enerji ürünlerine yapılan her zam diğer zamları tetikliyor ve giderek yükselen enflasyon karşısındaki kaybımız daha da artıyor. Son bir yıl içinde ayçiçek yağına %87, bulgura %73, pirince %62, domatese %60, makarnaya %42, ekmeğe % 40, ulaşım %25, suya %23 dolayında zam yapılmıştır..."

KESK açıklamasının devamında kamu emekçilerinin içinde bulunduğu durumun ücretlerin tek taraflı olarak belirlendiği toplu görüşme usulü devam ettiği sürece değişmeyeceğini belirtti. Kamu emekçilerinin hakkı olan toplu sözleşme ve grev hakkının gereğinin yerine getirilmesini, ücret zammı ve çalışma koşullarının toplu sözleşme usulüyle belirlenmesini, kamu emekçilerinin kayıplarının derhal telafi edilmesini, en düşük kamu emekçisi ücretinin, tek kişinin insanca yaşayabileceği sınır olan net 1.200 YTL olmasını talep etti.

İzmir'de KESK mitingi...

KESK İzmir Şubeler Platformu'nun aldığı karar doğrultusunda TMMOB ile birlikte örgütlediği "Açlığa, Yoksulluğa, İşsizliğe, Zamlara Hayır!" mitingi 5 Temmuz günü Bornova Meydanı'nda gerçekleşti.

Yürüyüş öncesi KESK yöneticileri ve Tertip

Komitesi ile devrimciler arasında gerginlikler yaşandı. Alana gelen devrimci gruplara KESK yöneticileri sadece pankart ve döviz açılacağını, aldıkları karar doğrultusunda bayrak ve flamanın taşınmayacağını söylediler. BDSP'nin, böylesi bir yasakçı tutumu tanımayacağını ve kızıl bayraklar ile yürüyeceğini bildirmesinin ardından Tertip Komitesi, alana almayacağını ve mitingin dışında bırakacağını ifade etti.

Diğer devrimci kurumların da toplanma noktasına gelerek flamalarını açması üzerine aynı yasakçı tutum onlara karşı da gösterildi ve onlar da bu yasaklamayı doğru bulmadıklarını ve bayraklarını açacaklarını ifade ettiler. Bayrak açanların alana alınmayacağını söylenmesi üzerine devrimci kurumlar hep birlikte alana gireceklerini ve ortak tutum sergileyeceklerini belirttiler. Bu tartışmalar KESK'in geri adım atmasıyla sonuçlandı ve yürüyüş başladı.

Yürüyüşün en önünde "Ekmeğime, elektriğime dokunma" ve "İşsizliğe, açlığa, yoksulluğa, zamlara hayır!" pankartı ile KESK İzmir Şubeler Platformu yürüdü. Ardından TMMOB pankartı ile yürüyüşe katıldı. TMMOB'nin ardında devrimci kurumlar ve reformistler yürüyüşteki yerlerini aldılar.

Alana girildikten sonra program başlatıldı. İlk olarak KESK dönem sözcüsü Ramis Sağlam bir konuşma gerçekleştirdi. Son dönemde ardarda yapılan zamlarla açlığın, yoksulluğun ve sefaletin daha da arttığını söyledi. Bunun sadece ülkemizle sınırlı olmadığını, dünyada da açlık ve sefaletin büyüdüğünü, bunun ise İMF ile Dünya Bankası'nın emperyalist politikalarının bir sonucu olduğunu ifade etti. İnsanca bir yaşam mücadelesinin yükseltileceği vurgulanarak konuşma sona erdi. TMMOB adına gerçekleştirilen konuşmanın ardından türkü ve halaylarla miting sona erdi.

Mitinge binin üzerinde işçi ve emekçi katıldı. KESK Şubeler Platformu mitinge 500 kişi katılırken, TMMOB ise 100 kişiyle katıldı. Mitinge BDSP, DHP, ESP, Partizan, Halkevleri, Emekli-Sen, Mücadele Birliği, SDP ve EMEP katılarak destek verdi. Komünistler yürüyüşe "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" pankartı, kızıl bayrakları ve dövizleri ile katıldılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Tutsaklığı bilenlerden dayanışma!

Türk-İş'e bağlı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri

Sendikası (TÜMTİS) yaptığı yazılı açıklama ile tutuklu İranlı sendikacılarla uluslararası dayanışmayı yükseltme çağrısı yaptı.

TÜMTİS Merkez Yönetim Kurulu imzalı yazılı açıklamada, İran'da tutukluluk halleri devam eden Tahran Otobüs İşçileri Sendikası Genel Başkanı Mansur Osanloo ve sendikanın genel merkez yöneticisi Mahmut Salehi'nin, 10 Temmuz 2007 tarihinde, Tahran'daki evlerine yakın bir yerde gözaltına alındıkları bilgisi yer aldı. Sendika

yöneticilerinin Ekim 2007'de çıkarıldıkları mahkemede "İran'ın ulusal güvenliklerini tehlikeye attıkları ve rejimi eleştirdikleri" gerekçesi ile tutuklanarak 5 yıl hapse mahkum edildikleri vurgulandı.

TÜMTİS'in yazılı açıklamasının son bölümünde ise pek çok ülkede Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), ITF ve Uluslararası Af Örgütü tarafından tutuklu sendikacıların serbest bırakılması talebiyle

etkinlikler gerçekleştirildiği bilgisi verildi.

TÜMTİS'in açıklaması şu sözlerle son buldu:

"Tahran Otobüs İşçileri Sendikası Genel Başkanı Mansur Osanloo ve diğer yöneticilerin derhal serbest bırakılması, İran'da sendikal yasakların kaldırılması, sendikaların fiilen tanınması ve sendikal haklara saygı gösterilmesi için İranlı sınıf kardeşlerimizle dayanışmayı yükseltelim. Bu amaçla; ITF tarafından hazırlanan metni, İran Cumhurbaşkanı'na gönderilmesi için tüm sendikaları, demokratik kitle örgütlerini, siyasi partileri duyarlı olmaya çağırıyoruz."

ÇHD'den 1 Mayıs sergisi

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi 4 Temmuz günü 1 Mayıs fotoğraflarından oluşan bir sergi açtı.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi 4 Temmuz günü öğlen saatlerinde fotoğraf sergisini ziyaret etti ve 2007 1 Mayısı nedeniyle "Halkı yasadışı 1 Mayıs'a davet etmek" gerekçesiyle hakkında açılan davadan beraat ettiğini söyledi. Ergenekon Operasyonu'na da değinen Çelebi, operasyonların 1977 1 Mayıs'ı, Maraş ve Çorum katliamlarını düzenleyenlere ve darbecilere karşı yapılması gerektiğini belirtti.

ÇHD adına Serhan Arıkanoglu'nun yaptığı konuşmayla ziyaret sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çelik Tekne'de iş "kaza"sı!

Çelik Tekne Tersanesi'ne bağlı ALMAR isimli taşeron firmanın alt taşeronu olan Prizma Denizcilik Ltd. Şti bünyesinde çalışan Ziyaeddin Yaraşır isimli işçi 4 Temmuz günü iş "kaza"sı geçirdi. Sacın puntalarla tutturulmamasından kaynaklı çalışır vaziyetteyken üzerine düşmesi sonucu yaralanan Ziyaeddin Yaraşır Tuzla Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada ilk müdahalesi yapılan Yaraşır daha sonra Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edildi ve 5 gün iş göremez raporu verildi.

Ziyaeddin Yaraşır Tersane İşçileri Birliği Derneği'ne başvurarak, işveren önlem almadığı için "kaza" geçirdiğini bildirdi. Bu durumla ilgili dava açmak istediğini belirten Yaraşır için hukuki süreç başlatıldı.

Yaraşır'ın Dernek tarafından yapılan sigortalılık durumu sorgulamasında, işçinin sigortalı olduğu, ancak prim gün sayılarının hem eksik hem de gerçek ücret üzerinden yatırılmadığı tespit edildi. Ayrıca işverenin işyerinde iş kazası raporu tutmadığı, hastanede tutulan rapora müdahale ederek kazanın tersanede değil bir fabrikada olduğunun belirtildiği, böylece sorumluluğun üzerlerinden atılmaya çalışıldığı belirlendi.

Tersane İşçileri Birliği

2008 metal grup TİS'leri yaklaşırken...

TİS komiteleri ki etkin

MESS ile metal işkolunda örgütlü işçi sendikaları arasındaki grup TİS görüşmeleri önümüzdeki günlerde başlayacak. Bu görüşmelerde bağtlanacak sözleşmelerle sendikalarda örgütlü metal işçilerinin önümüzdeki iki yıla ilişkin çalışma koşulları ve sosyal hakları belirlenecek.

Ancak metal grup TİS'leri sadece sendikalı metal işçilerini değil bir bütün olarak metal işçilerini ilgilendiren kritik bir öneme sahip. Zira sınıfın örgütlü kesimine sermaye tarafından kabul ettirilen her saldırı çok daha ağır biçimiyle örgütsüz kesimlere yansırken, bu süreçte işçi sınıfı adına elde edilecek kazanımlar ise sınıfa özgüven kazandıracak ve örgütlenme eğilimini artıran bir işlev görecektir.

Metal sektöründe ve TİS'lerde genel durum!

Metal sektöründe yaşanan gelişme yıllardır vurgulanıyor. Türkiye ekonomisinin ve sanayi üretiminin bel kemiği konumunda bulunan metal sektörü özellikle son 10 yıldır sürekli olarak büyüyor. Bu gelişimin temelinde üretimin ve üretim teknolojilerindeki gelişimle birlikte verimliliğin artması yer alıyor. Öyle ki, bu gelişimin son 15 yılda %200'lere varan bir orana ulaştığını Birleşik Metal İş'in "Metal işçisinin gerçeği" isimli araştırmalarından öğreniyoruz.

Nitekim metal patronları da özellikle son yıllarda kriz edebiyatını bir kenara bırakarak sektörde yaşanan hızlı gelişim ile övünüyorlar. Ancak, bu gelişmeyi ve işçilerin bundaki payını kabul etmekle birlikte, bu gelişimin sürmesi için işçilerden daha fazla fedakarlık istemekten de geri durmuyorlar. Çünkü, metal patronlarının kazancını artıran asıl olguyu, metal işçilerinin çalışma koşullarındaki ağırlaşma ile birlikte reel ücretlerdeki sürekli düşüş oluşturuyor. Özellikle 2003 yılında 4857 sayılı İş Yasası ile yasalaşan, daha yasa çıkmadan geçici bir madde ile grup TİS'lerine de giren esneklik uygulamaları burada kritik bir önem taşıyor. Bugün bu esneklik uygulamalarının hayata geçmediği metal işletmesi nerede ise yok gibidir.

Özellikle 2002 yılından itibaren grup TİS'lerinin temel tartışma konusu esneklik uygulamaları olmakta, bu sopayı en etkin şekilde kullanan MESS patronları, metal işçilerine düşük zamları ve sosyal hakların tırpanlanmasını dayatmaktadır. Son üç dönemin TİS süreçleri bu biçimde yaşanmıştır.

Metal işkolunda örgütlü sendikaların tutumları ise bu cepheden MESS'in işini kolaylaştıran bir işlev görmektedir. Türk Metal zaten kurulduğu günden beri metal patronlarının sözcüsü konumundadır. 2002 yılında daha yasalarda olmayan esneklik uygulamalarını iş yasasındaki değişikliklerin sözleşmeleri doğrudan etkileyeceğini kabul ederek imzalayan bu çeteden başkası değildir. Sahip olduğu çete örgütlenmesi ile birlikte MESS kapsamındaki işçilerin yaklaşık %80'ini temsil ediyor olması, gerçekleştirdiği ihanetlerde bu çetenin işini kolaylaştıran faktörler arasındadır. Çelik-İş sürecin hiçbir aşamasında ortada gözükmezken, Birleşik Metal ise metal TİS'lerinin "yaramaz çocuğu" konumundadır. Her TİS dönemi tüm metal işçilerini temsil etme iddiası ile yola çıkan, Türk Metal ihanetine "bayrak açan" Birleşik Metal her defasında Türk Metal'in hemen ardından aynı ve hatta yer yer daha kötü sözleşmelere imza atmıştır.

2008 TİS'leri yaklaşırken tarafların durumu

2008 TİS'leri yaklaşırken tarafların tutumları da yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. MESS adına 2008 TİS'lerine ilişkin henüz herhangi bir açıklama yapılmasa da, tutumlarını önceki dönemlerden ve son dönemdeki genel söylemlerinden çıkarmak mümkündür. Önceki dönemlerde MESS'in tutumu adına yapılacak en anlamlı hatırlatma 2006 TİS'leri olacaktır. Görüşmeler öncesinde sektördeki gelişimi vurgulayarak işçilerine teşekkür eden MESS Başkanı Tuğrul Kutadgubilig, sözleşmelerde işçilerin taleplerini de karşılamaya çalışacaklarını ifade ediyordu. Sözleşme taslakları ortaya çıktığında ise MESS'in teklifi, denkleştirme ve deneme sürelerinin 4 aya çıkarılması, ikramiyelerin ücretlere eklenerek ortadan kaldırılması, fazla mesai ücretlerinin %75'e düşürülmesi oldu. Bunlar MESS'in işçileri "hizaya getirmek" için gösterdiği sopalar mıydı bilinmez ama sonuçta bu taleplerin geri çekilmesine karşılık sendika bürokratlarına %10 civarında ücret artışlarına imza atıldı.

MESS'in son dönem yayınları takip edildiğinde, bu dönemde de benzer bir tablo ile karşılaşılacağı bugünden söylenebilir. MESS son dönem yayınlarında genel olarak metal sektöründe ve kendi işletmelerindeki esnek çalışma uygulamalarını karşılaştırarak, buralarda esneklik uygulamalarının yeterli düzeyde olmadığını vurgulamaktadır. Yanısıra esnek çalışmanın öneminin yeterince "kavranmadığı"ndan yakınmakta, bunun dünya standartlarında üretim için zorunlu olduğunu ifade etmektedir. Yani MESS 2008 TİS'lerinde bir kez daha esnek çalışma uygulamalarını temel pazarlık maddesi olarak masaya yatırmaya hazırlanmaktadır.

MESS'in hazırlıkları bu biçimde yansırken, sendikaların hazırlıkları ise çok fazla hissedilememektedir. Zaten Türk Metal ve Çelik-İş'ten böyle bir hazırlık beklemek için ortada hiçbir neden yoktur. Sendikalar cephesinden bir parça da olsa daha farklı bir hazırlık yapabilecek, metal işçilerinin taleplerini savunabilecek dinamiklere sahip tek sendika bugünün koşullarında Birleşik Metal-İş'tir. Aralık ayında gerçekleştirdiği genel kurulunda daha "homojen" bir yapıya kavuşan Birleşik Metal, yine bu genel kurulda 2008 TİS'lerinin özel önemini vurgulamış, kurulun hemen ardından grup TİS'lerinin hazırlıklarına başlamayı karar altına almıştı.

O günden bu yana kamuoyuna yansıyan çok yoğun bir hazırlık olmamakla birlikte iç örgütlülüğe yönelik belli hazırlıkların olduğu biliniyor. Ancak bu hazırlıkların düzeyinin böylesine çetin bir süreci ne kadar kaldırabileceği ise tartışmalı. Zira grup TİS'lerinde iyi bir sınav vermek ancak eylemli bir karşı koyuşla mümkün olabilecektir. Diğer iki sendikaya göre daha dinamik bir tabanı olmasına karşın Birleşik Metal'in tabanında da iç örgütlülük payına ciddi bir zayıflık yaşandığını, bu zayıflığın ise kararlı bir duruş sergilemenin önünde en temel engel olduğunu biliyoruz. Bu nedenle, sendika yönetiminin keskin söylemlerinden ziyade işçi tabanının taleplerine sahip çıkmak yönünde göstereceği kararlılık Birleşik Metal'in tutumunu ve duruşunu belirleyen temel faktör olacaktır.

Birleşik Metal bu süreçte temel bir rol oynayacaksa, bunu ancak bugünkü örgütlülük düzeyiyle Türk Metal üyesi işçilere de güven vererek, onları kendi iddiasına ve

Buralım, sözleşme sürecinde bir rol oynayalım!

duruşuna ortak ederek gerçekleştirebilir. Ancak '98 ihaneti bu açıdan Birleşik Metal'in önünde koca bir engel olarak durmaktadır. Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda çalışan öncü işçiler bugün hala '98'de Birleşik Metal tarafından nasıl ortada bırakıldıklarını çok iyi hatırlamakta, sendikalarına tutum aldıkları koşullarda kendilerini kucaklayabilecek bir sendika bulunduğuna inanmamaktadır. Gerçekten de, bugün benzer bir tablo yaşansa metal işçisinin bu çıkışının Birleşik Metal tarafından ne kadar kucaklanabileceği halen tartışmalı bir durumdadır. Bunun da ötesinde, geçmiş TİS süreçlerinin pratikleri Birleşik Metal'in kendi tabanında da kısmi bir güvensizlik yaratmış bulunmaktadır. Birleşik Metal üyesi işçilerin bir kısmı onca söz söylendikten sonra benzer sözleşmelere imza atılacaksa hiç ortaya çıkılmaması gerektiğini düşünmektedir.

Birleşik Metal payına başka bir handikapı ise genel kurul sonrası süreçte yaşanan kan kaybı oluşturmaktadır. Genel kurulda %40'lık büyüme oranını yere göre sığdıramayan Birleşik Metal sonrası süreçte bir dizi kritik mücadelede ne yazık ki yenilgi yaşadı. Kalibre Boru Türk Metal çetesine teslim edilirken, Şahin Motor ve Yasan gibi fabrikalarda sendikal örgütlülük tasfiye edildi. Bu süreçte gerçekleşen saldırılara karşı tok yanıt verilebilen tek işletme Bosal Mimaysan oldu. Ortaya çıkan bu durum, Birleşik Metal'in pratik duruşunun olumsuz yönde etkilenme ihtimalinin hiç de az olmadığını göstermektedir.

2008 TİS'leri yaklaşırken işçilerin durumu

Masada TİS pazarlığı yapacak tarafların durumu böyle iken, metal işçilerindeki hoşnutsuzluğun gün geçtikte daha fazla arttığını söyleyebiliriz. Örgütsüz metal işçileri payına her geçen gün yoğunlaşan örgütlenme arayışı ve girişimleri bu durumu ortaya koymaktadır. Örgütlü metal işçileri açısından ise tablo daha farklı bir yerde durmaktadır. Buralarda gerçek ücretlerin sürekli olarak düşmesi, girdi çıktılarıyla birlikte ücret makasının her geçen gün daha fazla açılması, çalışma koşullarının sürekli bir biçimde ağırlaşması işçilerdeki huzursuzluğu sürekli olarak artırmaktadır.

Bu çerçevede 2008 TİS'lerini etkileyebilecek önemli bir gelişme, Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu Uzel'de bir süre önce yaşandı. Hedefin yanlış seçilmesine ve Türk Metal çetesi tarafından tecrit altında tutulmasına rağmen, ücretlerin ödenmemesine karşı Uzel işçilerinin başlattığı direniş metal işçilerinin patlamaya hazır olan öfkesinin somut bir yansıması oldu. Türk Metal, Birleşik Metal ve Çelik-İş'in örgütlü olduğu diğer fabrikalardaki huzursuzluklara da bakıldığında, 2008 TİS'leri öncesinde metal işçilerindeki hoşnutsuzluğu ve işçilerin TİS'lerden bu dönem çok daha fazla bir beklenti içinde olduklarını görebiliriz. Halen harekete geçme eğilimi göstermese de metal işçileri, bu dönem imzalanacak sözleşmelere karşı çok daha ilgili durumdadırlar.

Kazanmak için bağımsız taban inisiyatifi!

Hiç kuşku yok ki mevcut durumdan hoşnutsuz

olmak, masadan ya da grev meydanından iyi bir sözleşme ile ayrılmak için yeterli olmayacaktır. Bu hoşnutsuzluk, örgütlü ve kararlı bir hareketlilikle birleşemediği koşullarda yaratacağı tek sonuç sendikalara ve örgütlülüğe duyulan güvenin daha fazla azalmasına yolaçacaktır.

Başarılı bir TİS'in olmazsa olmaz gereklerinin sendika bürokrasisi tarafından yerine getirilmesini sağlayacak yegane güç, başta öncüler olmak üzere metal işçilerinin göstereceği örgütlü inisiyatiftir. Böyle bir inisiyatif, sendika bürokrasisi üzerinde güçlü bir taban basıncı örgütlemenin yanı sıra bağımsız bir irade olarak da davranabilmelidir. Öncü, devrimci işçiler bu bilinçle ve TİS'i kazanacak bir mücadele sürecini örme sorumluluğuyla hareket etmelidir. Bu çerçevede öncü metal işçilerinin önünde duran görevleri şöyle özetleyebiliriz:

Öncelikle sendikal bürokrasinin ihanetini engelleyecek somut önlemleri almak kritik önemdedir. Bu açıdan oluşturulacak bağımsız TİS komiteleri özel bir işlev taşıyacaktır. Bu komiteler hem tek tek fabrikalarda, hem de sendika ayırımına bakılmaksızın havza ve bölge ölçeğinde hayata geçirilebilmelidir.

TİS taslaklarının hazırlanmasında ve görüşmelerin takibinde tüm işçilerin sürece katılımını örgütlemeyi hedefleyen adımlar atılmalıdır. Oluşturulacak komiteler aracılığıyla atılan her adımda söz ve karar hakkının taban tarafından en etkin şekilde kullanılması hedeflenmelidir.

Gerektiği koşullarda işçilerin taleplerine yaslanan alternatif taslaklar hazırlamak, bu taslakları işçilerin talepleri olarak sendika bürokratlarına dayatmak ve onların bu taleplerin arkasında durmasını sağlamak kritik önemdedir.

Yanısıra, görüşmelere kısa bir süre kalmış olsa da, bu süreçte işçilerin eğitimine önem verilmelidir. Gerçekleştirilecek eğitimlerle birlikte işçiler etkin mücadele süreçlerine hazırlanmalı, sakal bırakma vb. pasif eylemlerden değil metal işçisinin gerçek gücünü açığa çıkaracak etkin eylemlerin örgütlenmesi sağlanmalıdır.

Bu TİS döneminde işçilerin esneklik uygulamalarına karşı düşük zamlara razı edilmesine izin verilmemelidir. Hem esnek çalışma maddelerinin bir daha gündeme gelmemek üzere püskürtülmesi, hem de ücretlerin ve sosyal hakların insanca yaşanacak bir düzeye yükseltilmesi 2008 TİS'lerinde metal işçilerinin temel hedefi olmalıdır.

Bu bakışla şekillenen, talepler uğruna dışı dış bir mücadelenin verildiği ve bu taleplerin kazanıldığı bir TİS süreci sadece örgütlü metal işçilerinin değil, bir bütün olarak işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Türkiye kapitalizminin belkemiği olan metal sektöründe elde edilecek böyle bir kazanım Türkiye işçi sınıfının son dönemde yükselen hareketliliğini daha ileri bir aşamaya sıçratacaktır.

Komünist metal işçileri

TİS'lerde MESS patronları esneklik dayatacak!

Metal TİS'leri yaklaşırken MESS tarafından yayımlanan Haziran '08 tarihli "MESS Üyelerinde Çalışma Süreleri" başlıklı araştırma, metal patronlarının bu yılki metal TİS'lerinde esneklikle ilgili maddeler dayatacaklarını tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

Metal patronları, dünyada ve AB'de yaşanan gelişmeler karşısında Türk çalışma mevzuatında sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda gündeme getirilen 4857 sayılı İş Kanunu'na gönderme yapmakta, yasanın esneklikle ilgili maddelerinin metal sektöründe uygulanmadığından dem vurmaktadırlar.

Yapılan ankette, MESS üyesi patronların yüzde 97.8'i, haftalık normal çalışma süresinin haftanın çalışılan günlerine eşit olarak dağıtıldığından ve denkleştirme uygulamasının MESS üyesi işyerlerinin yalnızca yüzde 20.1'inde uygulandığından yakınmaktadır. Yanısıra telafi çalışması çerçevesinde MESS üyesi işyerlerinin yüzde 97.1'inde kısa çalışma uygulaması yapıldığına işaret edilmekte, bu da "kısa çalışma konusundaki hükmün 'ölü doğmuş' bir hüküm" olduğu yönünde ifadelerle eleştirilmektedir.

Kısmi süreli çalışma, geçici iş ilişkisi, çağrı üzerine çalışma gibi istihdam biçimlerinin işlevsiz olduğu vurgulanan çalışmada, son dönemde AB'nin gündemini oluşturan bir diğer önemli konu olan güvenceli esneklik kavramına vurgu yapılmaktadır. "Güvenceli esneklik yaklaşımı" çalışmada şu şekilde tanımlanmaktadır, "Kasım 2006 tarihinde Avrupa Komisyonu tarafından yayımlanan 'İş Hukukunun 21. Yüzyılın Zorluklarına Uyarlanması' başlıklı Yeşil Belge'ye göre, işgücü piyasasındaki esneklik eğilimi farklı iş sözleşmesi türlerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bu sözleşme türleri, istihdam düzeyi, gelir güvencesi ile çalışma ve yaşam koşullarının istikrarı açısından standart iş sözleşmeleri ile çalışma modelinden farklılık gösterebilmektedir. Bu nedenle Yeşil Belge; Avrupa işgücü piyasalarının herkes için güvence ve daha fazla esnekliği bir araya getirme zorluğu ile karşı karşıya olduğunu ortaya koymakta ve çalışma mevzuatının esnekliği iş güvencesi ile birleştirerek geliştirmek ve işgücü piyasasındaki katmanlaşmayı azaltmak üzere adapte edilmesi gerektiğini altını çizmektedir."

Araştırmada "MESS Üyelerinde Çalışma Süreleri Araştırması, 4857 sayılı İş Kanunu'nun var olan çalışma sürelerinde esneklik hükümlerinin dahi uygulanmadığını ortaya koymuştur" denilmektedir. Patronların vurgu yaptığı bir diğer olgu ise, özellikle esnek çalışma düzenlemelerinin işletmelerin ve ulusal ekonomilerin rekabet edebilirliğini artıran bir araç olarak değerlendirilmesi gerektiği yönünde söylemdir. Metal patronları, uluslararası pazarda rekabet edebilmek için, "esneklik kavramıyla ilgili bilgi ve farkındalık düzeyinin artırılarak 4857 sayılı İş Kanunu'nun uygulamada zorluklarla karşılaşılacak maddelerinin amaca uygun ve uygulanabilir hale getirilmesi"ni talep etmektedirler.

Kısacası, bu yılki TİS'lerde metal patronlarının önceliği esnek üretim olacaktır.

İstanbul'da belediye TİS'leri...

Eskişehir Genç Sen'den panel!

Eskişehir Genç-Sen 6 Temmuz günü Genç Sen'in kapatma davasını ve Türkiye'de sendikal mücadele tarihini konu alan bir panel gerçekleştirdi. Panele 35 kişi katıldı.

Panel işçi sınıfı ve öğrenci gençliğin mücadelesini içeren slayt gösterimiyle başladı. Panele konuşmacı olarak DİSK Örgütlenme Sekreteri Fuat Kumaş, KESK Eğitim Sen üyesi Ender Pervane, Emekli-Sen Eskişehir Şube Başkanı Suat Başaraner ve Genç-Sen adına Seval Kutlu katıldı.

İlk olarak Fuat Kumaş DİSK'in kuruluş amacını ele alan ve geçmişten bu yana DİSK'in mücadele süreçlerini anlatan bir konuşma gerçekleştirdi. Ender Pervane ise KESK'i önceleyen sürece değindi. KESK'in birçok kez kapatma davasıyla karşı karşıya kaldığını, kamu emekçilerinin hukuki mücadelenin yanı sıra fiili-meşru mücadeleyi yükselterek sendika hakkını elde ettiğini söyledi. Emekli-Sen adına yapılan konuşmada da Emekli-Sen'in yıllardan beri kapatma davasıyla uğraştığı, bu süreçte çeşitli eylemliliklerle kapatmalara karşı mücadele edildiği dile getirildi.

Genç-Sen adına konuşan Seval Kutlu ise Genç-Sen'in yeni bir sendika olmasından kaynaklı uzun bir mücadele tarihi olmadığını, ancak gençlik mücadelesinin yıllardan beri sürdüğünü ve geçmişten bu yana önemli bir birikim ortaya çıkardığını belirtti. Genç-Sen'in de geline yerde kapatma davasıyla karşı karşıya kaldığını, buna karşı hukuki sürecin başlatıldığını ama verilen mücadelenin bununla sınırlı kalmayacağını vurguladı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Eskişehir Genç Sen'den eylemler!

Eskişehir Genç-Sen 4 Temmuz günü yaptığı basın açıklamasıyla Genç-Sen hakkında açılan kapatma davasına karşı mücadele edeceğini duyurdu. Alkış ve sloganlarla başlayan eylem kapatma davasına karşı hazırlanan tiyatro gösterisiyle devam etti. DİSK ve İHD'nin destek verdiği basın açıklamasına 55 kişi katıldı.

8 Temmuz günü de kapatma davası ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 18:00'de Adalar Migros önünde gerçekleşen açıklamada, kapatma davasının örgütlenme hakkına yapılmış bir saldırı olduğu, buna karşı koymak için alanlara çıkıldığı vurgulandı. 10 Temmuz'da İstanbul'da görülecek kapatma davasına karşı İstanbul'da olunacağı belirtildi, destek çağrısında bulunuldu.

“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Örgütlenme hakkımız engellenemez!”, “Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” ve “Birlik, dayanışma herkese sendika!” sloganlarının atıldığı açıklamaya 35 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı ilçe belediyelerinde ve Anakent'te toplu sözleşme süreçleri devam ediyor. Belediye yönetimleri ile belediye işçilerinin örgütlü olduğu sendikalarla devam eden görüşmeler tıkanmış ve birçok belediyede grev kararları asılmış bulunuyor.

Son dönemde bazı belediyelerdeki (Bağcılar ve Bahçelievler) sendikal örgütlülüğü Hizmet-İş Sendikası'na kaptıran DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası ise Fatih, Sarıyer ve Küçükçekmece Belediyeleri'nde grev kararlarını asmış durumda.

Fatih Belediyesi'nde yürüyen görüşmelerde uzlaşılmayan 23 TİS maddesi bulunuyor. 23 maddeden 13'ünün idari maddeler kapsamına girdiği TİS görüşmelerinde sendikal faaliyetlere ilişkin maddelerde yer alan 'muğlak' tanımlar da masaya yatırılıyor. Belediyenin önerdiği %5'lik zam ise reddediliyor. 60 YTL taban ücreti ve %25 ücret zammı talep ediliyor. Genel-İş Avrupa Yakası 1 No'lu Şube'de örgütlü olan Fatih, Eminönü, Göktürk, Bahçeköy ve Sarıyer Belediyeleri'nde toplu sözleşme görüşmeleri devam ederken, Beşiktaş Belediyesi'ndeki toplu sözleşme ise 2008 yılının Nisan ayı içinde imzalandı. Genel-İş'in bu belediyede 300'ü aşkın üyesi bulunuyor.

Genel-İş'in Avrupa Yakası'ndaki 3 No'lu Şube (Beyoğlu ve Şişli Belediyeleri) ise önümüzdeki günlerde toplu sözleşme görüşmelerine devam edecek. 9 Temmuz'da Eminönü Belediyesi'nde, 10 Temmuz'da da Beyoğlu Belediyesi'nde grev kararları asılacak.

Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge'ye bağlı 1 ve 2 No'lu Şubeler'de ise TİS görüşmeleri şimdilik normal seyrinde ilerliyor. AKP'nin elinde bulunan Kartal Belediyesi ve CHP'nin yönetimindeki Kadıköy Belediyeleri'nde toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Genel-İş Sendikası, Kartal Belediyesi'yle yürüttüğü ve 324 işçiyi kapsayan görüşmelerde 68 maddeden 60'ı üzerinde anlaşma sağlamış durumda bulunuyor. Kalan 8 maddenin ise 6'sını ücret maddeleri, 2'sini ise idari maddeler oluşturuyor.

Ücretle ilgili maddeler her zaman olduğu gibi toplu sözleşme görüşmelerinde önemli bir yer tutuyor. Sendika, Kartal Belediyesi'nde taban ücreti için 63 YTL isterken ücretlerde %25 oranında zam talep ediyor. Ücrete bağlı maddeler içinde ihbar süreleri, çocuk öğrenim hakkı, yemek bedeli, sosyal yardım, evlilik yardımı, doğum yardımı ve ölüm yardımlarına

ilişkin ücretlendirmeler yer alıyor.

Kadıköy Belediyesi'nde ise Kartal Belediyesi gibi %25 zam talebi var. İki belediyede de geçmiş toplu sözleşmelere eklenen 1 Mayıs'ın ücretli tatil günü maddesi korunuyor. Kadıköy Belediyesi'nde Genel-İş üyesi 820 işçi bulunuyor.

Yine Genel-İş Sendikası 2 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu Beykoz Belediyesi'nde 3 yıllık süreyle imzalanan TİS Türkiye genelinde Genel-İş'in örgütlü olduğu belediyeler arasında en başarılı toplu sözleşme olma özelliğini koruyor.

Özellikle ilçe belediyelerinde tıkanan toplu sözleşme görüşmelerinde Anakent'le imzalanacak toplu sözleşme bekleniyor. Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubelerinin örgütlü olduğu Anakent'te ücret zammı için %8 teklifinde ısrarcı olan Büyükşehir Belediyesi'ne karşı sendika %15'lik zam istiyor. Sendika ve belediye arasında yürüyen görüşmelerde idari maddelerde anlaşma sağlanmış durumda.

Anakent'te örgütlü olan Belediye-İş Sendikası Genel-İş'e göre daha hareketli günler geçiriyor. 10.000'e yakın üyesiyle İstanbul genelinde ciddi bir etkiye sahip olan Belediye-İş Sendikası toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine 2 Temmuz günü Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü. Çapa ve Cerrahpaşa'daki taşeron temizlik işçilerinin de coşku kattığı eylem oldukça canlı geçti. Belediye işçileri bu eylemde %8'lik sefalet zammını kabul etmeyeceklerini, gerekirse grev silahını kullanacaklarını belirttiler.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube'de örgütlü Zeytinburnu Belediyesi'nde grev kararı 2 Temmuz günü gerçekleştirilen eylemle asılırken, Bakırköy Belediyesi'ndeki toplu sözleşmede anlaşma sağlandı. Ümraniye Belediyesi'nde ise 9 Temmuz günü asıldı.

İstanbul genelindeki belediyelerde devam eden toplu sözleşme görüşmeleri geçmiş yıllara oranla daha sert geçiyor. Belediye yönetimleri özellikle diğer ilçelerdeki toplu sözleşmelerin kaderini belirleyecek olan Anakent'teki toplu sözleşmede %8'lik zam teklifinde ısrarcı görünüyor. Sendika ise bu zam teklifini asla kabul etmeyeceğini söyleyerek insanca yaşanacak ücret talebinde bulunuyor. Toplu sözleşme sürecini belediye işçilerinin ve onların örgütlü olduğu sendikaların TİS taslaklarının arkasında durarak gösterecekleri irade başarıya ulaştırarak.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eminönü'nde grev kararı...

“Direne direne kazanacağız!”

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 1 No'lu Şube, örgütlü olduğu belediyelerle devam eden toplu sözleşme sürecinde grev kararlarını asmaya devam ediyor. Fatih ve Sarıyer'de asılan grev kararlarının ardından 9 Temmuz günü gerçekleştirilen eylemle Eminönü Belediye Başkanlığı binasına grev kararı asıldı.

Öğle saatlerinde Çemberlitaş'taki belediye başkanlığı binasına yürüyüşle gelen Genel-İş Sendikası üyeleri “Direne direne kazanacağız!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Sözleşme hakkımız grev silahımız!” sloganlarını attılar.

Grev kararı Genel-İş Sendikası Genel Merkez Toplu Sözleşme Daire Başkanı İsmail Özhamarat'ın katılımıyla asıldı. Grev kararı Eminönü Belediyesi ile yürütülen TİS görüşmelerinde 23 maddede yaşanan anlaşmazlık sonucunda alındı.

Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 2 ve 3 No'lu Şube yöneticileri, Genel-İş 2 No'lu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz, Konut İşçileri Sendikası İstanbul Şubesi, Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge'ye bağlı 1 No'lu Şube Yönetim Kurulu üyeleri ve Tüm-Bel Sen Eminönü temsilcilerinin de destek verdiği eylemde konuşan Özhamarat, yerel belediyelerin toplu sözleşme sürecinde talep edilen hakları Büyükşehir Belediyesi'ne attığını ve bu yolla kendini kurtaracaklarını düşündüklerini ama yanıldıklarını söyledi.

Eylemde basın açıklamasını Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Hikmet Aygün okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlsevel ile TİS üzerine konuştuk...

“Sınıf çıkarlarımızı koruyacağız!”

- Son süreçte sınıf hareketinde gözle görülür bir hareketliliğe tanık olduk. SSGSS süreciyle beraber yaşanan bu ivme bugün birçok alanda yaşanan mevzi direnişlerle kendini gösteriyor. Hava-İş'in toplu sözleşme sürecinden Telekom grevine uzanan bu dilimde artık sendikalar cephesinden süreçler kolay geçmiyor. Belediye işçileri de böylesi bir sürecin ardından TİS sürecine girdi. Birçok yerde grev kararları asılıyor. Siz belediyelerdeki toplu sözleşme sürecini toplam hareket içinde nasıl bir yere koyuyorsunuz?

Genel anlamda baktığımızda, toplu sözleşme sürecinin çok iyi geçtiğini söylemek doğru olmaz. Bu süreci ileriye taşımamızın yolu birlikte hareket etmekten geçiyor. Yakın döneme baktığımızda, Hava-İş Sendikası'nın toplu sözleşme dönemi, Türk Telekom'da yaşanan grev dönemi sınıf hareketinde yaşanan ivmelenmeyi görmek açısından önemlidir. Başarıya ulaşmanın yolunun örgütlü bir yapı oluşturmaktan geçtiğini hepimizin bilmesi gerekiyor.

Bu tabloya kararsızca bakanların kararsızlıklarını kaybettiğini söylemek de mümkün. Novamed vb. grevlerin kazanımların yolunu açması Türkiye işçi sınıfı açısından önemlidir. Özellikle sendikaların yerellerden örgütlenmesiyle merkezileştirilecek olan mücadelenin yolu buradan geçiyor.

Son süreçteki toplu sözleşmelere bakıldığında işverenlerin sözleşmeleri geçiştirmeye çalıştıklarını görüyoruz. İstanbul'daki belediyelerde biten sözleşmelerin yanısıra bitmeyen sözleşmeler de var. Genel-İş 1 No'lu Şube'ye bağlı olan Kartal ve Kadıköy Belediyeleri de bu aşamaya gelme durumundadır. Eğer bu yaklaşım devam ederse uzlaşma sağlanması mümkün değildir. Çünkü işverenler kendi çıkarlarını, işçiler de kendi çıkarlarını düşündüğü sürece böyle bir anlaşmayı yakalamak oldukça güç görünüyor.

Kazanmanın yolunun nereden geçtiğini SSGSS sürecine bakarak görebiliriz. Bu süreçte yereldeki çalışmalar ile şubelerin platformda oluşturduğu birlikte mücadeleyle merkezi örgütleri zorlamada bir birliktelik yakalanmıştı. Yasanın çıkartılması tartışmalarının devam ettiği süreçte Ankara'ya gitme tartışmaları devam ederken kararlar alınmıştı. Ama bu yasa tasarısı meclisten geçti. Bundan sonra da işçi sınıfına karşı yoğun baskıların olduğu aşkar...

Dün DİSK olarak grev ve direnişteki işçilerle dayanışmamızı gösterdik. Cılız da olsa böyle bir çalışmanın yürütülmesi ciddi bir başlangıçtır. İşçi sınıfının tek dostunun yine kendi olduğunun vurgulanması gerekir. Özellikle yoğun baskıların olduğu bir dönemde kimsenin kimseden bir beklentisi olmamalı. Sendikal faaliyette sözümona “demokrat” partilerden medet umulabiliyor. Tıkanıklıkları aşmanın yolu olarak bazen “şu veya bu partiyle görüşmek” gibi öneriler geliyor. Bence bu doğru değil. İşçi sınıfının tek kurtuluş yolu, kendi birlikteliği ve örgütlü gücüdür.

- İstanbul genelindeki belediyelerde tıkanmalar yaşanıyor. Gerek sizin sözleşme sürecinde gerekse de farklı belediyelerde yaşanan tıkanmaların sebepleri neler?

Toplu sözleşme görüşmelerinde işverenler özellikle idari maddeleri geçiştirmeye çalışıyorlar. Gerçekten idari maddelerin geçmesinin bile sendikalar açısından çok zor olduğunu üye arkadaşlarımız bilmeli. İşçilerde ücret maddelerinde anlaşmak veya “greve gitmeyiz, bir yolunu buluruz” düşüncesi yanlış bir düşüncedir.

İşverenler, idari maddelerde veya ücret konularında o kadar sıkı pazarlık içerisine giriyorlar ki, bu hakların kolay elde edilmediğini tüm işçi arkadaşlarımız çok iyi bilmeli. Bunlara sahip çıkılmalı ki yeni kazanımlar elde edilebilsin. Bu kazanımlara sahip çıkma noktasında bir zaaf yaşadığımızı söyleyebiliriz. İstanbul genelinde tıkanma yaşanan toplu sözleşmelerle ilgili olarak şube başkanları, idari maddelerde sıkıntı yaşadıklarını, ücretle ilgili gelişmelerin olumlu olduğunu ama kazanılmış idari maddelerden ödün verilmesi noktasında işveren taleplerinin olduğunu söylüyorlar.

- Bu süreçte belediye yönetimlerinden ne gibi talepler geliyor?

Örneğin 1 Mayıs'ın kaldırılmasına yönelik dayatmalar var. Veya Sarıgazi Belediyesi'yle yapılan toplu sözleşmede 1 Mayıs kazanılmış bir hak olmasına rağmen 1 Mayıs'a gitmeme dayatmasında bulunuluyor. Ayrıca üye olmayan arkadaşlarımızın da varolan sözleşmeden yararlanma noktasında sorunlar yaşansa da, bu mücadeleyle aşıldı.

Şu aşamada idari maddeler boyutunda görüşmeler Kadıköy'de iyi geçiyor. Kadıköy'e mahsus olan şöyle bir anlayış da var bizde: “Biz anlaşırız. Üç aşağı beş yukarı olur, greve gidilmez.” Ama yönetim çok komik bir rakamla (%2-3) geliyor. Ne kıdemde ne de tabanda bir zam önerisi getiriyorlar. Bu toplu sözleşme döneminin ne kadar çetin geçeceğini, ne kadar zor kazanılacağını göstermiş oldu. Kartal ve Kadıköy'deki işçi arkadaşlarla beraber kazanımın yolunun birlikte hareket etmekten geçtiğini çok iyi anlamak durumundayız.

Kartal'da arabulucu noktasındaki süreç bittikten sonra haftaya Çarşamba günü grev kararını asacağız. Biz orada birim toplantıları yaptık. Kartal'daki işçi arkadaşlardan çok memnunuz. Orada bir deneyim de var. Sendikalarına ve şubelerine güvenlerinin tam olduğunu gördük. Bizim yaptığımız konuşmalardan sonra söz alarak “Biz şubemiz ve bölgemize beraberiz. Bu işin üstesinden geleceğiz ve gücümüze güveniyoruz” demeleri bizi onore etti ve güç verdi. Kartal açısından bu süreçten başarıyla çıkacağımızı düşünüyorum.

- Kadıköy'deki ve Kartal'daki toplu sözleşme görüşmelerinde hangi konularda veya maddelerde anlaşmazlık yaşanıyor?

Onların önerisi henüz tam gelmedi. %2-%3 gibi bir teklif geldi, biz bunu ciddiye almıyoruz. Kadıköy'ün sözleşmesinin İstanbul'da parmakla gösterildiğini bilmek lazım. Biz istiyoruz ki Kadıköy'ün sözleşmesi Türkiye'de örnek bir sözleşme olsun. Kadıköy'deki yaşamın ayrıcalıklı olduğunu söyleyen Belediye Başkanı'nın, bunu toplu sözleşmeye yansıtmadığı sürece, inandırıcı olduğunu düşünmüyoruz.

Kartal'da da ücret konusunda problem var. Kendileri tam olarak ifade etmiyorlar ama “Toplu iş sözleşmesi Büyükşehir'de bitsin ondan sonra biz bu sözleşmeyi imzalayalım” demeleri ortak hareket ettiklerini gösteriyor.

- Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu belediyelerde hareketlilik göze çarpıyor. Aynı işkolunda yaşanan bu süreci nasıl görüyorsunuz?

Buralarda işçi arkadaşlarımızla görüşmelerimiz olmuştur ve halen devam ediyor. Anakent'le ilgili %8'lik zam teklifi üzerine Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı'nın masayı terketmesi olumlu bir gelişmedir. “Gerekirse greve de gideriz!” şiarını ortaya

koymaları olumludur. Biz her ne olursa olsun işçilerle birleşmek zorundayız. Özellikle Türk-İş'teki arkadaşlarla birçok eylemlilikte beraber oluyoruz. Olmaya da devam edeceğiz. Gönül ister ki onlar da çok iyi bir toplu sözleşme yapsınlar. Burada temel olan, sınıfın çıkarlarının ön planda tutulmasıdır.

- Toplu sözleşme süreçlerine nasıl hazırlanıyor?

Biz şube olarak bu haftaki yönetim kurulu toplantımızda önümüzdeki iki haftalık süreci değerlendireceğiz. İki haftalık yoğun bir çalışma içerisine giriyoruz. Bu süreçte genel toplantıların yanısıra bütün işyerlerini dolaşarak üyelerimizin görüşlerini alıyoruz. Kartal'da bunları yapıyoruz. Kadıköy'de ise son 15 günlük sürede işverenlerle bir görüşme yapacağız ve grev kararını Kadıköy'den Hasanpaşa'ya demokratik kitle örgütleri ve sendikaların desteğiyle kitlesel olarak asmaya çalışacağız. Bunu yapacak gücümüzün olduğunu düşünüyoruz. Kadıköy'de uzun dönemdir bir grev yaşanmamıştır ama biz gerekirse greve de çıkarız. Genel toplantılarda, “Arkadaşlar işverenlerin tavrı budur. Siz bunu kabul ediyor musunuz?” sorusuna işçi arkadaşlarımız “hayır” diyorlar.

Kadıköy bizim greve çıkmamızı “birçok iş taşeronunda” diyerek pek ciddiye almıyor. Burada üretimden gelen gücümüzü kullandığımızda ve diğerlerini de bu sürece kattığımızda lehimize bir durum yaratabiliriz. Onun için hiç kimse rahat olmasın. Sözleşmenin bitirilmesinin yolu bizim çıkarlarımızla onların çıkarlarının uzlaşabileceği yolun bulunmasından geçiyor. İlle de grev olsun demiyoruz biz. Biz, işçi sınıfının çıkarlarından doğru anlaşmaktan yanayız.

Böylesine zor bir süreçte ortak hareket etmek zorundayız. Duyarlı, bilinçli, kimliğine sahip çıkan işçi sınıfı olduğu sürece kazanmaya devam ederiz.

Krizin faturası sermayeye...**Zam furyasına karşı ücretlerimize ek zam talep edelim!**

Bir yandan düzen içi dalaşmada yeni “perdelere” aralanırken diğer yandan peşpeşe gelen zam haberleriyle emekçilerin beli daha fazla bükülmektedir. Yeni zam ve vergilerle, krizin faturası bir kez daha işçi ve emekçilere çıkarılmaktadır.

Burjuva düzenin gerici boğazlaşmasının zehirli atmosferinde yaşanan son zamlar sömürü düzeninin dayatmış olduğu bu taraflaşmaya kapılmanın emekçiler için kölelik anlamına geleceğini göstermektedir. Bir süredir gıda fiyatlarında yaşanan fahiş artışla başlayan zamlar ulaşımdan suya, ekmekten doğalgaza, elektrikten benzin fiyatına, kısacası iğneden ipliğe her alanda devam ediyor.

Yıllardır ekonominin “iyiye gittiği”ni, biraz daha dişimizi sıkmamız gerektiğini söyleyenler, bizlerden fedakarlık bekleyenler, “tek haneli enflasyon” masallarıyla gözümüzü boyamak isteyenler bu argümanları sessiz sedasız terketmek zorunda kalıyorlar. Dünyayı saran ekonomik kriz nedeniyle “ülkenin zor günlerden geçtiği” vb. söylemlerle emekçilerden fedakarlık bekliyorlar. Başta emeklilik ve sağlık hakkı olmak üzere bir dizi temel hakkımızı gaspederek paralı hale getirenler, yeni zam dalgasıyla boynumuzdaki ilmiği daha fazla sıkıyorlar.

“Resmi enflasyon” rakamlarında bile ibrenin çift rakamlara vurduğu, temel tüketim mallarına ve hizmetlere çift haneli zamların yapıldığı bu süreçte yoksulluk katlanırken ücretler olduğu yerde sayıyor. Dolar milyarderlerinin ise gün geçtikçe kâr oranları artıyor.

2002 seçimleri öncesinde emekçilere “asgari ücretin insanca yaşamaya yeten bir düzeye çıkartılması” vaadinde bulunan AKP, altı yıldır “açlık sınırını” bile yakalamayan asgari ücreti

emekçilere reva görmektedir. Elektriğe yüzde 25 zam yapanlar asgari ücrete yüzde 5’lik artış yaparak emekçileri “insan” yerine koymadıklarını göstermektedirler.

Uzun ve ağır çalışma koşulları, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, hak gaspları, kayıt dışı çalıştırma ve esnek üretim ile sermaye, keyfi ve kuralsız sömürünün her türlü yasal ve fiili olanaklarına kavuşmuş durumdadır. Bunun sonuçlarından biri de birçok işletmede Temmuz zamlarının kaldırılması üzerinden yaşanmaktadır.

Son dört yıldır ücretlerde yaşanan yüzde 25’lik reel kaybın önüne geçmek ve bu gidişata son vermek istiyorsak, sermayenin zam furyasına ve alım gücümüzdeki gerilemeye karşı “ücretlerimize ek zam istiyoruz” talebiyle kapitalist patronların karşısına dikilmeliyiz. Nasıl ki artan maliyetler karşısında ürünlere ve hizmetlere anında zam yapılıyorsa, maddi yaşam koşullarımızın artan maliyetlerinin karşılanması noktasında da aynı “hassasiyetin” gösterilmesini talep etmeliyiz.

Patronlar karşısında gücümüzü ancak birliğimizi sağladığımızda gösterebiliriz. O halde işyeri komitelerinde örgütlenmeliyiz. Mevcut TİS’lerin daha ileri kazanımlarla sonuçlanması için komiteler kurmalıyız. Yeni TİS dönemini beklemeden, gelirlerde yaşanan kayba bağlı olarak ek zam talebiyle sendikalarımız üzerinde baskı oluşturmalıyız. Patronların yeri geldiğinde TİS anlaşmalarını deldiklerini hatırlatarak, sendika bürokratlarının zam talebimiz karşısında göstereceği gerici tutumlarına geçit vermemeliyiz. Asgari ücrete ikinci altı ay için belirlenen yüzde 5’lik zammın artırılmasını, asgari ücretin dört kişilik aile üzerinden hesaplanmasını ve insanca yaşamaya yeten bir düzeye çıkarılmasını talep etmeliyiz.

Eskişehir: “Sivas’ın hesabı sorulacak!”

Eskişehir Emek Platformu 2 Temmuz günü gerçekleştirdiği eylemle Sivas katliamının gerçek faillerinin bulunmasını ve Madımak Oteli’nin müze yapılmasını istedi.

Eylem saat 18:30’da KESK binası önünden başladı. Hamam Yolu Yediler Parkı’nda yapılan basın açıklamasıyla sonlandırıldı. Yürüyüş boyunca dinsel gerici hedef alan ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında, katliamın Türkiye tarihinde kara bir leke olduğu, 35 kişinin Sivas’ta gerici güçler tarafından katledildiği vurgulandı.

500’ü aşkın kişinin katıldığı eyleme SDP, Halkevleri, ÖDP, EHP, EMEP, Emek Gençliği, Genç-Sen, Tuncelililer Derneği, Gültepe Mahallesi Alevi Gençliği dövizleriyle katıldı. TGB’nin de Türk bayrağı ve dövizlerle katıldığı eylem, devletin katliamcı yüzünü teşhir etmekten çok dinsel gerici hedef alan, bu anlamda devleti aklayan bir içerikte gerçekleşti.

Basın açıklamasının ardından atılan “Türkiye laikdir, laik kalacak!” sloganı eylemin neye hizmet ettiğini kanıtlar nitelikteydi. Yanı sıra eylemde “Ne alevi ne sünni, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Madımak müze olsun!”, “İnsanca yaşam, demokratik Türkiye!”, “Sivas’ın hesabı sorulacak!”, “Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!” ve “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Gültepe Halkevi de Sivas katliamını lanetlemek amacıyla bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı etkinlik saygı duruşuyla başladı. Ardından Gültepe Mahallesi Halkevi temsilcisi katliamı teşhir eden bir konuşma yaptı. Şiirlerin okunduğu etkinlik Sivas katliamını anlatan tiyatro gösterimiyle devam etti. Müzik dinletisinin ardından sinevizyon gösterimi ile etkinlik son buldu. “Sivas şehitleri ölümsüzdür!” sloganının atıldığı etkinliğe DİSK temsilcileri, BDSP ve EHP de katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Sultanbeyli’de kitlesel etkinlik

6 Temmuz günü Sultanbeyli Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Cemevi inşaatına destek amacıyla dernek bahçesinde bir şenlik gerçekleştirildi. Bir dizi cemevi ve dernek etkinliğe katılarak destek sundu. Şenliğe Sivas katliamına dönük öfke hakim oldu.

Şenlik, PSAKD Sultanbeyli Şubesi eski yönetim kurulu başkanı Sadegül Çavuş’un konuşmasıyla başladı. Çavuş, cemevi inşaatının yapılma aşamasında karşılaşılan baskı ve engellemeleri anlattı. Devletin resmi inancından başka bir inanca sahip olan Aleviler’in yok sayıldığından bahsederek, bunlara karşı direniş ve mücadele geleneğinden gurur duyduklarını söyledi.

Ardından Sivas’ta şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. İrfan Genç, Ali

Yılmaz, Aşık Ahmet Yıldız, Kul Aşık Oral Polat, Pınar Sağ, Erdal Bayrakoğlu, Grup Yorum ve ortak sahne alan Erdal Erzincan, Tolga Sağ ve Muharrem Temiz ilgiyle dinlendi.

Alibeyköy Cemevi semah ekibinin sunduğu semah gösteriminin ardından sergilenen Tiyatro Simurg’un hazırlanmış olduğu “Sivas yanalı 15 yıl oldu” adlı tiyatro oyunu büyük beğeni topladı.

Saat 14:00’te başlayan etkinlik 22:00’ye kadar devam etti. Katılımcıların neredeyse tamamı bitiş saatine kadar alandan ayrılmadı.

Sivas katliamının 15. yıldönümü olması nedeniyle sık sık konuşmacılar ve sanatçılar bu konudaki düşüncelerini ifade ettiler. Yer

yer gençler attıkları sloganlarla katliamı lanetlediler. Şenliğe yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

“Şah! Rok!”: Mat için ne yapmalı?

Yüksel Akkaya

Hayatı, aynı anlama gelmek üzere hayattan daha ciddi olduğu düşünülen “siyaseti” “Fitbol” üzerinden “okuyabilir miyiz?” Misal, Avrupa kupasında, atılan gol ile coşan Fitbol Federasyonu Başkanı’nın eşinin önüne gelene sarılmasını nereye koyabiliriz? Ya da ona buna sarılan bu hanımefendinin eşinin ölüm haberini kendisini ona buna sarılma isteğinden alıkoymayan “milli” takım teknik direktöründen duyma isteğini nasıl algılayabiliriz? “Ergenekoncu” Cumhuriyet’in bile bu ölümü “rakip” ölen lehine “olumlu” bir habere dönüştürmesini nasıl “okumalıyız”?

Belki soruyu daha anlaşılması zor bir şeye dönüştürmek gerekirse, şöyle de sorulabilir: “Fitbol” sadece futbol mudur? Efendim, anlı ve bir o kadar da şanlı fosforlu gazetelerimize baktığımızda “elbette ki” hayır yanıtını görebiliriz. Zira, bir alavere, dalavere, muhteris ve de haris bir kimlikle “orda bir taş var, o taş da bizim taş olsun” politikası izleyen bu hükümet, artık ciddi bir şekilde iktidar olma isteğini de açıklamış bulunmaktadır da, yine de merhum Futbol Federasyonu Başkanı’nın “türbanlı” eşinin sevinç duygusu ve tepkisini nereye koyacağız? Eski ve de keskin “jargonla” koyacağımız yer belli de... Bu bugünkü hayat ile ne kadar örtüşecek?

“Yeni” kavgayı buradan da okuyabiliriz, diğer “parçaları” ihmal etmemek koşulu ile. Ancak, bu iktidar isteği sıkı bir satranç oyunu olarak da “okunabilir”, sona ermiş “Avrupa Kupası” üzerinden futbol maçlarının “taktiği” üzerinden de okunabilir. Ancak, her koşulda gözardı edilmemesi gereken İslami faşist cenahın gözünün ne kadar karardığını görmektir. Kapitalist bir düzende, en mümin Müslüman için “iktidar” olmak mutlaka “para” kazanmaktır. Zira, din ve söylemi buna çok uygundur (Uygunluğunu, “seküler” iş hukuku karşısında “islam” iş hukukunun açmazlarını ortaya koyarak gösterebiliriz. Bu da bize bir başka yazının vazifesi olsun). O zaman, emekçiler, bu esnaf kavgasında, bu kayıkcı kavgasında başka bir yerde durmalıdır. Ne Taraf’ın tarafı olan ihanet ve alçaklığın romanlarını yazan, M. Kundera gibi bir sosyalizm düşmanı olan Altangillerden Ahmet’e; ne de anti-empyralist mücadele verdiğini düşünen, ancak bu ayağın en güçlü muhalifi olan sosyalistlere, devrimcilere büyük bir öfke ve kinle bakan “paşagillere” bakmak gerekir. Zira, iki kapının da en büyük düşmanı dün olduğu gibi bugün de devrimciler ve sosyalistlerdir. Öyle olduğu için bu iki cenah mümkün olduğunca devrimci ve sosyalistlerden kaçınır. Ancak, devrimci ve sosyalist olmaktan pişman olmuşlara her iki yer de bütün tahtları sunarak kapı açar. Bu çok doğaldır. Doğal olmayan, bu düzenle bütünleşmekte hiçbir sakınca görmeyen eski “solculuktur”. Misal, Murat Belge, taraf bir insan idi! Erken solculuk günlerinde bize “çegillerin” Küba Devrimi’ni öğretti. Minnet borcumuz var! Lakin sonra hızını alamadı... Ya da korkutuluşunu önleyemedi, bu radikal devrimcileri nasıl baştan çıkarırım görevini üstlendi, hadi bir komplo nedeni ile diyelim ki “üstlenmek zorunda bırakıldı”, nezaket bizde kalsın!..

Altangiller ve cemaati, iyi bir hamle boşluğu bulduklarını düşünüp “şah çekilmesini” istiyor, bu “gillerin” kanadı, biraz da 28 Şubat deneyimi üzerinden, daha hesaplı, kitaplı olarak “temkinde yarar var” ilkesi ile hareket ediyor. Bu nedenle de şimdilik “şah” çekmek yerine, veziri tehditle

yetiniyor. Karşı hamle ne olacak?

Karşı hamleciler, bu devasa satranç oyununda bugüne kadar ne fil ne de kale kaptırmadıkları için, kale ve fil hamlesini aşan şah hamlesi ile dumur olmuş gibiler. Bu bir ordunun savaş yeteneğini kaybedip, savunma yeteneğini güçlendirmesi gerektiğini gösteren bir durum. Hilmi Paşa ile başlayan bu “gelenek” ordu içinde kökleşmiş görünmekte. Son operasyonlar, ordu açısından böyle okunmalı. Bu iyi bir şey mi?

Bir faşist İspanya’dan bugünkü İspanya’ya; bir faşist Portekiz’den bugünkü Portekiz’e geçiş olacaksa elbette bizim de bu paşalar darbesine destek olmamızda hiçbir sakınca olamaz. Lakin, bugünkü İspanya’yı, bugünkü Portekiz’i “eski” İspanya ve “eski” Portekiz’e dönüştürmek isteyen, ogil bir iş yapmak isteyen, bir İslami faşizm varsa bizim, devrimcilik, sosyalistlik adına, tarihsel deneyimleri de göz önünde tutup bir değil birçok kez düşünmemiz gerekir. Ancak, bu gerçek bir düşünme olmalı. Sınırları çizilmiş bir düşünme değil. Sınır olacaksa, Hitler Almanyası ve Franko İspanyası deneyimi olmalı. Gerisi de hikaye kabul edilmeli. Ha, bir de İran’daki Humeyni “devrimi” hatırlanmalı... Şah’ın İran’ı mı, Humeyni’nin İran’ı mı daha özgür, daha devrimci gruplara ve devrime yakın mı diye...

Şimdi “Ergenekon” üzerinden yaşanan iktidar mücadelesini daha iyi okumalı. Belli ki “zavallı” Ergenekoncular, yüreksiz, güç ve iktidar müptelası insanlar ile iş yapmışlar. Yapmışlar ki, matbuat, fitbol federasyonunun eşi kadar bir kahraman bulup manşetlere taşıyamamış!

Ergenekoncuların egemen olduğu zaman diliminde şahin olan bu “insanlar”, bu iktidarın

çöküşü ile birlikte “buhar” olmuşlardır. Kendilerini var eden yapıları hızla sırt çevirmişlerdir. Ve ne yazık ki bu “gariban” hanımefendi kadar “halkı”, “kamuoyunu” etkileyecek hiçbir “iş” yapmamışlardır!..

Ve bir kez daha anlaşılmalıdır ki, ne kadar iyi niyetli olunursa olsun, kapitalist düzen içi her arayış dünden bugüne işçiler ve de sınıf açısından bugün bizde olduğu gibi dünyanın her yerinde zaman zaman “Ergenekoncular” ile yine sermayenin en bir has çocukları arasında geçmektedir. Sorun kapitalizmin tanıyacağı sınırlar kadar bu sınırlar içinde kimin iktidar olacağı ile de ilgilidir.

Bu anlamda, 12 Eylül’de “en bi” iktidar olan Kenan Evren gibi işçi düşmanı bir hainin, bir alçağın, bir rüşvetçi namussuzun bile değiştirmek için cürret edemediği “iş kanunu”nu değiştirmek ile övünen irecep “pezevengi” ve de “gilleri” darbecilerden daha darbecidir. Peki işçi sınıfına yönelik bu darbeyi gerçekleştiren onlara düşmanlığını her fırsatta dile getiren bu alçaklar nasıl oluyor da “demokrasi” havarisi kılmıyor. Nasıl oluyor da “aklını yitirmiş” midesini doldurmak isteyen bir sürü alçak, işçi sömürüsü olan bu düzenlemeleri bir türlü göremiyor da, generallerin en “mahrem” şeylerini görüyor?..

Misal, M. Belge gibi “akıl” ve de “sakil” neyim gibi bilinen bir vatandaş nasıl olur da sınıf düşmanlarını, yukarıda ifşa ettiğimiz sınıf düşmanlıklarına rağmen, onları bir alçak sömürgeci kimliğe rağmen demokrat ilan edebilir? Sadece sınıf körlüğü ile açıklamak mümkün mü? Değil gibi!..

O zaman dert ne? Soru ortada dursun: Ama üzerine bir hafta düşünelim... Sonra bir daha konuşalım...

“Sayın Öcalan” gözaltıları sürüyor!

DTP’nin “Sayın Öcalan demek suçsa ben de bu suçu işliyorum ve kendimi ihbar ediyorum” başlıklı kampanyası kapsamında 7 Temmuz günü İstanbul’da bir eylem gerçekleştirildi ve “Sayın” hitabını içeren dilekçeler teslim edildi. Sultanahmet Parkı’nda bir araya gelen 300 kişilik kitle suç duyurusunda bulunmadan önce bir basın açıklaması gerçekleştirdi. İlk olarak söz alan DTP İl Başkanı Halil Aksoy, bugün yaşanan klikler savaşının özünde Kürt sorununun çözümsüzlüğü olduğunu vurgulayarak, insanların hitaplarının suç olmadığını belirtmek için burada olduklarını söyledi.

Basın açıklamasını ise DTP Fatih İlçe Başkanı Mehdi Tanırkulu okudu. Kürt sorunundaki çözümsüzlüğün ve inkarcı yaklaşımın rejimi alabildiğine saldırgan kıldığını söyleyen Tanırkulu, sistemin hiçbir demokratik girişimine izin vermediğini belirterek “ihbar dilekçesi” verenlere yönelik uygulanan devlet terörüne değindi. Açıklama öncesinde polis tarafından “o kelimeyi kullanırsanız müdahale ederiz” şeklinde uyarılan Tanırkulu, tehditlere rağmen sözlerini “Eğer sayın olarak hitap etmek suç ise bizler de Sayın Abdullah Öcalan diyoruz” şeklinde bitirdi. Bu sözlerin söylenmesiyle birlikte çevik kuvvet kitleye azgınca saldırdı. Saldırı sırasında DTP Fatih İlçe Başkanı Mehdi Tanırkulu ve DTP PM üyesi Hasan Özgüneş ve Abdül Kerim Kuzu gözaltına alınarak Kumkapı Karakolu’na götürüldü. Polisin vahşice saldırdığı kitle ise saldırıya “Sayın Öcalan” sloganları ile karşılık verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Uluslararası işçi hareketinin yeniden yapılanması: Ne yapmalı? Nasıl yapmalı? / 2

Volkan Yarasır

Türkiye işçi sınıfının nicel ve nitel profili

Türkiye’de neo-liberal karşı devrimci saldırılar, 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra hayata geçti. Faşist diktatörlük büyük bir şiddet dalgasıyla başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm toplumsal güçleri dağıttı ve parçaladı. Ancak bu aşamadan sonra neo-liberal politikalar uygulanabildi.

Bu gelişmeler uluslararası düzeyde kapitalizmin yeniden yapılanma süreciyle bağlantılıydı. 12 Eylül askeri darbesi açık zor işlevi gördü, neo-liberal karşı devrimci politikalar ekonomik zor ve ya da ekonomik faşizm olarak devreye sokuldu.

Türkiye işçi sınıfı darbenin yarattığı ağır yıkımı 1989 Bahar Eylemleri adı verilen, aylarca süren işçikitle eylemleriyle, 1991 Madenci Yürüyüşü diye adlandırılan bir kentin ayağa kalkması ve başkente yürümesiyle ya da kamu emekçilerinin 1990’ların ortasında aktif ve kitlesel bir güç olarak devreye girmesiyle aşmaya çalıştı. Yer yer son derece anlamlı ve iz bırakan kitle eylemleri, direnişler ve grevler gerçekleştirdi. Ama darbenin ve radikal neo-liberal politikaların sarsıcı etkilerini ve yarattığı paralizasyonu aşamadı.

Neo-liberal politikaların son derece konsantre hayata geçirilmesi üç düzeyde yıkıcı etkiler yarattı.

Neo-liberal politikaların salt bir ekonomik boyut olarak algılanması hem kitleler nezdinde, hem de devrimci güçler arasında farklı yanılsamaları beraberinde getirdi. Oysa ki neo-liberal politikalar sistematik, çok boyutlu ve konsantre bir karşı devrim programıydı. Sadece ekonomik değil, ideolojik ve kültürel boyutları vardı. Hatta ideolojik ve kültürel boyutları anlaşılmadan ne ekonomik boyutunu anlamak ne de mücadele etmek çok olanaklı değildi.

Önce ideolojik bombardımanlarla kitlelerin refleksleri, düşünme biçimleri değiştirildi. Tam bir toplum mühendisliği programı dahilinde kitleler içinde tarihsel kökleri olan paylaşma ve dayanışma ilişkileri tarumar edildi. Kâr ve rekabet duyguları körüklendi. Devletin ideolojik aygıtları “yeni” bir devlet-toplum-birey ilişkisi yaratmak için gündelik hayatı yeniden kurdu. Anlam ve mana dünyaları değiştirildi. Gerçeğin anlamını kaybetmesi için çeşitli düzeylerde falsifikasyonlar yapıldı. Kısaca önce yeni fetih alanı olan insan beyni ele geçirildi. Beyinlerin felç olması, bloke olması yönünde sistematik operasyonlar gerçekleştirildi. Moral değerler dejenere edildi. Yerine fatalizm ve pesimizm ikame edildi. Bu ideolojik operasyonları kültürel boyutta gerçekleştirilen operasyonlar izledi. Toplumun Mc Donalds’laşması, tek tipleşmesi ya da üniform bir toplum haline getirilmesi yönünde düzenlemeler yapıldı. Tüketim terörü körüklendi. Her şey hedonizm içindi...

Tüketmek başlı başına bir varoluş olarak sunuldu. Tekno-ideolojik bombardımanlar sonucu beyinleri felç edilen toplum, kültürel operasyonlarla suç ortağı haline getirildi. İşte bu aşamadan sonra ekonomik boyut devreye sokuldu. Ekonomik Darwinizm şeklinde uygulanan ekonomik politikalar hızlı bir tekelleşme ve radikal özelleştirmeler şeklinde kendini dışa vurdu.

Neo-liberal politikaların bu boyutları yeterince kavranmadığından, sistematik karşı devrimci süreç, salt ekonomik ayağıyla hatta bu ayağın sonucu olan özelleştirmeler olarak algılandı. Ve mücadele,

özelleştirmelere karşı yürütülen başından lokalize olmaya mahkum çabalarla sınırlı kaldı.

Türkiye’de neo-liberal politikalar iki dönemde hayata geçirildi. 1980’li yılların ortasından 2000’li yıllara kadar yürütülen politikalar birinci dönemi kapsadı. Bu süreç bir altyapı çalışması oldu. Bir yandan sermayenin transformasyonu yönünde adımlar atıldı, öte yandan emeğin örgütlülüğünün bütünüyle dağıtılması hedeflendi. Bu yönde de önemli başarılar sağlandı. Asıl olarak 1980’lerin ortalarında finans kapitalin yol haritası olan Washington konsensüsü doğrultusundaki adımlar bu zeminler üzerinden gerçekleştirildi. İkinci dönem neo-liberal politikalarla telekomünikasyonun, bankalar ile finans sektörünün ve ekonominin sinir noktaları olan KİT’lerin özelleştirilmesi ve uluslararası piyasaya açılması gerçekleştirildi.

Yaşanan bu süreç 2006 resmi verilerine göre şöyle bir tablo ortaya çıkardı. Bugün Türkiye’de 13 milyona yakın işçi bulunuyor. 6 milyon açık ve sayılmayan işsiz var. Yani mülksüzlerin (işli olan ve işli olmayan işçilerin) toplamı 19 milyon. Neredeyse her 2 çalışan ücretliye 1 işsiz düşüyor. Ücretlilerin her 3 kişiden 2’si özel sektörde çalışıyor. Bu 13 milyon ücretlinin 2 milyona yakını devlet memuru. Kamu emekçilerinin aşağı yukarı 700-800 bini grev-toplusözleşme hakkı olmayan dernek niteliğindeki sendikalara üye. Toplam işçilerin (kamu ve özel sektörde çalışanların) 500 bini işçi sendikalarına üye. Sendikal alana bürokratism ve korporatist ilişkiler hakim. Türkiye’de ücretiyle geçinenlerin % 65’i ise güvencesiz. Toparlayacak olursak, sınıfın % 5’i sendikalı, % 95’inin ise hiçbir örgütlülüğü bulunmuyor.

Tablo bu derece ağır. Yani işçi sınıfı şiddetli derecede örgütsüz, dağınık, şekilsiz, atomize olmuş ve katmanlaşmış durumda. Küresel düzeyde yaşanan sınıfın yapısındaki değişim ve farklılaşmalar Türkiye’ye de yansımış durumda. Türkiye kapitalizminin düzeyi küresel boyutta yaşananları yansıtacak içerikte.

Türkiye işçi sınıfının yoğunluğunu çevre işgücü oluşturuyor. Kendi içinde katmanlı bir yapıya sahip bu işgücü, sendikalı işçiler, güvencesiz işçiler, sokak işçileri, marjinal sektörde çalışanlar olarak ayrılıyor.

Faşist diktatörlüğün sürekli şiddetine maruz kalmak, bu bir anlamda karşı devrimin sürekliliği demektir, sınıfta felç edici etkilere yol açtı. Ayrıca neo-liberal politikaların yıkıcı sonuçlarını yaşayan işçi sınıfı, bilinç ve kimliğinde yoğun deformasyon yaşadı. Refleksleri köreldi, karakter aşınmasına uğradı. Sınıfsal duruşunu kaybetti. Olaylara, olgulara sınıfsal kimliğiyle değil, alt kimliğiyle (etnik, dini, mezhebi, milli vb.) bakmaya başladı. Bu durum sermayenin sınıfı kolayca manipüle etmesi ve sınıf içinde milliyetçi, şoven eğilimlerin bir düzeyde etkili olmasını sağladı.

Sınıf bu süreç içinde Marx’ın 1844 İktisadi ve Felsefi El Yazmaları’nda belirttiği gibi insanın şeyleşmesi ve değersizleşmesi ve her şeyiyle kârın hizmetine sunulmasını yaşadı. Yani sınıf konsantre bir yabancılaşma sürecine girdi. Son derece rafine bir şekilde değersizleştirilme operasyonlarına tabi tutuldu. Sınıf böylece özgüvenini kaybetti, yıkıcı gücü aşındı, moral değerleri çöktü.

Kendini hiç, manasız, değersiz hisseden işçi yığınlarına, cemaatleşme dayatıldı. Siyasal İslam’ın iktidarda olduğu Türkiye’de sınıfın cemaatleşmesi yönünde organizasyonlara girişildi. Sınıf sadaka toplumunun parçası haline getirilerek, bir muhtaçlar yığınına dönüştürülmek istendi. Hedeflenen sınıfın ıslah olması, terbiye edilmesi ve ehlileştirilmesiydi.

Fakat bu süreç sınıflar mücadelesinin yaratıcı ve yenilenme dinamikleriyle aşılmaya çalışıldı. İkinci dönem neo-liberal yıkım politikaları karşısında uzun süre sessiz kalan işçi sınıfı 2007’de ayağa kalktı. İlk gelişme Ermeni kökenli gazeteci Hrant Dink’in faşist katiller tarafından öldürülmesi üzerine gerçekleşen olağanüstü cenaze töreni oldu. Yüzbinlerin katıldığı cenaze tam anlamıyla kendiliğindenci bir kitle gösterisiydi. Ve kendiliğindenci bir hareketin tüm muhteşemliğini ve zaaflarını içinde taşıdı. Ama her şeyden önce resmi ideolojiye karşı net bir karşı duruştu. Ayrıca kitlelere kapatılmış 1 Mayıs alanı, İstanbul Taksim meydanı fiilen kitleler tarafından işgal edildi. Bu gelişme ilk adımdı. 1 Mayıs 2007, 1977’de CIA ve kontrgerilla güçleri tarafından gerçekleştirilen ve 34 emekçinin öldürüldüğü 1 Mayıs katliamının 30. yıldönümüydü. Ve 30 yıldan beri bu alan işçilere ve

emekçilere yasak edilmişti. Bu yasak bir nevi sermayenin işçi sınıfına yönelik baskı ve tahakkümünün simgesiydi. Öncü işçiler ve devrimciler 2007 1 Mayıs'ın hedefini Taksim olarak işaretledi ve devletin her türlü baskı ve şiddetine karşı Taksim Meydanı özgürleştirildi. Arkasından Hava-İş Sendikası'nın toplu sözleşme sürecinde hak ihlallerine karşı greve çıkma ısrarını sürdürmesi önemli bir gelişme oldu. Siyasal iktidarın ve sermayenin grevi vatan hainliğiyle özdeş tutmasına rağmen havayolları işçileri grev kararını sürdürdü. Sonunda sermaye geri çekilmek zorunda kaldı.

Bu birikimler Telekom grevini tetikledi. 26 bin Telekom işçisi 44 gün greve çıktı. Telekom işçileri anti-sendikal politikalara, hak kayıplarına, sendikalarının tasfiye edilmesi girişimine karşı 44 gün direndi. Telekom grevi, sınıf hareketinde son yılların en önemli atağı oldu. Sınıfa moral ve muktedir olma gücü verdi. Sınıfsal antagonizma bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Aynı dönemde Yunanistan, Almanya, Fransa, Macaristan, İsrail, Mısır, Güney Afrika'da yaşanan işçi eylemleri, grevleri ve direnişleri sınıf hareketine güç kattı. Sosyal yıkım politikalarına, hak gasplarına karşı gerçekleşen bu eylemler işçi sınıfının özgüven duygusunu pekiştirdi.

Neo-liberal politikaların en yıkıcı sonuçlarından biri olan sağlığın özelleştirilmesi ve emeklilik hakkının gaspı yönündeki yasaya, SSGSS'ye karşı mücadelede bu aylarda hem yerel, hem de ulusal düzeyde gelişti. Yunanistan'daki aynı mahiyetteki yasaya karşı gerçekleşen birer günlük grevler hayranlıkla izlendi.

Sosyal yıkım yasasına karşı 14 Mart 2008'de işçi sınıfı son derece sarsıcı bir eylem gerçekleştirdi. Tahmini rakamlara göre 2 milyon işçi eylemlere katıldı. 14 Mart eylemi son 28 yıllık neo-liberal politikalara karşı işçi sınıfının gerçekleştirdiği en güçlü eylem oldu. Sermaye ve siyasal iktidar sınıfın kolektif ayağa kalkışını, yanına bürokratik ve korparatist nitelikteki konfederasyonları alarak kırmaya çalıştı. Ama sınıf hareketi 1 Nisan ve 6 Nisan kitlesel eylemleriyle bu manevrayı aştı. Özellikle 2008 1 Mayıs'ı sınıfın ve devrimcilerin sermaye ve devlete karşı bir irade savaşını gösterdi. Tarihsel 1 Mayıs alanı olan Taksim Meydanı yasaklanmasına rağmen onbinlerce işçi alana girmeye çalıştı. 1 Mayıs 2008 siyasal İslamcı parti AKP'nin (% 47 oyla 22 Temmuz 2007'de yeniden iktidara gelmişti) kitleler üzerinde yarattığı kolektif halüsilasyonun aşılmasını sağladı. AKP'nin işçi düşmanı yüzünü net olarak ortaya koydu. 1 Mayıs 2008'de binlerce işçi ve devrimci gözaltına alındı, yüzlerce yaralandı. İstanbul'da fiili bir sıkıyönetim ilan edildi.

2008-2009 Türkiye işçi sınıfı açısından bir momentum olma özelliği taşıyor. Telekom grevi, 14 Mart eylemi ve 2008 1 Mayıs'yla toparlanan, moral kazanan işçi sınıfı sermayenin yeni sosyal yıkım saldırılarıyla karşı karşıya. Özellikle 1929 Dünya Ekonomik Krizi düzeyinde olduğu tartışılan, kapitalizmin krizinin yalnızca bir finansal kriz değil, yapısal bir kriz özelliği taşıması ve bunun Türkiye'ye yansması sarsıcı ve altüst edici sonuçlar yaratabilir. Türkiye ekonomisinin ana kolonlarının bazılarının yıkılması (unutulmasın kriz anları kapitalistlerin kapitalistleri mülksüzleştirme dönemleridir) birçok iç gerilimin yaşandığı ülkede bir pogrom ortamı doğurabilir. Her kriz anı devrimci imkanların doğduğu anlar olduğu gibi, karşı devrimci gelişmelerin yaşandığı ve kapitalizmin kendini yenilediği dönemleri de ifade eder. Çarlık Rusya'sında çarlığın her krize girdiği dönemde Yahudi pogromlarına girişmesi boşuna değildir. Böylece kitleleri mobilize eden çarlık, rahat nefes alabilmektedir. Türkiye'de de etnik dini ve mezhebi polarizasyonların varlığından dolayı benzer gelişmeler yaşanabilir. Bugün aynı

coğrafi bölgede olduğumuz Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da emperyalist politikaların mikro dincilik ve mikro milliyetçilik üzerinden yürütülmesi boşuna değildir. Toplumların tarihsel iç gerilimlerini ve etnik, dini, mezhebi özelliklerini paralyze etmeye çalışan emperyalist-kapitalist sistem bunun üzerinden kapitalist stabilizasyon yaratmayı hedefliyor. Yugoslavya'nın emperyalist güçlerin bir av sahasına dönüştürülmesi ve bugünkü kanton devletlere bölünmesi yakın tarihin önemli operasyonudur. Bugün Ortadoğu bir Balkanlaşma sürecine girmiş durumdadır. Bu süreç bir yanıyla da mikro dincilik ve mikro milliyetçilik esaslı kanton devletler ya da mikro devletler yaratılması sürecidir.

Bugün Türkiye Cumhuriyeti iki temel yönelim içinde. İlmli İslam politikalarıyla Büyük Ortadoğu Projesi'ne angaje olan TC, Çin çalışma rejimi düzenlemeleriyle de Avrupa Birliği'ne entegre olmaya çalışıyor. Bu iki ana yönelim neo-Osmanlılıkla kesişiyor. Neo-Osmanlılık, devletin resmi ideolojisi haline getirilmiş durumda. TC'nin ilmli İslam politikalarıyla BOP'a angaje olması özünde emperyalizmin taşeronluğuna sıvanma ve agresyon politikalarıdır. Hızlı bir militarize oluş sürecidir. Çin çalışma rejimiye AB'nin ucuz emek cenneti olmaktır. Çin çalışma rejimi özünde "beleş" ücret ve kölece çalışmaya dayanıyor. Dışarıda agresyon politikaları izleyen TC, içerde bir yandan Çin çalışma rejimini inşa ederken, öte yandan şiddetli bir gericiliğin de zeminini örüyor. Sınıfın tüm direnç noktalarını kırmayı, tarihsel kazanımlarını (grev ve toplu sözleşme düzenini, asgari ücret sistemini, bir işsizlik güvencesi mahiyetindeki kıdem ve ihbar tazminatını vb. hakları) gaspetmeyi amaçlıyor.

Bunun için sınıfın sadaka toplumunun parçası

haline getirilerek itaatkarlaşması, rıza göstermesi yönünde düzenlemelere gidiliyor. İşçi sınıfının ülkede olası etnik, dini, milli çatışklara taraf olması ve atomize edilmesi amaçlanıyor.

Türkiye'de olası bu gelişmeler sınıfsal antagonizmayı perdeleyici içeriktedir. İşçi hareketinin bu süreci kavrayacak ve değiştirecek donanımda olması tarihsel bir görevdir.

Sınıfın organik birliğinin dağılması, katmanlaşması ve amorf olma bu tarihsel görev konusunda zafiyetlere neden oluyor.

Bugün ancak sınıf hareketinin yeniden yapılanmasıyla bu süreç aşılabılır. Sorun bu bağlamda salt bir sendikal kriz sorunu değildir. Sendikal kriz, yaşanan çok boyutlu ve vektörlü problemlerin yalnızca biridir, hatta sonucudur. Asıl sorun son 30 yıllık süreçte kapitalizmin geçirdiği transformasyona bağlı sınıf içindeki değişimleri yakalamaktır. Yani bir yandan sınıfın organik birliğini sağlarken, öte yandan onun yıkıcı gücünü açığa çıkarmaktır.

Sınıf hareketinin yeniden yapılanması yazının ileriki bölümlerinde içeriği açılacak taban örgütlenmelerinin yaratılmasıyla olanaklıdır.

Türkiye işçi sınıfının önünde iki seçenek var: Ya örgütsüz hiç olacak ya da örgütlü her şey olacaktır... Her şey olmanın kıstası sınıfın her kesimini şekillendirecek, ona güven ve mücadele azmi kazandıracak taban örgütlenmelerinin yaratılmasıdır. Taban örgütlenmeleri sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesinin katalizörüdür. Sınıfın yeniden yapılanmasının temel örgütlenme biçimidir.

(Devam edecek...)

(Bu yazı aynı başlık altında 18-20 Haziran 2008'de Hong Kong'da yapılan ILPS'nin 3. Kongre'sine tebliğ olarak sunulmuştur...)

Karataş Cezaevi'nde işkence!

Adana'nın Karataş ilçesinde bulunan Bölge Kadın Hapishanesindeki tutsaklar her geçen gün yeni bir keyfi uygulama ile karşı karşıya kalıyor, uygulamaları kabul etmeyince de işkenceye maruz kalıyorlar.

Daha önce de tutsaklara yönelik "terör" kimliği uygulaması hayata geçirilmeye çalışılmış ve bu uygulamayı kabul etmeyen tutsaklara görüş yasağı verilmişti. Tutsakların bu uygulamaya karşı koyması sonucu cezaevi idaresi geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Son dönemde ise tutsaklara yönelik çift kelepçe uygulaması hayata geçirilmeye çalışılmakta, bunu kabul etmeyen tutsaklara ise işkence yapılmaktadır. Karataş Savcılığı'na götürülürken hapishane çıkışında Bilgen Geçgil isimli tutsağa çift kelepçe takılmak istenmiş, bunu kabul etmeyince de gardiyan ve askerler tarafından saldırıya uğramıştır. Karataş Savcılığı'nda da tekrar saldırıya uğrayan Bilgen Geçgil, hapishaneye geri getirildiğinde vücudunda morluklar oluşmuştur.

Adana'da 14 Nisan günü tutuklanan Huriye Göze ise götürüldüğü Karataş Bölge Kadın Hapishanesi'nin girişinde saldırıya uğramış ve başına aldığı ağır darbeden kaynaklı başında ödem oluşmuştur. Huriye Göze o günden beri hastaneye götürülmemiştir. Hapishane doktoru sadece ilaç vermekle yetinmiştir. İlacının kendisine tek tek verilmesini kabul etmeyen Huriye Göze'nin durumu gittikçe ağırlaşmaktadır. Geçtiğimiz günlerde hastalığı ilerlemiş ve baygınlık geçirmiştir.

Kızıl Bayrak / Adana

Bayrampaşa H Tipi'nde işkence!

Mücadele Birliği Platformu Bayrampaşa H Tipi Cezaevi'nde tutuklulara yönelik işkence ve kötü mumeleye ilişkin İnsan Hakları İstanbul Şubesi'nde 9 Temmuz günü bir açıklama yaptı.

Basın metnini Mücadele Birliği Platformu adına Vefa Serdar okudu. Serdar açıklamasında, zindanlarda devrimci tutsaklar üzerinde devletin baskısının ÖO eyleminden sonra daha da yoğunlaştığını, bunun son örneğinin Bayrampaşa H Tipi Cezaevi'nde yaşandığını ifade etti. Cezaevi arsasını TOKİ'ye satan devletin, burada büyük bir alışveriş merkezi yapılacağı gerekçesiyle, bir süredir cezaevini sessiz sedasız boşalttığını, bu yüzden idari işlemlerin hiçbirinin yapılmadığını, çöplerin dahi alınmadığını dile getirdi.

Serdar, jandarmaların geçtiğimiz hafta perşembe günü cezaevine gelerek tutsakları sevke götürmek istediğini, elleri kelepçeledikten sonra son derece keyfi bir tutumla ayaklarının da kelepçelenmek istenmesi üzerine devrimci tutsakların direnişe geçtiklerini söyledi. Jandarmanın tutsaklara saldırdığını ve ağır bir şekilde darp ettiğini, devrimci tutsakların yüzlerinde ve vücutlarında morlukların olduğunu belirtti. Eyüp Sevilmiş adlı tutsağın sadece saçları uzun olduğu için jandarma tarafından ağır hakaretlere ve fiziki saldırıya uğradığını ve saçlarının yolunduğunu dile getirdi.

Eyüp Sevilmiş'in annesi Hediye Sevilmiş ise şunları söyledi: "Oğlumu gördüğümde şok oldum. Yüzü gözü morluk içindeydi. Saçı kopmuştu. Biran önce sağlık kontrolünden geçmesi gerekiyor. Oğlumun sağlığından endişeliyim. Çocuklarımız cezaevlerinde direniyorlar. Hiçbir suçları olmadığı için çocuklarımızın kafalarını duvarlara çarpıyorlar, işkence ediyorlar. Oğlum işkenceyle sevk edildi. Ellerini, ayaklarını bağlayarak tek kişilik hücrelere koyduktan sonra sevk edeceklerini söylemişler. Çocuklarım buna karşı çıktığı için saldırıya uğradılar..."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Emperyalizmin G8 Zirvesi sirki!

G-8 Zirvesi 7-9 Temmuz günleri arasında Japonya'nın Hokkaido adasında gerçekleştirildi. Emperyalistler bu sene de G8 Zirvesi'ne karşı gerçekleştirilecek eylemleri engellemek amacıyla ulaşımı zor yerlerde toplandılar. Ancak, geçmiş yıllarda olduğu gibi, alınan tüm önlemlere rağmen dünyanın patronları rahat bırakılmadı.

Zirvede olay çıkmasını engellemek için 283 milyon dolar harcayan Japon devleti, 21 bin kolluk gücünü zirve alanında görevlendirdi. Zirvenin yapıldığı otelin üzerindeki 46 kilometre yarıçapındaki alanı uçuşa yasak bölge ilan etti. Askeri uçaklar ve gemiler tarafından otel korunmaya alındı. Tüm önlemlere rağmen binlerce kişinin katılımıyla eylemler gerçekleşti. Japonya'dan ve ülke dışından gelen eylemciler birbuçuk saat süren yürüyüşleri sırasında, "G8 sonlandırılın!" yazılı pankartlar taşıdılar, "Zengin ülkelerin zirvesine karşıyız!" sloganları atıldılar, barikatı yarmak için gün boyu polisle çatıştılar.

Zirve dünya ve Türkiye gündeminde geniş yer buldu. Almanya'da yayınlanan *Süddeutsche Zeitung* gazetesi G8 ile ilgili yaptığı değerlendirmede şu ifadeler yer verdi: "*Zirve sirkinin fantastik fikirlerle gündeme gelmesi, gerçekte büyük bir çaresizlikten kaynaklandığı söylenebilir. Dünyanın, 21. yüzyılın sorunlarını çözebilecek bir yargısal oluşumu bulunmuyor. Bu nedenle uluslararası kuruluşların, küresel endişeleri gidermek için daha fazlasını yapması gerekli. İklim, enerji, gıda ya da dünya ticaret görüşmeleri... Küreselleşmenin ortaya çıkardığı bu sorunlara, meşru ve etkin bir zemin içinde çözüm bulunmalı.*"

G8 Zirvesi başlamadan önce ABD Başkanı Bush ile Rusya Cumhurbaşkanı Medvedev arasında bir görüşme oldu. Amerika'nın Doğu Avrupa'ya kurmayı planladığı füze savunma sistemi görüşmenin temel konusuydu.

Afrika'nın kalkınması ve yardım ile ilgili konular zirve gündemi içerisinde yer aldı. Güney Afrika Cumhuriyeti, Cezayir, Etiyopya, Gana, Nijerya, Senegal, Tanzanya'nın devlet yetkilileri ile görüşen kapitalist haydutlar, yoksul ülkelere yapılacak

kalkınma yardımı konusunda göstermelik söylevlerle yetindiler. Oysa, en basit önlemlerle ortadan kaldırılacak olan sağlık ve hijyen sorunları nedeniyle Afrika'da ölümler gittikçe artıyor. Yaşanan ishal ve solunum yolları enfeksiyonları çok sayıda çocuğun yaşamına mal oluyor.

Zirvede açlık ve yoksulluk gündemleri üzerinden nutuk atan emperyalist devletler maddi destekle ilgili herhangi bir vaatte bulunmadılar. Zirvenin sonunda açlık sorunu ile ilgili üzüntülerini bildirmekten başka bir şey yapmadılar.

Zirve öncesinde ise AB ve BM sözcüleri, emperyalist ülkelere yardım çağrıları yaptılar. Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso, açlıkla mücadele ve yoksul ülkelerdeki çiftçilere yardım için 1 milyar euroluk bir AB fonu oluşturulmasını talep edeceğini ve fonun "gelişmekte olan ülkelerde tarıma ivme kazandıracak"ını ifade etti. BM Genel Sekreteri Ban ki Moon ise, dünyada yoksulluğu yarıya indirme hedefine ulaşabilmek için 2010 yılına kadar yılda 60 milyar doları aşkın yardıma

ihtiyaç olduğunu vurgulayarak, emperyalist devletlere yardım vaatlerini yerine getirmeleri uyarısında bulundu.

Afrika'nın aç ve yoksul düşürülmesinin temel nedeni emperyalistlerin yüzyıllardır bu kıtanın yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağmalamasıdır. Emperyalist yağma ve talanın yarattığı sonuçlarının üzerinden atlayarak yoksulluğun nedenini beceriksiz hükümetlere bağlayanlar, halkların bilinçlerini bulandırmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Afrika'da açlığın ve iç savaşların sebebi olan emperyalist devletler Zimbabve yönetimini de kınadılar. Kıta halkını yıllardır birbirine düşüren sömürgeciler, Devlet Başkanı Robert Mugabe'yi muhalefeti şiddet yoluyla bastırmakla suçladılar. Yapılan başkanlık seçiminin "meşru" olmadığını, adil ve özgür bir ortamda yapılmadığını söyleyerek karar altına aldılar.

Zirvenin bir diğer önemli gündem maddesi küresel ısınma oldu. Zirvede Bush, "Asya'nın iki devi uzun vadeli anlaşmaya yanaşmazsa, sorunu çözemeyiz" dedi. Geçen yıl alınan kararda bir değişiklik olmadan sera gazları salımının 2050'ye kadar yarıya indirilmesine karar verildi. Dünya Doğal Hayatı Koruma Vakfı (WWF) ise, G8 ülkelerinin küresel ısınmanın başlıca sebebi olduğunu ve dünya atmosferindeki karbondioksit salımının yüzde 62'sinden sorumlu olduğunu açıkladı.

Zirvenin son gündemlerinden birisi de ABD'nin Ortadoğu'daki bataklığına çare bulmak amacıyla yapılan çağrı oldu. ABD emperyalizmi Afganistan'daki artan kayıpları nedeniyle hükümetlerin daha çok sorumluluk almasını istedi.

Emperyalistler zirvede İsrail'in 60 yıldır sergilediği katliamcı kimliği ile ilgili hiçbir şey söylemeden, tüm taraflara müzakereleri zayıflatacak herhangi bir adım atmaktan kaçınmaları çağrısında bulunmayı da ihmal etmediler.

Emperyalistler kendi aralarında bir kez daha dünyadaki kriz ve müdahale olanakları ile ilgili bir zirve gerçekleştirmiş oldular. Sömürünün ve zulmün kaynağı kapitalist düzen mezar kazıcısı devrimci proletarya tarafından yıkılıncaya kadar, bu "sirkler" devam edecektir. Bizlere düşen görev bu süreci hızlandırmaktır.

Stuttgart'ta eylemler...

Almanya'nın Stuttgart kentinde 5 Temmuz günü iki ayrı eylem gerçekleştirildi.

"Anti-terör" yasalarını hedef alan ilk eylem, Alman ve Türkiyeli sol gruplar tarafından ortaklaşa düzenlendi. Eylem saat 13.00'te merkez istasyonda başladı. Yoğun önlem alan kolluk kuvvetleri bölgeyi adeta abluka altına aldı. İnsanlar henüz toplanıyorken, gözaltına alma girişiminde bulunarak ve atlı polislerle kitleyi dağıtmaya çalışarak provokasyon yaratmaya çalıştı. Kitlenin kararlı duruşuyla bu provokasyon boşa çıkarıldı.

BİR-KAR olarak eyleme Almanca "*Emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı enternasyonal dayanışmaya!*" yazılı pankartımızla katıldık. "*Temel hak ve özgürlüklerimize yönelik saldırılara karşı mücadele!*" başlıklı bildiri ile işsizliğe ve yoksulluğa karşı düzenlediğimiz kampanyaya ilişkin bildirimlerimizi eylem alanında ve yürüyüş güzergahı boyunca yaygınca dağıttık.

Kitle saat 14.30'dan itibaren sloganlarla coşkulu bir şekilde yürümeye başladı. Yürüyüş esnasında polisin gerçekleştirdiği saldırı sonucu iki kişi başından yaralandı. Bu saldırı kitlenin coşku ve kararlılığını daha da arttırdı ve tam bir enternasyonal dayanışma ruhu sağlandı. Yürüyüş eyalet içişleri bakanlığı önünde sona erdi. Burada yapılan konuşmalarda özellikle Almanya cezaevlerindeki DHKP-C tutuklularına yönelik uygulamalar ve hukuk terörü teşhir edildi.

Stuttgart'ta aynı gün başka bir eylem de ROJ TV'nin kapatılmasını protesto etmek amacıyla YEK-KOM tarafından gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı. Burada ROJ TV'nin kapatılmasını protesto eden BİR-KAR imzalı bildirimlerimizi dağıttık.

Bir-Kar / Stuttgart

G8 Zirvesi Japonya'da toplandı...

Yağma ve kölelik düzeninin efendilerinin açmazı derinleşiyor

Kapitalist-emperyalist düzenin efendileri, her yıl düzenlenen G8 Zirvesi'ni bu kez Japonya'nın Hokkaido adasına taşıdı. Küreselleşme karşıtlarının protesto eylemleri eşliğinde başlayan 34. zirvede ABD, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Japonya, Kanada ve Rusya üst düzey devlet bakanları düzeyinde temsil ediliyor. Yanı sıra zirveye direk katılmayan 14 ülkenin devlet başkanı ile Dünya Bankası (DB), Birleşmiş Milletler (BM), Uluslararası Para Fonu (IMF) gibi emperyalist örgütlerin başkanları da adada hazır bulunuyor.

Dünyanın büyükbaş haydutlarını buluşturan zirvenin 21 bin kişilik polis ordusu tarafından korunduğu bildirildi. Kolluk kuvvetleri, G8 karşıtlarıyla gazetecileri zirvenin yapıldığı alandan kilometrelerce uzakta tutarak, büyükbaşların güvenliğini sağlıyor.

Kokmuş kapitalizmin efendileri, görünürde kendi düzenlerinin dolaysız ürünü olan sorunların çözümünü tartışmak için biraraya geliyorlar. Ancak bu görüntünün göz yanılması yaratmak amacıyla sergilendiği bilinmektedir. Nitekim kapitalist sömürü ve köleliğe karşı duranların son yıllarda yapılan tüm zirveleri protesto etmeleri, zirvelerde sergilenen çirkin oyunların kitleleri aldatmaya yetmediğini göstermektedir.

İnsanlık onurunu ayaklar altına alan sömürü ve kölelik ilişkileri, bilindiği üzere kapitalizmin temel yasalarıdır. Bu yasaların kaçınılmaz kıldığı felaketler ise, yerküremiz üzerinde bir veba gibi yayılmaktadır. Japonya'da biraraya gelen büyükbaş haydutların gündemlerine almak zorunda kaldıkları konu başlıklarına bir göz atmak bile, kapitalist-emperyalist düzenin insanlığı hızla barbarlık içinde çöküşe sürüklendiğini görmeye yetiyor.

Geçen aylarda açlık isyanlarına yol açan "gıda krizi"... Ekolojik dengeyi bozan, küresel ısınmayı hızlandıran, bu yönüyle dünya üzerindeki yaşam alanlarını tehdit eden "iklim krizi"... Rezervleri azalan, emperyalist savaşın da etkisiyle son bir yılda petrol fiyatlarının yüzde yüz artmasıyla iyice belirginleşen "enerji krizi"...

İnsanlığın geleceğini yakından ilgilendiren bu krizlere "çözüm" bulmanın yanısıra, açlığın kol gezdiği ülkelere "kalkınma yardımı" da vaadeden büyük baş haydutların dertlerinin kapitalizmin insanlığın başına musallat ettiği felaketlerle uğraşmak olmadığı biliniyor. Ancak, kapitalist-emperyalist düzenin yarattığı sorunlar öyle boyutlara ulaşmış bulunuyor ki, düzenin efendileri bile bu krizlerin ağırlığı altında ezilmekten korkuyorlar. Bu ise, düzenin açmazlarının hızla derinleştiğinin somut göstergelerinden biridir.

Belirtmek gerekir ki, insanın insan tarafından sömürülüp köleleştirilmesine, yoksul ülkelerin emperyalist güçler tarafından sömürgeleştirilmesine, hem emekçilerin ürettiği zenginliğin hem doğal zenginliklerin bir azınlık tarafından kaba bir şekilde yağmalanmasına olanak tanıyan kapitalist-emperyalist düzenin ta kendisidir. Diğerlerinin yanısıra G8 Zirvesi'nde tartışılacağı söylenen krizleri kaçınılmaz kılan da bu düzendir. Hal böyleyken, bu kokmuş düzenin efendileri hiçbir krize çözüm bulamazlar, dahası bu yapısal sorunlara çözüm bulmak onların

derdi olmadığı gibi boylarını da aşiyor.

Bu gerçekler orta yerde dururken, büyükbaş haydutların hizmetindeki medya tekelleri, dünya üzerindeki yaşam alanlarını, yani insanlığın geleceğini yakından ilgilendiren sorunlara ancak G8 şeflerinin çözüm üretebileceği safsatasını yaymak için her yalana başvuruyorlar. Emekçilerin bilinçlerini bulandırmak amacıyla bu zehri yayan kirli bilgi makinesi medya, kapitalizmin bir krizler düzeni olduğunu kabul etmek zorunda kalıyor. Ancak yaydığı zehirli bilgilerle düzen dışı arayışların önünü de kesmeye çalışıyor.

Eğer kapitalist düzenin efendileri sömürü ve kölelik düzeninin yarattığı sorunlara çözüm üretebilselerdi, insanlığı barbarlık içinde çöküşe sürükleyen krizler günden güne derinleşmezdi. Oysa kapitalizmin dolaysız ürünü olan tüm krizlerin derinleşme sürecinde olduğu artık saklanamıyor.

Krizler, bir çelişkiler yumağı olduğu kadar bir çatışmalar alanıdır da. Sınıflı bir toplumda çelişkilerin çözümü ise zorunlu olarak sınıfsaldır. Krizlere yol açan ve insanlığın geleceğini tehdit eden çelişkilerin emekçiler lehine bir çözümü vardır ve bu çözüm tek gerçek köklü çözümdür. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin örgütlü mücadelesiyle ulaşılabilecek bu hedef, kapitalist barbarlık düzenini yıkıp sosyalizmi kurmaktır.

Dünya emekçilerinin ideali olan bu hedefe ulaşabilmek, kapitalizmin yıkıcı krizlerine karşı güncel mücadeleyi dışlamaz. Tersine, kapitalizmin

başımıza musallat ettiği belalara karşı mücadele etmeden köklü çözümlere ulaşmanın olanağı yoktur. Bununla birlikte güncel mücadelenin belli sonuçlar yaratabilmesi de, ancak köklü çözüme giden yolu açacak tarzda planlanması ile mümkündür.

Güney Kore'de grev ve protestolar büyüyor!

Güney Kore'de, "deli dana" olarak bilinen BSE hastalığından dolayı 2003 yılında Amerikan etlerinin ithalini yasaklayan hükümet, Nisan ayında bu yasağı kaldıracağını açıklamıştı.

Bunun üzerine 26 Haziran'da Kore Sendikalar Konfederasyonu (KCTU) ABD'den yeniden ithal edilmeye başlanan sığır etine karşı ülke çapında boykot kararı aldı. KCTU'ya bağlı sağlık çalışanları sendikası 40 büyük hastanenin bu karara uyacağını açıkladı. Yine KCTU'ya bağlı öğretmen ve eğitim işçileri sendikası da 9 bin okulda deli dana hastalığına karşı uyarı afişleri asılacağını ve velileri bilgilendiren mektuplar yazılacağını kaydetti.

28 Haziran günü ise et üreticileri hükümet binasına yürüdü. Polisin eylemcilere saldırıları sonucu 200'ün üzerinde kişi yaralandı ve yüzlerce kişi gözaltına alındı. Daha sonraki günlerde protesto gösterileri devam etti ve polisin gözaltıları sürdü.

2 Temmuz'da Hyundai ve Kia Motor fabrikalarında gündüz vardiyasında çalışan 55 bin ve gece vardiyasında çalışan 23 bin işçi 2 saat iş bıraktı. Greve KCTU'ya üye tekstil ve kimya işçilerinin de katılımıyla toplam katılım 130 bin kişiye ulaştı.

5 Temmuz günü ise onbinlerce işçi ve emekçi ABD'den et ithalatını protesto ederek alanlara çıktı ve hükümeti istifaya çağırdı. Polisin 50 bin olarak verdiği katılımcı sayısının organizatörler tarafından on kat daha yüksek olduğu söyleniyor.

Güney Kore Devlet Başkanı Lee Myung-Bak, ABD'den sığır ithal etme kararının ardından gelişen hükümet karşıtı hareketin durdurulması için polise sert önlemler alması yönünde emir verdi.

Lee hükümeti, 2 Temmuz günü ücret artışı talebi ve ABD'den sığır eti ithal edilmesine karşı iş durdurma kararı alan Kore Sendikalar Konfederasyonu'nun (KCTU) eylemini yasaklamaya çalıştı. Eyleme 120 bine yakın emekçi katıldı. Lee, iş durdurmanın "yasadışı ve siyasi bir grev" olduğunu ifade etti ve KCTU liderlerini Uslan Bölge Savcılığı'na çağırdı, gelmedikleri takdirde tutuklanacaklarını duyurdu.

Grev Güney Koreli şirket sahipleri arasında paniğe yol açtı. Patronların sözcülüğünü yapan Kore medyası haftalardır hükümete, işçilerin eylemine karşı sert önlemler alınması yönünde baskı yapıyor.

Lee hükümeti bu talebin gereklerini yerine getirdi. 29 Haziran'da Seul Meydanı'nda toplanan 20 bin kişiye karşı 10 bin polis görev aldı. 30 polis otobüsü yolu kesti. 2 Temmuz günü de sendika liderlerinin tutuklanması için harekete geçildi. Polis eylemcilerle coplarla ve tazyikli suyla saldırdı.

Savaş aygıtı NATO'nun Afganistan'daki kayıpları artıyor

İşgalin sorumluluğunu ABD ordusundan devralan emperyalizmin vurucu gücü NATO'nun Afganistan'daki açmazı giderek derinleşiyor. İşgal güçlerine bağlı askerlerin ölüm oranlarındaki artış, NATO'nun Afganistan'da denetim sağlanan alanları genişletme iddiasının temelsizliğini ortaya koyuyor.

Savaş aygıtının son dönemdeki toplantılarında, döne döne işgal güçlerinin yeni birliklerle takviye edilmesi gerektiğini dile getiren NATO şefleri, aksi takdirde aygıtın Afganistan'da hezimete uğrama riskinin artacağını hatırlatıp durdular. Afganistan işgaline suç ortaklığı yapan devletler bir dönem ayak sürüdüktan sonra savaş aygıtının talebine kısmen olumlu yanıt verdiler.

Takviye güçlerle hareket alanı genişleyen NATO işgal kuvvetlerinin kayda değer bir başarısına rastlanmadı. Afganistan'da daha geniş alanları denetim altına alma iddiasını gerçekleştirmek bir yana, işgal güçlerinin kayıpları geçtiğimiz ay daha da arttı. Nitekim resmi açıklamaya göre geçen ay Afganistan'da 45 işgalci asker öldürülmüştür. BM hesaplarına göre bu rakam, geçen ay itibarıyla Irak'taki işgal güçlerinin kayıplarını aşmış bulunuyor.

Daha çok yol kenarlarına yerleştirilen bombalarla NATO askerlerini vuran Afganlar, gelinen yerde işgal güçlerinin korkulu rüyası olmuştur. Verdikleri kayıplar arttığı ölçüde saldırganlaşan NATO güçleri ise halkın üzerine bomba yağdırarak vahşi katliamlarını yaygınlaştırma yoluna gitmektedirler. Katledilen sivil insan sayısındaki artış, işgalcilerin suç dosyalarının günden güne kabarmakta olduğuna işaret ediyor.

Ancak ne atılan bomba miktarındaki artış, ne sivil halkın kitlesel katliamı NATO güçlerinin aczine çözüm olabiliyor. Geçen ay bir zindana saldırı düzenleyen Taliban güçlerinin 900 tutukluyu kurtarması, işgalcilerle Kabil'deki soysuz işbirlikçilerinin açmazını bir kez daha gözler önüne serdi.

Dinci gerici çizgisine rağmen halkın emperyalist işgale karşı biriken tepkisini istismar eden Taliban güçleri, tüm geriliklerine rağmen savaş aygıtı NATO'nun başarı kazanmasını engelleyebiliyor. Bu örnek, emperyalist zorbaların halkları köleleştirme saldırılarının nihai başarıya ulaşma şansının bulunmadığını bir kez daha teyit etmektedir.

İrkçi siyonistlerden savaş kıskırtıcılığı!

Filistin, Irak, Afganistan toprakları işgal altındayken, bu ülke halkları ağır yıkım ve kitlesel katliamların hedefiyken, işgalci zorbalar İran'a karşı girişilecek olası bir saldırıyı da gündemde tutuyorlar. Ezilen halklar şahsında insanlığa karşı bu ağır suçları işleyen emperyalist-siyonist güçlerle medyadaki uzantıları, yeni cephe açmanın uygun olup olmayacağını pervasızca tartışıyorlar.

Bilindiği üzere ABD-İsrail ikilisi ve suç ortakları uzun süredir bu tartışmayı yapıyorlar. Bu güçler, yıllardır ülkeleri yakıp yıkarken, İran'ın 10-15 yıl içinde nükleer silah üretebileceğini öne sürerek küstahça saldırganlıklarına kılıf uydurmaya çalışıyorlar. Bununla yetinmeyen emperyalist-siyonist güçler, bölgedeki işbirlikçi devletleri suçlarına ortak edip halkları birbirine kırdırma planlarını uygulamak amacıyla da çeşitli manevralara başvuruyorlar.

Geçen ayın başında olası bir nükleer saldırıya karşı tatbikat gerçekleştiren İsrail savaş makinesi, İran'ı hedef alacak bir saldırının gündemde olup olmadığı tartışmasını yeniden alevlendirdi. Zira sözkonusu tatbikatın senaryosunda İsrail'in İran nükleer tesislerini vurması canlandırılmıştı. Bu arada İsrail eski Hava Kuvvetleri Komutanı Eitan Ben-Elyahu, saldırıya uğraması durumunda İran'ın İsrail'e 5 bin 300 füze fırlatacağını açıklayarak, Tel Aviv'de savaşa dönük ciddi bir hazırlık olduğunu ifade etmiş oldu.

Tel Aviv'deki siyonist şeflerin bu senaryoyu gerçeğe dönüştürmek için çırpınıp durdukları biliniyor. Buna karşın Washington'daki savaş kundakçılarının bile henüz göze alamadığı bir saldırıyı siyonist rejimin bir başına başlatması mümkün görünmüyor. Hele de 2006'da Lübnan direnişinden iyi bir şamar yedikten sonra...

İsrail'i özel korumaya alan, dahası silahlandırıp finanse eden emperyalist Amerikan rejimi de, bölgeye dönük planlarının önündeki temel engellerden biri olan İran'ı elbette dize getirmek istiyor. Fakat bu konuda henüz bir çıkış yolu bulmuş görünmüyor. Zira Amerikan ordusunun Irak bataklığına saplanması, bu savaş makinesiyle iş yapmaya alışık olan ABD egemenlerini ciddi bir açmaza sürüklemiştir. Bu ise hem İran'a saldırmayı zorlaştırmış, hem Irak'tan alınan ders ortadayken daha derin bir bataklıkta dalmak için kamuoyu desteği almayı neredeyse imkansız kılmıştır.

Bu durumda Tel Aviv'deki eli kanlı şefleri teskin etmek ABD'ye düşmüş görünüyor. İsrail'i ziyaret eden Amerikan Genelkurmay Başkanı oramiral Mike Mullen, Amerika ve bazı Batılı ülkelerin şüpheli bulduğu nükleer programı nedeniyle İran'a saldırı düzenlenmesinin ordularını zora sokacağı itirafında bulundu. İsrail'in İran'ın nükleer tesislerini vurmasının çok tehlikeli olabileceğini belirten Mike Mullen, "Ortadoğu son derece istikrarsız bir bölge. Daha da istikrarsızlaştırılmaması gerek" uyarısında bulundu. Amerikan ordusunun Irak ve Afganistan'da yürüttüğü operasyonları hatırlatarak, "Şu aşamada üçüncü bir cephe açmak bizi oldukça zora sokar" ifadesini kullandı.

İsrail savaş makinesinin şeflerini teskin etmeye çalışan Mike Mullen, etkili bir ekonomik abluka ile İran'ın dize getirilebileceğini savunuyor.

Salırganlık tehditlerinin gündemleşmesi üzerine açıklamalarda bulunan Tahran'daki mollalar ise, geri adım atmaya niyetli görünmüyor. Bu aşamada İsrail'in ve Amerika'nın kendilerine saldırabilecek durumda olmadığını söyleyen İran Dışişleri Bakanı Manuçehr Muttaki, İsrail'de hükümetin dağılma aşamasında olduğunu, Amerika'nın da bölgede yeni bir risk alacak durumda olmadığını savundu.

Tehditlerle ilgili açıklama yapan İran hükümet sözcüsü Gulam Hüseyin İlham ise, "İran halkı, nükleer teknolojiyi vazgeçilemez bir hak olarak görüyor. Bu konuda ulusal bir uzlaşma var. İran halkının haklarının korunması kaydıyla ve uluslararası yasalar çerçevesinde müzakerelere hazırız" diyerek, Tahran yönetiminin tutumunda ısrarlı olduğunu birkez daha hatırlattı.

Bu şartlarda İran'a karşı askeri saldırıya girişmenin koşulları çok uygun görünmese de saldırı ihtimal dışı değildir. Nitekim ABD medyasının bazı etkili isimleri, Bush yönetiminin İran'a yönelik gizli faaliyetlerini hızlandırdığını ifade ediyor.

Demek oluyor ki, emperyalist-siyonist güçler, bölge halklarına karşı yeni cephe açma planından vazgeçmiş değiller. Onları bundan alıkoyan şey halkların direnme gücü ve kararlılığıdır. Bu alandaki bir zayıflığın yeni felakete kapı aralaması işten bile değildir. Bundan dolayı emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçilerine karşı direnişin canlı tutulması hayati bir önem taşımaktadır.

Dünyadan kısa kısa...

Kamyon şoförleri grevde...

Londra'da binin üzerinde kamyon şoförü artan akaryakıt fiyatlarını protesto etmek amacıyla parlamento önünde eylem yaparak Londra sokaklarını işgal etti. Şoförler dizel yakıtta litre başına alınan verginin AB seviyesine çekilmesini istiyorlar. Bu vergi İngiltere'de son iki yılda yüzde 50 oranında artırılarak AB ortalamasının iki katına yaklaşmıştı.

Amerika'nın New York kentinde de çimento kamyonu sürücülerini 1 Temmuz günü greve gitti. 400 şoförün katıldığı greve ücret anlaşmazlığı sebebiyle başlandı. Grev birçok inşaatın yarım kalmasına neden oldu.

Akaryakıt fiyatlarındaki artışa protesto!

6 Temmuz günü Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da 20 bin kişi akaryakıt fiyatlarındaki yüzde 40 oranındaki artışı protesto etmek için alanlara çıktı. Göstericiler Haziran ayında düşürülen devlet süspansiyonlarının yeniden yükseltilmesini talep ediyorlar.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da da 7 Temmuz günü 2 bin kamyon ve tır şoförü benzin fiyatları, vergi ve otoban geçiş ücretlerindeki artışı protesto ettiler. Viyana'nın çevresindeki otobanlar saatlerce bloke edildi.

Hindistan'da kamyon şoförlerinin grevi bitti!

Hindistan'da milyonlarca kamyon şoförünün 3 Temmuz günü başladığı grev sona erdi. Şoförler eylemleriyle yüksek vergileri protesto ediyorlardı. Hükümet mazota getirilen vergileri ve otobanlarda ödenen geçiş ücretlerini düşüreceği sözünü verdi.

İtalya'da grev ulaşımı felç etti!

İtalya'da şehir içi ve kısa mesafe ulaşımında düzenlenen grev yaşamı felç etti. 6 Temmuz gecesi başlayan 24 saatlik greve metro, otobüs ve bölgesel demiryolu ulaşım araçlarının yanı sıra uzun mesafe trenleri de katıldı. Sendikalar kısa mesafe ulaşımında ücretlerin artırılmasını ve çalışanlar için tek toplu sözleşme yapılmasını talep ediyor.

7 Temmuz günü yapılması düşünülen hava personelinin grevi 18 Temmuz'a ertelendi. Pilotlar ve hostesler daha fazla iş güvencesi istiyorlar. Greve 10 bin işyerinin kapatılacağı söylentilerinin sürdüğü Alitalia çalışanları çağrı yaptı.

Londra metrosunda grev!

Londra metrosunda çalışan temizlik işçileri daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları için 48 saatlik iş bırakma eylemine hazırlanıyorlar. Temizlik işçilerinin büyük çoğunluğunu farklı taşeronlarda çalışan kadınlar oluşturuyor. Temizlik işçileri Haziran ayının başında da 24 saat iş bırakmışlardı.

Hindistan: Elmas çalışanları grevde!

Hindistan'ın Gujarat şehrinde 200 bin elmas işçisi greve gitti. İşçiler ücretlerine %20 zam talebinde bulundu. 6 Temmuz günü 40 bin öfkeli işçinin fabrikalara yönelmesi üzerine güvenlik güçleriyle çatışma yaşandı.

Peru'da maden işçileri grevde!

Peru'da maden işçileri son 14 ayda 3. kez greve gittiler. Madenciler 12 maden ocağında emekliliğin düzeltilmesini istiyorlar ve işçilerin kazanca ortak olmalarının yükselen benzin fiyatları ile sınırlanmamasını talep ediyorlar.

Belçika'da Bekaert işçilerinin grevi!

Otomobil sanayisi için parça üreten Bekaert firmasında çalışan 2 bin işçi 2 Temmuz günü işten atılmaları karşı 24 saat süren greve gittiler. Grev işverenin yeniden yapılanma planları nedeniyle Lanklaar işletmesini kapatacağını açıklaması üzerine başladı.

Portekiz'de havalimanı işçileri greve hazırlanıyor!

Portekiz'in ana havalimanlarında 2.800'ü aşkın trafik hizmetleri çalışanı daha iyi çalışma koşulları

talebiyle 19 Temmuz'da bir günlük grev yapacaklarını duyurdu.

Grev çağrısı, Portekiz ana havalimanlarından birçoğunun trafik hizmetlerini sağlayan en büyük şirket olan Groundforce çalışanlarının sendikası geldi. Sendika sözcüsü Teives, işçilerin yönetimin haftalık dinlenme sürelerinin 54 saatten 36 saate düşürmesini protesto etmek için greve gideceklerini belirtti. Yemek çizelgesindeki düzenlemeler de grev sebepleri arasında yer alıyor.

WFP (Dünya Gıda Programı) çalışanları grevde!

Uganda'nın başkenti Kampala'da ABD Dünya Gıda Programı'nda çalışan 200'e yakın işçi ücretlerinin artırılması talebiyle oturma eylemi başlattı. Greve 2 Temmuz günü başlayan işçiler 100 kg'lık pirinç ve mısır unu çuvalının yüklenmesi ve boşaltılması için yalnızca 50 Şilin aldıklarını ve bunun harcadıkları enerjiye göre çok düşük olduğunu söylüyorlar.

ROJ TV için yürüyüş!

Alman hükümetinin ROJ TV'yi kapatmasını protesto etmek için 5 Temmuz günü Hamburg YEK-KOM tarafından bir miting gerçekleştirildi.

Merkez istasyonda başlayan yürüyüşün en önünde YEK-KOM tarafından hazırlanmış "ROJ TV düşünce özgürlüğü demektir, ROJ TV'den ellerinizi çekin!" ve "ROJ TV yasaklanamaz!" pankartları yer aldı. Arkasında DEKÖP bileşelerinin hazırladığı "Kürtlerin sesi ROJ TV kapatılmaz!" pankartı yer aldı.

Miting alanına gelindiğinde ROJ TV'nin kapatılmasına ilişkin YEK-KOM adına bir konuşma yapıldı. Alman devletinin hiçbir gerekçe göstermeden Kürtlerin sesi olan ROJ TV'yi kapattığı söylendi. Alman hükümetinin Kuzey Kürdistan'a yapmış olduğu yatırımlar karşılığında Türk hükümetiyle işbirliği çerçevesinde ROJ TV'nin kapatıldığı ifade edildi. ROJ TV açılana kadar demokratik tepkinin gösterileceği vurgulandı.

YEK-KOM adına yapılan konuşmanın ardından DEKÖP bileşenleri adına ROJ TV'nin kapatılmasını protesto eden bir bildiri metni okundu. İnsan hakları ve demokrasi konusunda mangalda kül bırakmayan Alman devletinin söz konusu Kürtler ve kurumları, ilerici ve devrimci güçler olunca yasakları, devlet terörünü ve anti-demokratik uygulamaları devreye koyduğu söylendi. Ancak ne faşist Türk devletinin ne de Alman emperyalizminin Kürt halkının sesini susturmaya ve onun özgürlük yürüyüşünü engellemeye gücünün yetmeyeceği ifade edildi.

Yürüyüşe 600 kişi katıldı.

BİR-KAR olarak miting ve yürüyüş boyunca BİR-KAR'ın merkezi olarak yayınladığı "ROJ TV yasağı derhal kaldırılmalıdır!" başlıklı bildirimimizi ve BİR-KAR'ın işsizliğe ve yoksulluğa karşı hazırladığı kampanya bildirimlerini dağıttık ve Kızıl Bayrak gazetesinin satışını gerçekleştirdik.

BİR-KAR / Hamburg

BİR-KAR: "ROJ TV yasağı kaldırılmalı!"

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) yaptığı yazılı açıklama ile ROJ TV üzerindeki polis devleti uygulamalarının son bulmasını ve televizyon üzerindeki yayın yasağının derhal ortadan kaldırılmasını istedi.

"Polis devleti uygulamalarına son! Roj TV yasağı derhal kaldırılmalıdır!" başlığı ile yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"ROJ TV'ye dönük saldırı, Kürt halkının özgürlük mücadelesine dönük keyfi, haksız ve düşmanca bir saldırdır. Öte yandan, bu saldırı, özünde ve esasında, Kürt-Türk, yerli-yabancı, doğulu-batılı ayrımı yapmaksızın, temel hak ve özgürlüklere yönelik genel bir saldırdır.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, tüm uluslardan işçi, emekçi, ilerici ve devrimci kişi, kurum ve kuruluşları, temel hak ve özgürlükleri korumak perspektifi ile ROJ TV yasağına karşı seslerini yükseltmeye, bu tümüyle haksız, keyfi ve düşmanca kararın derhal iptal edilmesi için ortaya konacak olan eylemli çabaları desteklemeye çağırıyoruz."

Bir kez daha iktidar çekişmesi üzerine

M. Can Yüce

Türkiye’de egemenler cephesindeki iktidar çekişmesi giderek boyutlanmaktadır. 1 Temmuz 2008 tarihi bu çekişmenin doruğa çıktığı bir gün oldu. İçinde iki emekli orgeneralin olduğu 20’nin üzerinde kişi gerçekleştirilen polis baskınıyla gözaltına alındı. Dört günlük polis ve savcılık sorgusundan sonra iki emekli generalin de bulunduğu grubun önemli bir bölümü tutuklanıp cezaevine konuldu. “Ergenekon terör örgütü” davası kapsamında yürütülen bu soruşturmanın nerelere kadar tırmandırılacağı kestirilememektedir.

Operasyonun yapıldığı gün olan 1 Temmuz, aynı zamanda Yargıtay Başsavcısı’nın AKP’nin kapatılması davasıyla ilgili iddialarını sözlü olarak anlattığı gündür. Bu baskının aynı güne denk getirilmesi hiç kuşkusuz rastlantı değildir, yürütülen iktidar çekişmesinin bir gereği ve meydan okumanın sembolik ve pratik bir ifadesidir.

Mustafa Muğlalı davası sayılmazsa, TC tarihinde biri Jandarma Genel Komutanlığı, diğeri 1. Ordu Komutanlığı yapmış iki orgeneralin polis baskını ile gözaltına alınmaları ve sorgulandıktan sonra tutuklanmış olmaları bir ilktir.

Burada dikkati çeken ilk nokta, Türk Genelkurmayı’nın bu gözaltı, arama ve tutuklanma olayına açıktan tavır almaması, tersine savcılığın askeri lojmanlarda bulunan söz konusu generallerin evlerinin aramasına nezaret etmesi ve bunu yasa gereği yaptıklarını kamuoyuna açıklamalarıdır. Bunun anlamı, en azından operasyonu onaylayan bir tutum içinde olmalarıdır. Peki, neden? Genelkurmay var olan iktidar çekişmesinde bir taraf değil mi, hem de en önde olanı değil mi? O zaman bu son tutumlarını nasıl açıklamak gerekir?

1 Temmuz operasyonundan önce T. Erdoğan ile birkaç ay sonra Genelkurmay Başkanı olacağı kesin gibi olan Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ iki saati aşkın bir süre baş başa bir görüşme yaptılar ve bu görüşmede anılan operasyonun konuşulduğu ve ortak bir karara varıldığı yönünde basında yazılıp çizildi. Gerçi taraflar daha sonra bu doğrultudaki haber ve yorumları yalanlamakla birlikte son operasyon konusunda hükümet ile Genelkurmay arasında belli bir mutabakatın olduğu kesindir.

Ergenekon üzerinden yürütülen çekişme, bir demokrasi mücadelesi mi, “derin devletin” tasfiyesi, kontrgerilla olarak bilinen özel savaş aygıtının temizlenmesi midir? AKP ve yandaşı basın-yayın organları olayı böyle ortaya koymakta ve bu iddia ile konularını güçlendirmeye çalışmaktadırlar.

Diğer taraf ise bir yandan Ergenekon soruşturması üzerinden yapılan saldırıları savuşturmaya, bir yandan da AKP’nin kapatılması davası ile sonuç almaya çalışmaktadır. “Ulusalçılar” olarak kamuoyuna yansıtılan bu kesim, aslında, AKP karşısındaki cephenin en sorunlu öğelerini oluşturmaktadır. Söz düzeyinde ABD ve AB karşıtlığı emperyalist devletler tarafından tecrit edilmelerini kolaylaştırıyor. Geçmişte özel savaşın en kirli unsurları olmaları ve bundan dolayı deşifre olmaları diğer bir zaaflarını oluşturmaktadır. Kurdukları derneklerin ırkçı, şoven ve linç kültürünün savunucuları olmaları, bu kesimin diğer bir açmazını oluşturmaktadır. Yani kısacası Ergenekon soruşturmasına konu olan unsur ve kesimler, devletin ve özel savaş aygıtının en kirli, en çok deşifre olmuş, birçok karanlık ilişki içine girmiş unsur ve kesimleridir.

AKP ve İslamcı gericilik de bu durumu bilmekte

ve ordunun, yargı ve üniversite bürokrasisinin direncini ve etkisini bu noktadan sınırlandırma ve giderek konumunu güçlendirme stratejisi izlemektedir. Öteden beri polis içinde örgütlü olan İslami gericilik AKP hükümetiyle konumunu ve etki alanını daha da güçlendirmiştir! Ergenekon soruşturması ile etkisinde bulunan basın ve yayın organları eliyle AKP, 22 Temmuz seçimlerinde aldığı politik ve moral destekle bu stratejisini etkin bir biçimde sonuca götürme çabası içindedir.

Belli ki, Genelkurmay Ergenekon’u savunma tutumuyla daha çok yıpranacağını bildiğinden ve buradan politik bir sonuç elde etmenin mümkün olmadığını görmüş, kendi içinden de çıkmış olsa, hatta geçmişte önemli görevlerde bulunmuş da olsa, adı bu soruşturmaya karışmış unsurlar ile kendisi arasına kalın bir çizgi çizmeyi, gerektiğinde bunların tasfiyesine onay vermeyi ve böylece AKP’nin bu “saldırı silahı”nı boşa çıkarmayı düşünmüş olmalıdır. 1 Temmuz operasyonunda somutlaşan Genelkurmay tavrını bu bağlamda değerlendirmenin daha doğru olduğunu düşünüyoruz. Yoksa ortada genel anlamda AKP ile varılan bir uzlaşma söz konusu değildir. Genelkurmay bu manevrasıyla AKP karşısında uzun vadede elini güçlendirmiş ve kapatma davası AKP aleyhine sonuçlandığında daha güçlü bir konumda olacağını hesaplamaktadır. Dolayısıyla “geri adım” gibi görünen bu adım, aslında daha geniş çaplı ve vurucu hamleler için elini güçlendirme taktiğinden başka bir şey değildir.

CHP lideri Baykal ısrarla bir an önce bu davanın iddianamesinin açıklanmasını isterken, en önemli hesabı, Ergenekon silahını AKP’nin elinden almak veya etkisiz hale getirmektir. Dava açılır, iddianame açıklanır ve dava konusu olan olay ve ilişkiler ortaya çıkarsa Ergenekon silahı da bir iktidar silahı olmaktan çıkar. Oysa şimdi tam bir dehşet ve korku salan araca

dönüştürülmüş bulunmaktadır.

Bu kısa değerlendirmeden ortaya çıkan tablonun özeti şudur: Ortada bir demokrasi mücadelesi yok! Ortada bir “Derin devleti, kontrgerilla aygıtını tasfiye etme” çabası yok! Ortada darbecileri yargılama, darbecilerden hesap sorma durumu yok! Ortada çok kirli, aslında kural tanımayan, tam da özel savaş mantığına göre yürütülen bir iktidar çekişmesi söz konusudur!

Elbette, Cumhuriyet tarihinde iki orgeneralin “Terör örgütü liderleri olmak ve darbe örgütlemeye çalışmak” gerekçesiyle gözaltına alınması, sorgulanması ve tutuklanması, yargılanma konusu yapılması, bunun üzerinden “Ordu efsanesinin” tartışma konusu olması önemlidir, ordu ve özel savaş aygıtı açısından yıpratıcıdır. Bu süren çekişmenin nesnel sonucudur! Ama bunu bir demokrasi mücadelesi, darbe ve özel savaş aygıtını tasfiye hareketi olarak yansıtmak, kitlelerin demokrasi ve devlet hakkındaki bilinçlerini çarpıtır, bilinçlerinin daha da bulanıklaşmasına yol açar.

Bu iktidar çekişmesinde ortalığa saçılan “bilgi ve belge”lere de ihtiyatlı yaklaşmak gerekiyor. Ortalığa saçılan “bilgi ve belgelere” bir politik hedefi vurma işlevinin yüklendiğini unutmamak gerekir. Bilgi kirliliği yaratmak, tam anlamıyla bir özel psikolojik savaş uygulamasıdır. Dolayısıyla bu noktada sağlıklı bir duruşa sahip olmak büyük bir önem kazanmaktadır.

Bir kez daha vurgulayarak tekrarlamakta yarar var: Devrimcilerin işi, bu kirli savaşta birilerinin yanında saf tutmak olamaz, olmamalıdır. Onların bağımsız ve denenmiş safları, çizgileri vardır. Her iki tarafın gerçek yüzlerini teşhir etmek, bu kirli savaşta devletin ve asli kurumlarının yıpranması ve bunun sonuçlarını değerlendirmek, işte devrimcilerin işi budur!

8 Temmuz ‘08

Yurtdışında Sivas katliamı protestolarından...

tarafından gerçekleştirildiği vurgusu ön plana çıktı.

Sivas katliamı Paris’te lanetlendi

5 Temmuz günü Paris’te gerçekleştirilen eylemle Sivas katliamı kınandı.

ACTIT, Odak, Partizan, PAK merkez, Yaşanacak Dünya, MEZOP, FDHF ve BİR-KAR’ın ortaklaşa düzenlediği eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Paris’in merkezinde işlek bir cadde olan Chatelet les Halles’de düzenlenen miting çevredekiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Etkinlik alanında ortak pankart açıldı, Fransızca bildiriler dağıtıldı ve komite imzalı Fransızca ve Türkçe bildiriler okundu. Konuşmalar arasında sık sık katliamı ve katliamcı Türk devletini teşhir eden sloganlar atıldı. Ozan Kemal tarafından şiirler, devrimci türkü ve marşlar söylendi. Mitingde katliamın devlet

Kızıl Bayrak / Paris

Neuchatel’de Sivas anması

Bölgemizde Neuchatel Pir Sultan Abdal Kültür Derneği girişimcilerinin çağrısı ile Sivas katliamı gündemli olarak bir araya gelindi. Yapılan iki toplantı sonrasında miting yapılması kararlaştırıldı. Kısa süreli bir hazırlığın ardından yapılan miting, bazı eksiklik ve zaaflarına rağmen anlamlıydı.

Mitinge 500 Fransızca küçük el ilanı ve 500 büyük el ilanının dağıtılmasıyla çağrı yapıldı.

Anmaya tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başlandı. Ardından Fransızca ve Türkçe hazırlanan bildiriler okundu. Semah ekibi semah dönmesi ve mahalli bir ozanın söylediği deyişlerle anma sona erdi. Etkili bir çalışma yapılmamasına karşın anmaya 60’ı aşkın insan katıldı.

Kızıl Bayrak / Neuchatel

Mücadele Postası

Unilever direnişine dayanışma çağrısı...

Merhaba;

Ben şu anda aynı zamanda Anadolu Üniversitesi'nde 4. sınıf öğrencisiyim. Öğrenci olmama rağmen sırf aileme destek olmak için Unilever'de çalışmaya başladım ancak işveren öğrenci olmamı da dikkate almadan sadece sendikalı olduğum için işime son verdi. Biz şu an kendimizi işverenin bize kullandırmadığı yıllık izinimiz gibi değerlendiriyoruz. Hem kendimizi kitap, dergi gibi araçlarla geliştiriyoruz hem de direnişimizi kararlılıkla sürdürüyoruz. Ben de bir yandan sınavlara giriyorum bir yandan da direniş yerinde direnişe katılıyorum. Biz bu yola baş koyduk, ölmek var dönmek yok. Bu işi eninde sonunda bitireceğiz, buna inanarak başladık ve öylece sendika başkanlarımızla devam ediyoruz. Onların bize bu desteği olmasa biz belki de bu kadar dirençli olamazdık sanırım. Ben direnişten sonra eve geldiğimde vaktimi önce dışarıdaki şahsi işlerimi hallederek daha sonrasında da ders çalışarak ve internette araştırma yaparak geçiriyorum. Sabah tekrar direniş yerine gidiyorum. Sonra sendika yöneticilerimizle durum değerlendirmesi yapıp üzerimize düşen görevleri yerine getiriyoruz. Diğer yandan sendikalardan ve siyasi partilerden ziyarete gelenler oluyor. Onlarla direnişin durumu üzerine konuşuyoruz ve bilgi alışverişinde bulunuyoruz. Direnişimizin yakın bir zamanda zaferle sonuçlanacağına inanıyorum. Unilever'in hem yurt dışındaki üretim yerinde örgütlü sendikasıyla hem de siyasi partiler ve sendikaların yardım ve desteğiyle bu işin üstesinden geleceğiz. Kazanan sermaye değil direnen işçiler olacak ve sendika hakkımızı söke söke alıp kazanacağız. İşverenlerin tüm çabalarına karşı sendikalı olarak çalışmaya devam edeceğiz.

Direnisteki bir Unilever işçisi

Tersanelerde ölümler durmuyor!

9 Mayıs günü GİSAŞ'ta kaza geçiren Kemal Turan 53 gündür sürdürdüğü yaşam savaşını geçtiğimiz günlerde kaybetti ve böylece tersane patronlarının kanlı defterlerine yeni bir iş cinayeti daha eklenmiş oldu.

9 Mayıs günü tersaneler cehenneminden peşpeşe iki "kaza" haberi gelmişti. Selah Tersanesi'nde makine dairesinde yaşanan patlama sonucu bir işçi hayatını kaybederken 5 işçi ağır yaralanmıştı. Bu cinayet haberi daha yeni duyulmuşken bir başka kaza haberi GİSAŞ Tersanesi'nden gelmiş, montaj yapan bir işçinin açık unutulmuş ambar kapağından aşağı düşerek ağır yaralandığı öğrenilmişti.

GİSAŞ tersanesinde geçirdiği kazanın ardından hastaneye kaldırılan Kemal Turan burada iki gün tedavi edilmişti. Ancak durumu ağır olan Turan 10 gün kadar sonra komaya girerek yeniden hastaneye kaldırılmıştı. 53 gündür hastanede tedavi gören Turan geçtiğimiz hafta hayatını kaybetti. Kemal Turan'ın da katledilmesiyle birlikte tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin sayısı 99'a çıkmış oldu.

OSİM-DER: "Tersane işçisi yalnız değildir!"

OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER) yaptığı yazılı açıklama ile TİB-DER'e yapılan saldırıyı kınadı, tersane işçilerinin yanında olduğunu bildirdi. Açıklamada şunlar söylendi:

"Tuzla tersanelerinde mücadele mevzisi olan TİB-DER'e yapılan saldırı mücadele eden tüm

işçilere, işçi sınıfına yapılan bir saldırdır. (...) Biliyoruz ki bu saldırılar ilk değildir son da olmayacaktır. Tersane sahipleri bilsin ki; emeği koruma mücadelesi veren işçiler olarak her yerdeki saldırılara birlikte göğüs gereceğiz, omuz omuza mücadele edeceğiz."

Bielefeld'de kampanya çalışmalarından...

Sosyal yıkım saldırılarına karşı başlatmış olduğumuz kampanya çalışmalarını sürdürüyoruz. Son olarak bölgemizin en işlek merkezinde bilgilendirme standı açarak faaliyetimizi daha etkili kıldık, geniş bir çevreye seslenme imkanı yakaladık. İnsanların ilgisi azımsanmayacak derecede yoğun. Tanımadığımız insanların imza kampanyası yapmamızın isabetli olacağına dair önerilerde bulunmaları bu çalışmayı önemsediklerinin somut bir göstergesi oldu.

Haftaya standımızı görsel olarak daha etkili kullanacak, çalışmamızı güçlendireceğiz.

Bir-Kar / Bielefeld

E-Kart direnişi örnek oluyor

Eşit ve özgür bir ülkede yaşamaktır isteğimiz. Haklarımızın gaspedilmediği, saldırıların olmadığı bir ülkede yaşamak... E-Kart işçilerinin göstermiş olduğu direniş de bunun simgesidir. E-Kart işçilerinin vermiş olduğu bu mücadeleyi metal işçileri olarak sonuna kadar destekliyoruz ve her zaman yanlarında olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Direnin bütün sektörlerle ve fabrikalara örnek olmasını istiyorum. Sermayeye ve bu düzene karşı artık tek vücut ve yumruk olup biz üretkenlerin ne kadar kuvvetli olduğumuzu göstermemiz gerekmektedir. E-Kart işçilerinin bu onurlu mücadelesini saygıyla karşılıyor, bütün işçi ve emekçileri bu mücadeleye davet ediyorum. Ve diyorum ki "Yaşasın işçilerin ve halkların kardeşliği!"

Direne direne kazanacağız!

Kartal'dan bir metal işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

BİRAZ DAHA SABIR

**Gözünü yıldırmasın karakış,
Altında sağlama yatağın,
Hastanede sıran var.
Ne kaldı ki şurada,
Ekim, Kasım, derken Aralık
Sabrın tükenmezse eğer,
Heybelide'sin bahara doğru.
Bilirsin can boğazdan gelir,
Senin neyine şu bakır mangal,
Çıksın çadırcılara...
Bilmem işine yarar mı artık,
Şu duvardaki palto,
Yok işte çalışmaya dermanın!
Hele otursun şu barış yerine,
Sık dişini!
Her şey düzelecek yakında,
Her şey yoluna girecek;
Doktor kapına gelecek,
İlaçlar ayağına.
Bakma kesildiğine terkosun
Şerbet akacak çeşmelerden!
Bu sığağa kar mı dayanır,
Dirilirsin bayrama varmadan,
Kalkarsın ayağa.
Sıtmalı kızının
Doya doya öpersin yanaklarını.
Biraz daha sabır, aslanım,
Biraz daha sabır!**

Rıfat ILGAZ

**Ölümünün 15. yılında
saygıyla anıyoruz...**